

Täiskasvanute
hingamispäevakooli
õppetükid

aprill | mai | juuni 2018

ETTEVALMISTUS LÕPUAJAKS

Originaali tiitel:

Preparation for the End Time

Norman Gulley

Ühtki osa Täiskasvanute hingamispäevakooli õppetükist ei või üksikisik ega üksus toimetada, ümber teha, muuta, kohandada, tõlkida, paljundada või kirjastada ilma SPA Peakonverentsi eelneva kirjaliku loata. SPA PK volitab divisjonide ametnikke korraldama Täiskasvanute hingamispäevakooli õppetükkide tõlkimist vastavate juhtnööride kohaselt. Tõlgete ja nende publikatsioonide autoriõigus jääb Peakonverentsile. „Seitsmenda päeva adventistid“ ja „adventistid“ ning leegiga logo on SPA PK registreeritud kaubamärgid ja neid ei või kasutada ilma Peakonverentsi eelneva loata.

Täiskasvanute hingamispäevakooli õppetükid valmistab ette Seitsmenda Päeva Adventistide Peakonverentsi alluvuses olev täiskasvanute hingamispäevakooli õppetükkide osakond. Õppetükkide ettevalmistamist suunab otseselt hingamispäevakooli väljaannete nõukogu, mis on hingamispäevakooli õppetükkide kirjastaja – Peakonverentsi Administratiivkomitee (ADCOM) – alakomitee. Trükitud õppetükid kajastavad ülemaailmse hindamiskomitee poolset osa ja hingamispäevakooli kirjastusnõukogu heakskiitu ega esinda seega ainuliselt või tingimata autori(te) kavatsust.

Tõlge: AKEL 2018

Tõlkija: Mall Kaaver

Toimetaja: Ly Kaasik

Küljendus: Kaile Tuvi

Kaaned: Justinen Greative Group

Trükkis: Vali Press

Sissejuhatas

Kristus ja päevade lõpp

Viibides maa peal viimaseid tunde inimesena, ütles Jeesuse oma jüngeritele järgmised lohutussõnad: „Teie süda ärgu ehmugu! Uskuge Jumalasse ja uskuge minusse! Minu Isa majas on palju eluasemeid. Kui see nõnda ei oleks, kas ma siis oleksin teile öelnud, et ma lähen teile aset valmistama? Ja kui ma olen läinud ja teile aseme valmistanud, tulen ma jälle tagasi ja võtan teid kaasa enese juurde, et teiegi oleksite seal, kus olen mina. Ja kuhu ma lähen, sinna te teate teed“ (Jh 14:1–4).

Ehkki jüngrid ei saanud kindlasti päris täpselt aru, mida Jeesus ütles, ega mõistnud, mis on aeg, mille täitumist Ta lubas, lohutasid Jeesuse sõnad neid väga. Eluase Tema Isa kojas? Koht, mille Jeesus ise neile valmistab? Kindlasti oli see parem kui ükskõik milline paik, kus nad ennast siin maailmas näha tahtnuks.

Tösi küll, alles üsna vähe aega tagasi oli Jeesus istunud jüngerite keskel ja andnud neile kiire ülevaate sellest, mis toimub enne Tema tulemist. Tegu oli ju „tuleviku ajaloo“ ja see ei olnud ilus. Sõjad, kuuldused sõdadest, rahvas rahva vastu, näljahädad ja maavärisemised – kõik see

oli Jeesuse sõnade kohaselt „hädade algus“. Silmapiiril olid veel ka tagakiusamised, reetmised, pettused ja vastukäivused.

Oleme tänapäeval ajaloole tagasi vaadates eelisseisundis – ja näeme, et peaaegu kõik, mille eest Jeesus hoiatas, on toimunud just nii, nagu Ta ette kuulutas. Võime näha ka kahe peamise ajalise prohvetikuulutuse täitumist. Esimene neist on Tn 7:25 „aeg, ajad ja pool aega“ (vaata ka Ilm 12:6, 14; 13:5; 4Ms 14:34), mis sai alguse kuuendal sajandil pKr (aastal 538 pKr) ja lõppes üsna kaheksateistkümnenda sajandi lõpus (aastal 1798 pKr). Piibli pikim ajaline prohvetikuulutus, Tn 8:14 nimetatud 2 300 päeva jõudsid aastal 1844 samuti täitumiseni.

Seega on kindel, et elame nüüd „päevade lõpus“ (Tn 12:13). Aga kuigi me ei tea, millal tuleb lõpp – maailma ajalugu kulmineerub ju Jeesuse teise tulekuga –, ei olegi meil vaja seda teada. Peame teadma ainult, et lõpp tuleb, ja peame olema valmis selleks, kui see tuleb.

Kuidas? Võib-olla leidub parim vastus järgmises salmis: „Nii nagu te nüüd olete Kristuse Jeesus võtnud vastu Issandaks, nõnda käige temas“ (Kl 2:6). Võib öelda ka nõnda: kuna maailmas on lõpuaja kohta nii palju kirjeldusi, nii palju nimetusi ja teooriaid, on kerge peateelt kõrvale pöörata ning keskenduda liigselt kõigele sellele, mis viib meie meelest välja Kristuse tulekuni, selle asemel, et keskenduda Kristusele, kes on ainsana meie ettevalmistuse keskmes.

Sellel veerandaastal on valgusvihk lõpuajal, aga mitte ainult. Tähelepanu keskmes on Jeesus, kuid räägime Temast lõpupäevade ja nendeks ette valmistumise kontekstis. Jah, meil tuleb jälgida ajaloolisi daatumeid, maailma sündmusi, ajalugu ennast, sest Piibel räägib neist seoses lõpuga. Kuid selleski kontekstis kõneleb Piibel Jeesusest, sellest, kes Ta on, mida Ta meie heaks on teinud, mida Ta meis korda saadab ja mida Ta teeb siis, kui Ta tagasi tuleb. Kristus – Tema ristilööduna – olgu meie usu keskpunkt; või nii, nagu Paulus ütles: „Sest ma otsustasin teada teie keskel ainuüksi Jeesusest Kristusest ja temast kui ristilöödust“ (1Kr 2:2). Mida rohkem Temale keskendume, seda rohkem Tema-suguseks muutume, seda enam Tema sõna kuulame ja seda paremini oleme ette valmistatud kõigeks selleks, mis meid ees ootab, nii lähitulevikus kui ka lõpuks selles päevas, mil astume „eluasemesse“, mille Jeesus valmistas neile, kes Teda armastavad.

*Norman R. Gulley, PhD on Southern Adventist University
(Adventistide Lõunaosa Ülikooli) süstemaatilise teoloogia uurija-professor.*

Kosmiline võitlus

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Hs 28:1, 2, 11–17; IMs 3:1–7; Ilm 12:1–17;
Rm 8:31–39, Ilm 14:12.

Meelespeetav tekst: „Ja lohe vihastas naise peale ja läks sõdima nendega, kes olid jäänud üle naise soost, kes hoiavad tallel Jumala käske ning kellel on Jeesuse tunnistus“ (Ilm 12:17).

Kosmiline võitlus, mida vahel nimetatakse ka „suureks võitluseks“, on piibellik maailmakäsitlus. See loob tausta, millel rullub lahti meie maailma – ja lausa kogu universumi – sündmusterida. Patt, kannatus, surm, riikide tõus ja langus, lõpuaja sündmused – kõik need tulevad esile kosmilise võitluse kontekstis.

Sellel nädalal vaatleme kaht olulist punkti, kus lahvatas vastuolu, mis sai mõistatuslikult alguse täiusliku olendi, Lutsiferi südamest, kes tõi oma vastuhaku teiste täiuslike olevuste – Aadama ja Eeva – pattulangemisest kaudu maa peale. Nimetatud kahest „pöördepunktist“, Lutsiferi ja seejärel meie esimeste esivanemate pattulangemisest algas suur võitlus, mis on seitsaati raevukalt kestnud. Igaüks meist on tegelane selles kosmilises draamas.

Hea sõnum on, et ühel päeval võitlus lõppeb ning Kristus saavutab täieliku võidu Saatana üle. Ja veel parem sõnum on, et kuna Jeesus tegi ristil meie heaks kõik lõpuni, võib igaüks sellest võidust osa saada. Võidu juurde kuuluva osana kutsub Jumal meid nüüd uskuma ja olema sõna-kuulelikud; praegu, kui ootame kõike seda, mida on töötanud Jeesus, kelle tulemine on kindel.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 7. aprilliks.

Täiusliku olevuse langemine

Kuigi kosmiline võitlus moodustab piibelliku maailmakäsituse tausta, jääb terve rida küsimusi. Üks selline tähtis küsimus on: Kuidas kõik alguse sai? Kuna armastav Jumal lõi universumi, on loogiline eeldada, et kindlasti ei sisestatud eluvormidesse algusest peale kurjust, vägivalda ja vastuolu. Vastuolu pidi esile kerkima algsest loomingust lahus ega olnud kindlasti loomise tulemus. Sellest hoolimata on võitlus olemas, see on reaalne ja me kõik oleme sellesse haaratud.

Loe Hs 28:1, 2, 11–17 ja Js 14:12–14. Mida õpetavad need salmid meile Lutsiferi langemise ja kurjuse esiletuleku kohta?

Lutsifer oli täiuslik olevus, kes elas taevas. Kuidas sai ülekohus temas pead tõsta, eriti keskkonnas, milles ta viibis? Me ei tea. Võib-olla on see üks põhjus, miks Piibel räägib pattulangemisest kui „vägivalla saladusest“ (2Ts 2:7; varasemates tõlgetes „ülekohtu salaasjast“).

Väljaspool vaba tahte tegelikkust, mille Jumal kõikidele mõistusega olevustele on andnud, ei olnud Lutsiferi langemiseks mingit põhjust. Ellen G. White sõnastas selle elutargalt: „Patu algust on sama võimatu seletada, kui võimatu on leida põhjust selle olemasoluks... Patt on sissetungija, mille olemasoluks pole ainsatki põhjust. See on mõistatuslik, seletamatu, seda vabandada tähendab seda kaitsta. Kui leiduks vabandus või põhjus patu eksisteerimisele, siis poleks patt enam patt.“ – *Suur võitlus*, lk 492, 493.

Asenda sõna *patt* sõnaga *kurjus* ning see väide toimib sama hästi. Kurjuse algust on võimatu seletada, samuti põhjendada selle olemasolu... Kurjus on sissetungija, mille olemasolu ei saa kuidagi põhjendada. See on mõistatuslik, õigustamatu; seda vabandada tähendab seda kaitsta. Kui leiduks vabandus või saaks näidata selle olemasolu põhjuse, poleks kurjus enam kurjus.

Mõttele oma kogemusest lähtuvalt vaba tahte olemasolule. Miks tuleb meil palvemeelselt ja hoolikalt mõelda valikute üle, mida oma vaba tahet kasutades teeme?

Kuigi me ei saa selgitada, *miks* kurjus esile tuli (kuna selle olemasolu ei ole õigustatud), annab Pühakiri teada, et see sai alguse taevas Lutsiferi südames. Peale tähelepanu köitvate pilguheitude, mida saame Ellen G. White'i kirjutistest (vaata näiteks raamatust *Suur võitlus* peatükki „Kurjuse algus“), ei räägi Pühakiri meile rohkemat sellest, kuidas kurjus taevas algas. Palju üksikasjalikum on Jumala Sõna aga selles, kuidas see maa peal tekkis.

Loe 1Ms 3:1–7. Mis juhtus ning mis näitab Aadama ja Eeva süüd toimus?

Väga kurb on see, et Eeva teadis, mida Jumal neile oli öelnud. Ta kordas sõnu: „Jumal on öelnud: Te ei tohi sellest süüa ega selle külge puutuda, et te ei sureks!“ (1Ms 3:3). Kuigi, nii palju kui Pühakirjas öeldud, pole sõnagi vilja *võtmise* kohta, teadis naine tõsiasja, et sellest *söömine* viib surma.

Saatan rääkis aga otsekoheselt ja jultunult nendele sõnadele vastu: „Ja madu ütles naisele: „Te ei sure, kindlasti mitte““ (1Ms 3:4). Ilmselgelt poleks saanud Jumalale vastanduda, eks ole? Ükskõik, kui salalik oli alguses Saatana lähenemine naisele, niipea, kui ta võitis naise tähelepanu ja nägi, et naine ei puikle vastu, vaidlustas ta otsejoones Issanda korralduse. Traagika on selles, et Eeva ei olnud võhik. Ta ei saanud öelda: „Ma ei teadnud, ma ei teadnud.“

Ta teadis.

Ometi, vaatamata teadmisele, tegi ta valesti. Kui isegi Eedeni täiuslikus keskkonnas ei piisanud mõistusest selleks, et hoida Eevat (ja seejärel Aadamat, kes samuti teadis tõde) patustamast, siis ärgem petkem ennast mõttega, et nüüd piisab meie päästetud saamiseks teadmisest, olukordade mõistusega võtmisest. Jah, meil on vaja teada, mida Jumala Sõna meile ütleb. Kuid vastavalt teadmisele vajame ka andumist, et *kuuletuksime* sellele, mida mõistus ütleb.

Jumal ütles üht, Saatan teist. Vaatamata teadmisele, mis Aadamal ja Eeval oli, valisid nad kuulata Saatanat. Mõtle, kui vähe on aastatuhandetega muutunud. Kuidas vältida tegemast samasugust viga?

Meie esimeste esivanemate pattulangemise tõttu sööstis maailm pattu, kurjusesse ja surma. Inimeste arvamused võivad lahknedu vahetute põhjuste või selle üle, kes on süüdi, kuid kes saab eitada segaduse, vägivalla, murrangu ja konflikti reaalsust, mis meid kõiki painab?

Räägime kosmilisest võitlusest, kosmilisest konfliktist; ning nii öelda on hea ja õige. Kuid olgugi see konflikt kosmist päritolu, toimub see ju siin maal. Tõesti, piibellik ajalugu – pattulangemisest Eedenis kuni lõpusündmuste kaudu Jeesuse teise tulekuni välja – on ühel ja teisel viisil suure võitluse piibellik kirjeldus. Elame keset seda võitlust. Jumala Sõna selgitab meile, mis toimub, mis on tagamaad ning – tähtsaim veel – kuidas see lõppeb.

Loe Ilm 12:1–17. Milliseid lahinguid, mida on näha nii taevas kui maa peal, maalib see peatükk silme ette?

Näeme võitlust taevas ja võitlusi maa peal. Esimene lahing toimub lohe (Saatan, Ilm 12:7–9) ja Miikaeli (heebrea keeles tähendusega: „Kes on nagu Jumal?“) vahel. Mässulist Lutsiferi hakati tundma Saatanana (Vastasena), kes on ei keegi muu kui loodud olevus võitlemas igavese Looja, Jeesuse vastu (Hb 1:1, 2; Jh 1:1–4).

Lutsifer hakkas vastu oma Valmistajale. Suur võitlus ei ole lugu kahe võitlust pidavatest jumalatest; see on lugu *loodud olevusest*, kes mässab oma Looja vastu ja kelle mäss avaldub ka Looja kätetöö ründamises.

Kaotanud lahingu Kristuse vastu taevas, käis Saatan nõudlikult Jeesuse kannul kohe, kui Ta inimeseks sündis (Ilm 12:4). Kaotanud lahingu Kristusega toona ning siis kaotanud Talle kõrbes ja hiljem ristil, asus Saatan – pärast tagasipöördumatut lüüasaamist Kolgatal – sõda pidama Kristuse rahvaga. See sõda on möllanud terve kristliku ajaloo jooksul (Ilm 12:6, 14–16) ja kestab selle lõpuni (Ilm 12:17), kuni Saatan seisab silmitsi veel ühe lüüasaamisega, sedakorda Jeesuse teisel tulekul.

Loe Ilm 12:10–12. Millise lootuse leiame neist salmidest kogu võitluse ja vastasseisu keskel, mida nad esile toovad?

Ilmutusraamat kuulutas ette tagakiusamist, millega Jumala rahvas on silmitsi koguduse ajaloo valdavas osas. Ilm 12:6 (vaata ka Ilm 12:14) esinev aeg – 1 260 prohvetlikku päeva – osutab koguduse 1 260 tagakiusamisaastale.

„Tagakiusamised, mis algasid keiser Nero valitsuse ajal ligikaudu siis, kui Paulus märtrisurma suri, jätkusid suurema või väiksema ägedusega sajandeid. Kristlasi süüdistati kõige kohutavamates kuritegudes ja peeti suurte õnnetuste – nälja, katku ja maavärisemise – põhjustajaiks. Kuna nad langesid üldise põlguse ja kahtlustuse alla, olid äraandjad valmis tasu eest kergesti valet tunnistama. Kristlased tembeldati mässajateks, religiooni vaenlasteks ja ühiskonna paheks. Paljud neist heideti kiskjate ette või põletati elusalt amfiteatrites.“ – *Suur võitlus*, lk 40.

Samal ajal põgenes naine (kogudus) kõrbesse (Ilm 12:6). Kirjelduses on tal kaks tiiba justkui kotkal. See on kujund põgenemisest sinna, kust sai abi. Tema eest hoolitseti kõrbes ning madu, Saatan, ei saanud teda kätte (Ilm 12:14). Jumal on alati hoidnud ülejäänuid, isegi kõige suuremate tagakiusamiste ajal, ja Ta teeb seda taas lõpuajal.

Viimaste päevade ohtude kontekstis ütles Kristus oma rahvale: „Mina olen iga päev teie juures ajastu lõpuni“ (Mt 28:20). Kuidas mõista seda imelist lubadust ka siis, kui paljudel Tema järelkäijatel on märtrisurm silme ees? (Vaata Rm 8:31–39 ja Mt 10:28.)

Mitte miski – tagakiusamine, nälg või surm – ei saa meid lahutada Jumala armastusest. Kristus meie juures – kas praegu või lõpupäeval – ei tähenda seda, et meid eraldatakse valust, kannatusest, vastuoludest või isegi surmast. Praeguses elus pole meile kunagi sellist vabastust lubatud. Mõte on selles, et Jeesuse ja Tema töö tõttu meie heaks võime elada lootusega ning töotusega, et Jumal on meiega katsumustes ja meile kuulub töotus igavesest elust uues taevas ja uuel maal. Võime elada lootusega, et vaatamata kõigele, mis siin meie teele tulla võib, saame Pauluse sarnaselt olla kindlad, et „mulle on valmis pandud õiguse pärg, mille Issand, õiglane kohtunik, oma päeval mulle annab, aga mitte üksnes mulle, vaid kõikidele, kes igatsevad tema ilmumist“ (2Tm 4:8). Meie, kes „igatseme tema ilmumist“, saame võtta seda töotust ja lootust isiklikuna.

Seitsmenda päeva adventistidena ütleb juba meie nimi küllalt palju selle kohta, mille eest seisame. Mõiste seitsmes päev toob esiplaanile seitsmenda päeva hingamispäeva, mis näitab, et usume nii seda ühte käsku kui ka kõiki kümme. Sõna adventist osutab, et usume Jeesuse teise tulekusse, tõesse, mis on olemas ainult selle tõttu, mida Kristus oma lepitussurmaga enda esimesel tulemisel tegi. Nii viitab meie nimi seitsmenda päeva adventistid *käesoleva aja tõe tähtsatele ja lahutamatutele osadele: seadusele ja evangeeliumile*.

Kuidas osutavad järgmised kirjakohad tõsiasjale, et seos seaduse ja evangeeliumi vahel on väga tihe?

Jr 44:23 _____

Rm 3:20–26 _____

Rm 7:7 _____

Evangeelium on rõõmusõnum, rõõmusõnum sellest, et kuigi tegime Jumala seadusest üleastumisega pattu, siis uskudes sellesse, mida Kristus meie heaks ristil korda saatis, saame oma patud – Tema seadusest üleastumise – andeks. Meile on antud ka jõud sellele seadusele täielikult kuuletuda.

Pole ime, et lõpupäevade kontekstis, kui suur võitlus metsikuimalt raevutseb, iseloomustatakse Jumala rahvast väga eriliselt.

Loe Ilm 14:12. Kuidas toob see kirjakohd esile seose seaduse ja evangeeliumi vahel?

Kuidas näidata seitsmenda päeva adventistidena, inimestena, kes usuvad Jumala seadusele kuuletumisse, kaasinimestele, et seadusele kuuletumine ei ole käsumeelsus, vaid kasvab loomulikuna välja armastusest Jumala vastu ja Tema päästetööst meie heaks? Kuidas sellised kirjakohad nagu 5Ms 11:1 ja 1Jh 5:3 seda mõtet toetavad?

Reede, 6. aprill

Toetav mõte: Loe Ilm 12:9–12 ja Ellen G. White'i raamatust Patriarhid ja prohvetid peatükki „Miks lubati pattu?“, lk 33–43.

„Nii kaua, kui kõiki loodud olevusi ajendas kuulekusele armastus, valitses Jumala universumis täiuslik kooskõla. Taevased hulgad tundsid rõõmu Looja tahte täitmisest. Rõõmuga peegeldasid nad Tema au ja töid talle ülistust. Nad armastasid Jumalat üle kõige ning üksteist usalduslikult ja omakasupüüdmatult. Taevast harmooniat ei rikkunud ükski ebakõla. Kuid siis toimus muutus. Esile astus keegi, kes tõlgendas vääriti vabadust, mille Jumal oli oma loodolevustele andnud. Patt sai alguse olevusest, kes oli Kristusest järgmisena kõige enam Jumala poolt austatud.“ – Ellen G. White, Patriarhid ja prohvetid, lk 35.

Pööra tähelepanu Ellen White'i sõnadele „ajendas kuulekusele armastus“. See tähendusrikas võimas fraas osutab tõsiasjale, et armastus ajendab lojaalsusele (lojaalsus = seadusi järgiv), truudusele. Abielus inimene, kes armastab oma abikaasat, väljendab seda armastust truudusega. See oli nii taevaste olevuste juures ning peaks nii olema ka meie ja Jumala vahelises suhtes.

Küsimused aruteluks:

1. Milline tõend Pühakirjas osutab Saatana reaalsusele ja veel enam tema osale suures võitluses? Kuidas aidata inimestel aru saada Saatana kui isiku olemasolust; et ta ei ole lihtsalt inimese südames oleva kurjuse sümbol?
2. Seitsmenda päeva adventistidena on meid õnnistatud piibellike tõdede tohutu tundmisega. Nii imeline, kui see ka on, miks ei piisa meie päästmiseks neist teadmistest? Mida enamat vajame intellektuaalsest teadmisest?
3. Mil viisil oled kogenud Jeesuse lähedust oma elus juba praegu? Kuidas aitavad need kogemused mis tahes hädaajal, millega sa silmitsi seisad?
4. Rääkige klassis veel mõistest „kuulekusele ajendav armastus“. Kuidas aitab see mõte meil paremini aru saada seaduse ja armu ning usu ja sõnakuulmise vahelisest suhtest? Mida õpetab see armastusele omase vabaduse kohta? Mil viisil saame praegugi väljendada „kuulekusele ajendavat armastust“?

Hingamispäeva pärastlõuna algas plaanipäraselt. Umbes 30 õpilasest koosnev bänd Tšempioni Akadeemiast, kus ma kaplanina töötasin, jagas Kaljumägede jalamil (USAs Colorado osariigis) asuva linnakese elanikele Ellen G. White'i raamatut „Tee Kristuse juurde“.

Seejärel tulime tagasi kohalikku adventkirikusse, kus õpilased enne olid esinenud, ning vahetasime riided, et minna matkama lähedalasuvasse Kaljumägede Rahvusparki.

Kuid siis, kui meie buss peatus imeilusa vaatega kohas mäetipu lähedal, tahtsin ma kohe ümber pöörata ja lahkuda. Silm nägi mitut tosinat inimest, kes kandsid pikki rüüsid. Esmapilgul mõtlesin, et nad kuulusid mingisse pealetükkivasse ida usundisse, ja ma ei tahtnud nendega vaielda.

Kuid bändi liikmed palusid, et nad võiksid viis minutit nendele inimestele tunnistada. Nõustusin tõrksalt.

Mõne minuti pärast tuli minu juurde üks õpilane ja ütles: „Tegu ei ole ida religiooniga. Tegu on Hawaii pulmaga.“

Üllatusin. „Miks Hawaii pulma Colorados peetakse?“ küsisin ma.

Tuli välja, et peigmees oli pärit Hawaiilt. Kuid õpilane ütles, et pruudil ja peigmehel oli probleem: oli kulunud juba 45 minutit, aga vaimulikku polnud saabunud.

„Sina ju oled vaimulik?“ uuris õpilane.

Kinnitasin talle, et küll vaimulik kohale tuleb. Kuid vaimulikust polnud märkigi. Nägime, et pruut nuttis lähedalasuvas autos, ja astusin tema juurde. Naine selgitas pisarsilmil, et vaimulik oli sattunud autoavariisse ega saa laulatusele tulla.

Pruut pälvis nüüd mu kaastunde. „Nii-nii,“ ütlesin talle. „Tundub, et mina korraldan teie laulatuse.“

Naine näis üllatunud olevat. „Miks te mõtlete, et teie korraldate mu laulatuse?“ küsis ta.

„Olen vaimulik,“ vastasin talle.

„Te ei näe vaimuliku moodi välja.“

„Preili, ma ei valeta teile,“ ütlesin ja tõmbasin välja rahatasku, et oma töötõendit näidata.

Naise silmad läksid suureks. „Ja te oletegi vaimulik! Kas te saate meid laulatada?“ küsis ta.

Nüüd kahtlesin pisut. Ütlesin talle: „Tahaksin näha teie abiellumisluba.“

Uurisin paberit hoolikalt. See oli korrakohane.

„Arvan, et saan küll teid laulatada,“ ütlesin. „Niisiis, kuidas on teie nimed?“

Bändi liikmed nägid, mis teoksil, ja sattusid sellest vaimustusse. Osa neist musitseeris pruutpaarile enne tseremoonia algust.

Benjie Leach (pildil) on vabatahtlik koduteenuste kaplan Fort Worthis, Texas.

Taaniel ja lõpuaeg

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Lk 16:10; Tn 1 ja 2 ptk; 3:1–6, Ilm 13:11–15; Tn 3:13–18; Jh 3:7, Tn 4. ja 6. ptk.

Meelespeetav tekst: „Saladust, mille kohta kuningas küsib, ei suuda kuningale seletada ei targad, nõiad, ennustajad ega täheteadlased“ (Tn 2:27).

Issandal olid vana-aja Iisraeli jaoks suured plaanid. „Te olete mulle preestrite kuningriigiks ja pühaks rahvaks“ (2Ms 19:6). See püha rahvas, see preestrite kuningriik pidi maailmale edasi andma Tema tunnistuse, et Jahve oli ainus Jumal (vaata Js 43:10, 12). Kahjuks ei elanud Iisraeli rahvas Jumalast esitatud püha kutsumise kohaselt. Lõpuks läksid nad Babülooniasse vangi.

Kummaline küll, aga Jumal sai ka vangipõlves kasutada Juudamaalt pärit üksikisikuid Tema tunnistajatena. Võib öelda nii: Jumal viis Taanieli ja tema kolme kaasvangi kaudu teatud määral ellu seda, mida Ta tahtis saavutada kogu Iisraeli ja Juuda kaudu. Teatud mõttes olid need mehed näidised, milline pidanuks kogu Iisraeli rahvas olema ja mida tegema.

Jah, need lood toimusid ajal ja kohas, mis jäävad lõpupäevade mõttes kaugele selja taha. Kuid ometi märkame nendes meestes iseloomulikke tunnuseid, mis on eeskujuks meile kui rahvale, kes elame küll lõpuajal, kuid oleme kutsutud tunnistama Jumalast maailmale, kes, nagu Babüloonia paganlik õukond, Teda ei tunne. Mida me nende lugudest õpime?

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 14. aprilliks.

„Kes on ustav pisimas, see on ustav ka paljus, ja kes on ülekohtune pisimas, see on ülekohtune ka paljus“ (Lk 16:10).

Vaata Jeesuse siinseid sõnu. Eks ole ju kerge põhimõtetes järele anda ja olla „ülekohtune pisimas“. Probleem pole mitte niivõrd selles, kas „pisim“ on üldse tähtis – ei, see ei ole tähtis. Just sellepärast ongi see „pisim“. Nagu enamik meist isiklikust kogemusest või kaasinimeste näidetest (või mõlemast) teab, on probleem selles, et esimene kompromiss viib teiseni, see järgmiseni ja see omakorda järgmiseni, kuni saame „ülekohtuseks ka paljus“.

Seda mõtet meeles pidades läheme Tn 1. ptk loo juurde, esimese kirjaniku juurde eelmainitud nelja juudamaalase kogemustest Babüloonia vangipõlves.

Loe Tn 1. ptk. Mil viisil peegeldab seisukoht, mille Taaniel, Hananja, Miisael ja Asarja võtsid, seda, milline pidi olema vana-aja Iisrael rahvana? Vaata ka 5Ms 4:6–8; Sk 8:23.

Kuigi teksti ei ole otseselt sisse kirjutatud, mida nad sõid, et nende arusaamine oli „kõigis teaduse ja tarkuse asjus...kümme korda üle“ kõigist teistest (Tn 1:20), on seos toitumisega siin ilmne. See peatükk ütleb ka, et Jumal andis neile selle teadmise ja tarkuse. See tähendab, et Issand sai tegutseda koos nendega sellepärast, et nad jäid Talle ustavaks, kui keeldusid söömast Babüloonia rüvedat toitu. Nad kuulasid sõna ja Jumal õnnistas nende kuulekust. Kas oleks Jumal teinud midagi sarnast vana-aja Iisraeli jaoks *tervikuna*, kui rahvas oleks kinni pidanud Piibli õpetustest nii hoolikalt ja ustavalt, nagu need neli noormeest? Muidugi. Ja kas Ta teeb seda meie jaoks tänapäeval, lõpupäevil, kui oleme ustavad?

Kuna meile kogudusena on antud nii palju valgust ja tõde, peame endalt küsima: Kas oleme olnud ustavad ja kuulekad sellele, mis meile antud on? Samas, kuidas saab igaüks meist isiklikult langetada otsuseid, mis võimaldavad meil olla võimsad Jumala tunnistajad?

Tn 2. peatükk on aidanud lugematul arvul inimestel üle kogu maailma hakata uskuma Piibli Jumalat. See peatükk esitab võimsa mõistuspärase tõendi nii Jumala olemasolust kui ka Tema ettenägemisest. Tõepoolest, ilmutus, mida just see peatükk Jumala ettenägemise kohta pakub, tõendab Jumala tegelikkust.

Loe Tn 2. ptk. Kuidas esitab see peatükk vägagi veenvad tõendid Jumala tõepärasusest? Pea silmas ka tänapäevast Euroopat, nagu Taanieli raamat seda kirjeldab (Tn 2:40–43). Kuidas sai mees, kes elas umbes kaks tuhat kuussada aastat tagasi, kirjeldada nii täpselt olukorda Euroopas ilma, et tal olnuks jumalik ilmutus?

Taaniel oli avalikult ja häbenemata andnud kogu au Jumalale selle eest, mis talle ilmutati. Kuivõrd kergesti võinuks ta suurustada oma juba tuntud tarkusega ja arusaamisega kui lättega, kust tuli suutlikkus niihästi kuninga unenägu teada kui ka seda seletada! Kuid Taaniel teadis paremini. Palved, mida tema ja kaaslased palvetasid (Tn 2:17–23), näitasid, et nad sõltusid üdini Jumalast; vastasel korral saanuks nad koos kõigi tarkade meestega surma.

Hiljem tuletas Taaniel kuningale meelde, et ainuski kuninga elukutseline tark, võlur või maag ei suutnud rääkida kuningale tema unenägu. Erinevalt neist ilmutab taeva Jumal saladusi, sest Tema on ainus tõeline Jumal.

Seega oli Taaniel oma alandlikkuse ja Jumalast sõltumisega suuteline olema võimas tunnistaja. Kui Taaniel tol kaugel ajal oli alandlik, kui palju enam peaksime olema alandlikud meie praegu? On ju meile avardunud lunastusplaan sellisena, nagu Taaniel seda ei näinud; ja teadmine sellest, mida Jeesus ristil tegi, peaks meid küll alandlikuks muutma.

Mida õpetab rist meile alandlikkusest? Mida saame teada selle kohta, kui jäägitult sõltub meie pääste Jumalast, ja muidugi selle kohta, et oleme patused? Mõtle, kus oleksid ilma ristita. Millest muust peale risti sul veel kiidelda oleks? Vaata Gl 6:14.

Piibli õppijad on juba kaua märganud seost Tn 3. ptk (lugu kolmest heebreala noormehest Duura orus) ning Ilm 13. ptk vahel (kirjeldus tagakiusamisest, millega Jumala rahvas on silmitsi seisnud minevikus ja millega seisab silmitsi lõpupäevil).

Võrdle Tn 3:1–6 Ilm 13:11–15ga. Millised on kahe kirjakoha vahelised paralleelid?

Mõlemal juhul on keskmes kummardamise teema; jah, mõlemal juhul käib jutt pealesunnitud kummardamisest. See tähendab, et kontrolliv poliitiline jõud nõuab kummardamist, mida pälvib üksnes Issand.

Loe Tn 3:13–18. Mida õpime siit loost, mis aitab aru saada nii seda, millega seisame lõpupäevil silmitsi, kui ka seda, kuidas peaksime otsa vaatama sellele, mis tuleb?

Maaailma mõjuvõimsaim juht Nebukadnetsar pilkas neid mehi ja nende Jumalat, öeldes: „Kes oleks see jumal, kes teid päästaks minu käest?“ Ta sai enda jaoks peagi selgeks, kes see Jumal oli, sest pärast teatas ta: „Kii-detud olgu Sadraki, Meesaki ja Abednego Jumal, kes läkitas oma ingli ja päästis oma sulased, kes lootsid tema peale ja astusid üle kuninga käsust. Nad andsid pigem ära oma ihu, kui et teenida ja kummardada mõnda muud jumalat peale nende oma Jumala“ (Tn 3:28).

Pole kahtlustki, et pärast sellise ime nägemist veendus kuningas, et Jumal, keda need mehed teenisid, oli päris eriline.

Oletagem aga, et need noormehed poleks leekidest pääsenud; nad tajusid selgesti, et see võimatus oli olemas (Tn 3:18). Miks seisis nad siiski õige asja eest ega kuuletunud kuninga korraldusele isegi juhul, kui see tähendas elusalt põlemist? See lugu esitab võimsa tunnistuse nende usust ja valmidusest seista tagajärgedele vaatamata selle eest, mida nad uskusid.

Kui lõpupäevil kerkib esile kummardamise teema, kuidas siis tagada, et jääme sama ustavaks, nagu jäid nemad? Juhul, kui me pole praegu ustavad „pisimas“, siis mis paneb meid mõtlema, et oleme ustavad milleski nii suures nagu lõpukriis?

Tn 3. peatükk lõppes sellega, et Nebukadnetsar tunnustas tõelise Jumala olemasolu ja väge. Kuid Jumala ja Tema väe tundmine ei ole sama, mis uuestisünni kogemus – midagi, mis oli Jeesuse sõnade kohaselt päästmise osas otsustav (vaata Jh 3:7). Tõsi küll, mees Tn 4:27 oli kõike muud kui uskupöördunud inimene.

Loe Tn 4:27. Mis selle mehe probleem oli? Vaata ka Jh 15:5; Ap 17:28; Tn 5:23.

Selleks ajaks, kui peatükk läbi saab, õppis Nebukadnetsar ära, kuigi karmil moel, et kogu tõeline vägi on Jumalal ning ilma Jumalata pole tema mitte keegi.

„Kord nii uhkest ainuvalitsejast oli saanud alandlik Jumala laps, türanlikust ja upsakast käskijast tark ja kaastundlik kuningas. Tema, kes oli trotsinud ja pilganud taeva Jumalat, tunnistas nüüd Kõigekõrgema võimu ning püüdis tõsiselt edendada Issanda kartust ja alamate õnne. Kuningate Kuninga ja isandate Issanda nuhtluse mõjul oli Nebukadnetsar saanud lõpuks õppetunni, mida tuleks õppida kõigil valitsejatel – et tõeline suurus on tõelises headuses. Ta tunnistas Issanda elavaks Jumalaks ja ütles: „Nüüd mina, Nebukadnetsar, kiidan ja ülistan ja austan taeva Kuningat, sest kõik Tema teod on tõde ja Tema teed on õiged! Tema võib alandada neid, kes käivad kõrkuses.“ – Ellen G. White, *Prohvetid ja kuningad*, lk 521.

Loe Tn 4:32. Milliseid tõsiasju Jumala kohta Nebukadnetsar siin väljendab?

Tn 4. peatükk lõpeb sellega, et pagan tunnistab „heebrea“ Jumala autoriteeti, ülemvõimu ja väge. Teatud mõttes kuulutab sinne stseen ette seda, mis juhtus varakristlikus koguduses, kui juutide tunnistustöö ja Jumala väe tõttu õppisid paganad tundma tõde Issandast ning hakkasid seda tõde maailmale kuulutama.

Loe Jh 3:7. Kuigi me mõtleme lõpuaja sündmustest selliste mõistete nagu käskkiri surmamiseks, kummardamine ja tagakiusamine, siis mida ütleb Jeesus siin sellist, mis eelkõige ja üle kõige valmistab inimesed ette ajaloo lõpuks?

Loe Tn 6. ptk ja vasta järgmistele küsimustele:

1. Mida paljastab Tn 6:5, 6 Taanieli iseloomu kohta? Millise õppetunni saame neist salmidest selle kohta, millistena peaks meid nähtama?

2. Milliseid paralleele Ilmutusraamatus kirjeldatud lõpusündmustega sellest peatükist leiame? Vaata Ilm 13:4, 8, 11–17.

3. Pane ennast siin toodud olukorras Taanieli asemele. Milliseid põhjendusi või väiteid oleksime kasutanud selleks, et mitte palvetada? See tähendab, kuidas võinuks Taaniel õigustada oma kombe täitmata jätmist ning säästa ennast katsumusest saada heidetud lövide auku?

4. Mis sa arvad, miks jätkas Taaniel palvetamist nii, nagu alati, kuigi ta ei pidanud seda tingimata tegema?

5. Kuningas Daarjavesse sõnad enne seda, kui Taaniel lövide auku visati (Tn 6:17), näitavad, et ta teadis üht-teist Taanieli Jumal väest. Mida ta ütles? Mis tema sõnades näitab, et Taaniel ise oli tunnistanud kuningale Jumalast, keda ta kummardas ja teenis?

Reede, 13. aprill

Toetav mõte: „Meil, kes ligineme selle maailma ajaloo lõpule, on eriline põhjus pöörata tähelepanu Taanieli poolt üles kirjutatud prohvetikuulutustele, kuna need räägivad just meie ajast. Nendega tuleb liita Uue Testamendi viimase raamatu õpetused. Saatan on pannud paljusid uskuma, et Taanieli ja Johannese Ilmutusraamatu prohvetikuulutusi pole võimalik mõista. Ent nende prohvetikuulutuste uurijaid on selgelt töötatud õnnistada. „Mõistlikud mõistavad küll“ (Tn 12:10), öeldi Taanieli nägemuste kohta, mis pidi avatama lõpuajal. Ja sellele ilmutusele, mille Kristus andis oma sulasele Johannesele Jumala rahva juhtimiseks läbi aastasadade, lisas Ta töötuse: „Õnnis on see, kes loeb, ning need, kes kuulavad neid ennustuse sõnu ja hoiavad tallel, mis sellesse on kirjutatud, sest aeg on lähedal“ (Ilm 1:3).“ – Ellen G. White, *Prohvetid ja kuningad*, lk 547, 548.

Kuigi kaldume Taanieli raamatut vaatama riikide tõusu ja languse, kohtumõistmise (Tn 7:22, 26; 8:14) ning viletsusajal Jumala rahva lõpliku päästmise (Tn 12:1) kontekstis, nägime sellel nädalal, et Taanieli raamat esitab meile ka näiteid sellest, mida tähendab meie jaoks isiklikult olla valmis katsumusteks ja tagakiusamiseks, ükskõik millal need tulevad. Selles mõttes toovad need lood meie jaoks esile lõpupäevade otsustavalt tähtsa sõnumi. Viimaks ju, ükskõik kui suureks abiks on teada „metsalise märgi“ ja „viletsusaja“ ning tulevase tagakiusamise üksikasju, mõistab kogu teadmine meid üksnes hukka, kui me ei ole omandanud vajalikku kogemust Jumalaga. Rohkem kui midagi muud vajame „uuestisünni“ kogemust, mis oli Taanielil ja tema kaaslastel, sealhulgas Nebukadnetsaril.

Küsimused aruteluks:

1. Loe Taanieli palvet Tn 9:3–19. Kuidas näitab see palve, et Taaniel mõistis armu ning tõsiasja, et Jumal armastab ja lunastab meid oma halastuse tõttu, mis vastandub ainsalegi teenele või meie omapoolsele tublidusele? Miks on väga tähtis seda tõe mitte ainult mõista, vaid ka kogeda?

2. Arutlege klassis väljakutsete üle, millega seisid silmitsi kolm heebrealt (Tn 3. ptk) ja Taaniel (Tn 6. ptk) siis, kui nad jäid kindlaks oma usukommetele ajal, mil poliitilised ametivõimud neid ähvardasid. Mis on nende kahe kirjaneku juures sarnane? Mis erinev? Ja mida kummaski kirjanekust õppida selle kohta, kuidas saame ustavaks jäädes olla võimsad tunnistajad?

3. Mida tähendab „sündida uuesti“? Miks ütles Jeesus, et „peate sündima ült“ (Jh 3:7)?

Nüüdseks naeratav pruut tuli oma isa saatel rahva ette. Peigmees mängis kitarri ja laulis „Hawaii pulmalaulu“.

Issand andis mulle mõne mõtte, mida öelda, ning ma kuulutasin pruutpaari abielumeheks ja -naiseks.

Pärastpoole ütles peigmehe ema mulle midagi sellist, mis paneb mul siia-maani jordinad mööda selgroogu alla jooksuma.

„Arvan, et see ei olnud juhus,“ ütles ta. „Arvan, et asjade selline käik oligi nii mõeldud. Vaadake oma särki.“

Heitsin pilgu enda seljas olevatele riistele. Kandsin teksapükse, tenniseid ja eresinist päevasärki. Särgi rinnataskule olid tikitud sõna „Hawaii“ ja värviline vikerkaar. Olin selle päevasärgi ostnud mitu aastat tagasi oma naisega puhkuse ajal Hawaiiil käies.

Nad panid mulle kaela lei, lillepärja, ja kõik nägi välja nii, nagu oleks minu osalus laulatusel olnud ette kavatsetud.

Andsime vastabiellunutele pulmakingi: raamatu „Tee Kristuse juurde“. Abielupaar polnud seitsmenda päeva adventistidest midagi kuulnud.

Ma oleksin olnud õnnelik ka siis, kui lugu lõppenuks siinkohal. Kuid see ei lõppenud.

Kaks aastat hiljem elasin juba Texas ja sain ühel hingamispäeva varahommikul telefonikõne kauaaegselt kirjandusevangelistilt Colorados.

„Kas mäletad paari, kelle sa Kaljumägede Rahvuspargis laulatasid?“ küsis ta.

Ta ütles, et see abielupaar oli lugenud raamatut „Tee Kristuse juurde“ ja jõudnud rohkema teada saamiseks välja adventkoguduseni. „Niisiis saatsime neile veel kirjandust,“ ütles ta. „Siis tahtsid nad piibliuurimisele tulla ja ma olen õppinud nendega Piiblit viimased kuus kuud. Küllap teeb sind õnnelikuks teadmine, et täna ristitakse nad Seitsmenda Päeva Adventistide Greeley Kogudusse.“

Möödus veel kaks aastat. Tšempioni Akadeemia kutsus mind palvenädalat korraldama. Kui läksin pulti, et hingamispäevast jutlust alustada, nägin kirjandusevangelisti, kes mulle varem kirjutanud oli, koos abielupaari ja mudilasega uksest sisse astumas.

Teenistuse järel jutustasid nad mulle ülejäänud loo.

Pärast ristimist oli abielupaar kutsunud oma sõpru Greeley koguduses peetavatele evangeelsetele koosolekutele ja kolm neist said ristitud. Lisaks sellele sai ristitud peigmehe ema ja ta töötas nüüd adventistide haiglas Hawaiiil.

Ma polnud tahtnud tol päeval peatuda, et mitte vaielda valgetes rüüdes inimestega. Kuid Issand sai oma tunnistustöös kasutada mõningaid akadeemia õpilasi ja tegelast, kes kandis Hawaii kirjaga päevasärki.

Benjie Leach on vabatahtlik koduteenuste kaplan Fort Worthis, Texas.

Jeesus ja Ilmutusraamat

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: IKr 10:1–11; Ilm 12:1–17; 19:11–15; Ef 1:20; Ilm 11:19; 1:10–18.

Meelespeetav tekst: „Kes võidab, sellel ma lasen istuda koos minuga mu troonile, nagu minagi olen võitnud ning istunud oma Isaga tema troonile“ (Ilm 3:21).

Isegi Uue Testamendi väga kiire lugemine toob esile tähtsa tõe: Uus Testament on otseselt seotud Vana Testamendiga. Evangeeliumid ja epistlid viitavad korduvalt kas Vana Testamendi sündmustele või tsiteerivad seda otseselt või kaudselt. Eks viidanud ju Jeesuski sageli endale ja oma tegevusele sõnadega: „[Pühadel] kirjadel“ on vaja „täide minna“ (vaata Mt 26:54, 56; Mk 14:49; Jh 13:18; 17:12)?

Ilmutusraamat ütleb sama. Tõepoolest, Ilmutusraamatut on lausa võimatu mõista lahus Vanast Testamendist, eriti Taanieli raamatust. See on üks põhjus, miks õpime sageli mõlemat raamatut koos.

Ilmutusraamatu viidetes Vanale Testamendile on üks ülitähtis külg: nii, nagu kõik muu selles raamatus, ilmutavad ka need Jeesust. Kogu Ilmutusraamat räägib Jeesusest; sellest, kes Ta on, mida Ta oma rahva jaoks on teinud ja mida Ta lõpupäevil veel teeb. On vaja, et iga pilgusheit lõpuaja sündmustele hoiaks Jeesuse esiplaanil ja keskmes, ning just seda teeb Ilmutusraamat. Selle nädala õppetükk vaatlleb Jeesust Ilmutusraamatus.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 21. aprilliks.

Taanieli raamatul ja Ilmutusraamatul on palju ühist; muuhulgas ka kummagi jagunemine kaheks põhiliseks osaks: ajalooliseks ja eshatoloogiliseks (lõpuaja sündmused). Mõlemad käsitlusviisid on kummaski raamatus keerukalt seotud. Võime ajaloolisi sündmusi võtta lõpuaja sündmuste ettekuulutajatena, näidetena kas väiksemas, suuremas või lausa ülemaailmses ulatuses. See tähendab, et õppides tundma seda, mis toimus Vana Testamendi ajaloos, saame vaadata sellesse, mis juhtub meie päevil ja edaspidi. Niisugune põhimõte ei piirdu ainult Taanieli raamatu ja Ilmutusraamatuga.

Loe 1Kr 10:1–11. Kuidas näeme neis salmides kõnealuse põhimõtte avaldumist?

Nagu möödunud nädalal leidsime, oli osa lugusid Taanieli raamatus (Tn 3:6, 15, 27; ja 6:7–10, 22, 23) toimumiskohaga määratletud ajaloolised sündmused, mis peegeldasid millegi pooldest Ilmutusraamatus kirjeldatud lõpuaja sündmusi. Selliseid lugusid tundma õppides saame heita pilku nii mõndagi asja, millega Jumala rahvas lõpuks laiemas ulatuses silmitsi seisab. Võib-olla aga on tähtsaim mõte selles, et olenemata enda otsesest olukorrast on meil kindlus lõplikule pääsemisele. Kõige selle juures, mida Ilmutusraamat õpetab, kinnitab see üht: ustavate jaoks on võit.

Mõningad erandid välja arvatud, moodustavad peatükid 1–11 Ilmutusraamatu ajaloolise osa, peatükid 13–22 on lõpuaja peatükid.

Loe Ilm 12:1–17. Kuhu peaksime paigutama selle peatüki, kas ajaloo või lõpuaja sündmuste poolele, ja miks?

Nagu näha võime, kuulub 12. peatükk mõlemasse poolde. Miks? Kuna see räägib kokkupõrgetest ajaloos; Saatana väljaheitmisest taevast (Ilm 12:7–9), Saatana rünnakust väikelaps Jeesuse vastu (Ilm 12:4) ning koguduse tagakiusamisest edasises kirikuloos (Ilm 12:14–16), millele järgneb kuradi rünnaku kirjeldus lõpuaja ülejäänute vastu (Ilm 12:17).

On öeldud, et üks õppetund, mille ajaloost saame, on see, et me kunagi ajaloost ei õpi. Mõte on selles, et ükskõik, millal inimesed elavad, teevad nad jätkuvalt samu vigu. Meie selja taga on nii palju ajalugu, millest õppida – kuidas vältida siis samade vigade tegemist?

**Loe järgmisi kirjakohti, milles on Jeesust nimetatud erinevate nime-
dega ning mõnel puhul kirjeldatud Teda ja seda, mida Ta on juba tei-
nud, praegu teeb või veel tegema hakkab. Mida need salmid Jeesuse
kohta õpetavad?**

Ilm 1:5 _____

Ilm 1:18 _____

Ilm 5:8 _____

Ilm 19:11–15 _____

Ilm 21:6 _____

Siin on vaid osa neist paljudest salmidest Ilmutusraamatus, mis kujutavad Jeesuse erinevaid osatäitmisi ja tegevust. Ta on Tall – see osutab Tema esimesele tulekule, mil Ta tõi ennast ohvriks meie pattude eest. „Puhastage end vanast haputaigast, et te oleksite uus taigen, nõnda nagu te oletegi hapnemata leivad; sest ka meie paasatall Jeesus Kristus on tapetud“ (1Kr 5:7). Tema on see, kes oli „surnud, ning ennäe, ma elan igavesest ajast igavesti“ (Ilm 1:18), mis on selge viide Tema surmale ja surmast ülestõusmisele. „Nõnda on kirjutatud, et Messias pidi kannatama ja kolmandal päeval üles tõusma surnuist“ (Lk 24:46). Ilm 19:11–15 kujutatakse Jeesust Tema teisel tulekul, kui Ta tuleb maa peale väes ja aus ja kohtumõistmisega. „Sest Inimese Poeg tuleb oma Isa kirkuses koos oma inglitega ja siis tema tasub igaühele selle tegusid mööda“ (Mt 16:27).

**Kuidas õppida muutma Jeesuse elu, surm, ülestõusmine ja tagasi-
tulek meie igapäevase olemasolu keskmeks ning meie langetatavate
kõlbeliste valikute aluspõhjaks?**

Lisaks kahele põhiosale on Ilmutusraamatus veel üks konstruktsiooni-kiht, mis on ehitatud heebrea pühamu ümber. Pühamu motiiv ei piirdu emma-kumma põhiosaga, vaid läbib need mõlemad.

Maapealses pühamus algas kõik eesõuest, põletusohvri altari juurest, kus loomad tapeti. Pärast looma surma, mis sümboliseerib Kolgatat, sisenes preester pühamu esimesse osakonda. See oli musternäidis Jeesuse tegevuse kohta taevases pühamus pärast oma taevasseminekut. Sellest kõneleb Jeesuse käimine lambijalgade keskel (Ilm 1:13).

Loe Ilm 4:1, 2. Mida kujutab avatud uks? Kus selline vaatepilt leidub? Vaata ka Ap 2:33; 5:31; Ef 1:20; Hb 10:12, 13; Ps 110:1; Ilm 12:5.

Peagi pärast taevasseminekut pühitseti Kristus ametisse taevase pühamu pühas paigas, kuhu Ta oli esimesest avatud uksest sisenenud. Kui Kristus Ilmutusraamatus esimest korda ilmub, seisab Ta taevase pühamu esimeses osakonnas lambijalgade juures (vaata Ilm 1:10–18).

Loe Ilm 11:19. Mis tähtsust on tõsiasjal, et siis, kui taevane pühamu avati, nägi Johannes Tema lepingu laegast, mis paiknes maapealses pühamus teises osakonnas (vaata 3Ms 16:12–14)?

Pilt lepingu laekast taevases pühamus on vastuvaidlematu viide kõige pühamale paigale ehk taevase pühamu teisele osale/ruumile. Ilmutusraamatus näeme nii Jeesuse kaheosalist teenistust kui ka otsustavat ja lohutavat tõsiasja, et taeva ja maa sündmused on seotud. Isegi ajaloo ja lõpuaja katsumuste keskel, nagu neid kirjeldab Ilmutusraamat, saame olla kindlad, et „kogu taevas tegeleb inimeste ettevalmistamise tööga Issanda päeval püsima jäämiseks. Ühendus taeva ja maa vahel näib olevat väga tihe.“ – Ellen G. White, *My Life Today*, lk 307.

Kõigel Ilmutusraamatus, ülesehitusest sisuni, on üks eesmärk: ilmutada Jeesust Kristust.

Just sellepärast on raamatu avasõnad sellised: „Jeesuse Kristuse ilmutus“ (*Apocalypsis Iesou Christou*). Üldiselt mõistetakse seda nii: (1) „ilmutus Jeesuselt Kristuselt“ või (2) „ilmutus Jeesuse Kristuse kohta“ (Ilm 1:2). Tõsiasi, et tegemist on „ilmutusega“, väidab vastu neile, kes usuvad, et Ilmutusraamat on arusaamiseks liiga raske. Miks pidanuks Issand paigutama selle raamatu Piiblisse juhul, kui Ta mõelnuks, et lugejad sellest aru ei saa?

Loe Ilm 1:1–8. Mida õpetavad need salmid meile Jeesusest?

Ilmutusraamatus tutvustatakse Kristust kui „maa kuningate valitsejat“ (Ilm 1:5) ning üsna selle raamatu lõpus iseloomustatakse Teda „kuningate Kuningana“ (Ilm 19:16). Siinne suur sõnum on, et kogu maa-pealse kaose ja sagimise keskel saame olla kindlad, et meie armastav Issand ja Päästja kontrollib kõike lõplikult.

Ilm 1:5 antakse meile selge vihje, et jutt on Kristusest kui Lunastajast. Sõnad „Temale, kes meid armastab ning on meid lunastanud meie patudest oma verega“ osutavad Tema lepitussurmale ristil. Tema on meid õigeks mõistnud ja pühitsenud (1Kr 6:11). Sellistest salmidest, nagu kõnealune, leiame päästekindluse, sest need näitavad, et Jeesus peseb ära meie patud. Päris kindlasti ei saa me seda ise teha.

Loe Ilm 1:7. Mida see meile Jeesusest õpetab?

Kogu kristliku usu keskmes on töötus Kristuse tagasitulekust „pilveldel“. Jeesus tuleb veelkord, see on tulek sõna otseses mõttes, sündmus, mille tunnistajaks on kogu maailm, mis lõpetab igaveseks kannatuse ja kaose, hävitab selle maailma ning juhatab sisse kõik igaviku kohta antud töötused.

Mida õpetab Ilm 1:8 meile Jeesusest? Millise lootuse leiame sellest salmist, mis lohutab meid igasuguses katsumuses?

Loe Ilm 1:10–18. Mida Jeesus siin enda kohta ütleb?

Jeesus astub nendes salmides esile taevase pühamu esimeses ruumis seisjana. Tema ilmumine sellise osatäitjana oli nii võimas, et Johannes langes hirmunult Ta jalge ette. Alati lohutav Jeesus palus tal mitte karta ning osutas endale kui Alfale ja Oomegale, Esimesele ja Viimsele – mis on viide Tema kui Jumala igavesele olemasolule. Hiljem räägib Ta oma surmast ja ülestõusmisest ning lootusest, mida Tema ülestõusmine toob. Jeesusel on „surma ja surmavalla“ võtmed. Võib öelda nii: Jeesus ütleb siin Johannesele seda, mida Ta ütles Martale viimase venna surma puhul – sõnad, mida seesama Johannes kirja pani: „Mina olen ülestõusmine ja elu. Kes minusse usub, see elab, isegi kui ta sureb. Ükski, kes elab ja usub minusse, ei sure alatiseks. Kas sa usud seda?“ (Jh 11:25, 26).

Marta ja nüüd Johannese abil näitab Jeesus meile kätte ülestõusmise lootuse, kristliku usu tipu ja haripunkti. Milline oleks meie lootus ilma selle lootuseta?

Loe Ilm 22:7, 12, 13. Mida ütlevad need salmid Jeesuse kohta?

„Kristus Jeesus on Alfa ja Oomega, Vana Testamendi Loomislugu (Moosese 1. raamat) ja Uue Testamendi Ilmutusraamat. Mõlemad saavad kokku Kristuses. Aadam ja Jumal lepitatakse teise Aadama sõnakuulmise tõttu, kes viis täide töö võita Saatana kiusatused ja lunastada Aadama häbiväärne ebaõnnestumine ja pattulangemine.“ – *Piibli kommentaarid, SPA poolt välja antud*, 6. kd, Ellen G. White'i märged lk 1092, 1093. Jah, Jeesus on algus ja lõpp. Tema lõi meid alguses ja Tema loob meid uuesti lõpus.

Algusest lõpuni, nagu seda õpetavad nii ajalugu kui ka lõpuaja sündmused, on Ilmutusraamat *Apocalypsis Iesou Christou*, Jeesuse Kristuse ilmutus. Veelkord: kõige selle kese, mida lõpusündmuste kohta teada saame, peab olema Jeesus Kristus.

Mil viisil saame iga päev hoida Jeesust oma elu keskpunktis?

Reede, 20. aprill

Toetav mõte: „Ilmutusraamatus on kujutatud sügavaid Jumala tõsiasi. Juba nendele inspireeritud lehekülgedele pandud pealkiri „Ilmutus“ kõneleb vastu väitele, et see on kinnipitseeritud raamat. „Ilmutus“ tähendab, et midagi on ilmutatud. Issand ise ilmutas oma sulasele selles raamatus sisalduvaid saladusi ning Tema eesmärk on, et need saladused oleksid avatud uurimiseks kõikidele. Selle raamatu tõed on adresseeritud neile, kes elavad selle maailma ajaloo viimseil päevil, just niisamuti nagu neilegi, kes elasid Johannese ajal. Mõned nendes prohvetikuulutustes kirjeldatud sündmustest on möödas, mõned toimuvad praegu; mõned toovad silme ette suure võitluse lõpu pimeduse jõudude ja taeva Vürsti vahel, mõned ilmutavad lunastatute võidutsemist ja rõõme uueksloodud maal.“ – Ellen G. White, *Apostlite teod*, lk 584.

Kirjakohad, mida sellel nädalal vaatlesime, nii Ilmutusraamatu algusest kui ka lõpust, näitavad küll väga hästi, kui palju räägib see raamat Jeesusest. Koos kõikide viidetega Vana Testamendi ajaloolistele sündmustele õpetab Ilmutusraamat meid lähemalt tundma Issandat Jeesust. Vaata ka Ilm 3:14; 5:5, 6; 7:14; 19:11–16 – Ilmutusraamatus on Tema kohta palju kirjakohti. Kui need salmid kokku koondame, saame võimsa pildi Jeesusest ja sellest, mida Ta peaks tähendama meile, kes väidame end olevat Tema järelkäijad.

Küsimused aruteluks:

1. Mida tähendab meie jaoks tõsiasi, et Uus Testament viitab pidevalt Vanale Testamendile? Mida peaks see rääkima meile Pühakirja kesksest kohast meie usus ja sellest, kui tõsiselt tuleb meil Jumala Sõna võtta? Kuidas kaitseme ennast ükskõik missuguste katsete eest vähendada Pühakirja autoriteetsust nii isiklikus kui ka koguduse elus?
2. Lehitse Ilmutusraamatut ja nopi välja nii palju kirjakohti, kui saad, mis räägivad eelkõige Jeesusest. Loe need kirjakohad klassis kõva häälega ette. Mida ilmutavad need sulle veel meie Issanda olemuse, töö, jõu ja iseloomu kohta? Millise julgustuse saad neis kirjakohtades ilmutatust?
3. Kuidas õppida siinses surmamaailmas leidma lootust ja lohutust surmast ülestõusmise töötuses?

Seitsmenda päeva adventistide juhid määrasid mu 2016. aasta misjoniüritusel ühes adventülikoolis evangeelsetel seeriakoosolekutel jutlustama. Kogu ürituse tulemuseks oli enneolematu 110 000 inimese ristimine Rwandas.

Mu seeriakoosolekute lõpul, kui oli ristitud 173 noort inimest, astus pastor minu juurde.

„Nüüd, kui oleme sõbrad, võin seda teile öelda,“ ütles ta. „Kui mulle räägiti, et meile tuleb ameerika jutlustaja, olin väga elevil. Ootasin, et tuleb kogukas, tugev, pikk valge mees. Aga kui nad tutvustasid meie jutlustajana sind, väikest naist, olin väga pettunud. Seepärast ei oodanud ma palju. Aga, minu armas jutlustajast öde, anna andeks mu vähene usk. Sa oled siin koolis teinud ära töö, mida keegi meist poleks olnud suuteline tegema.“

Ausalt, mul ei ole kuigi palju pakkuda. Kuid kui kellelgi on tahtlik süda, siis teeb Jumal midagi ebaharilikku. Mis tegi misjonitöö Rwandas nii edukaks? Vastus on lihtne: kõikide liikmete kaasamine. Iga koguduseliige tegi oma osa Jeesusest teada andmisel.

Rwandas nägin, et kohaliku koguduse liikmed võtsid isiklikuks kohustuseks misjonitöö oma kogukonnas. Nad jätsid sinnapaika arvamuse, et evangelism on ainult pastori töö. Koguduseliikmetel ei olnud mingit erilist väljaõpet; nad lihtsalt kasutasid neile Jumalast antud talente selleks, et jõuda inimesteni, keda Kristus tuli päästma. Nad mõistsid, et Jeesus tuleb peagi tagasi ning et meil seitsmenda päeva adventistidena on kõrge kutsumus. Nad ütlesid: „Siin ma olen, Issand, saada mind.“

Kohtusin paljude rwandalastega, nii noorte kui ka vanadega, kes ütlesid: „Vanessa, olen olnud koguduses juba palju aastaid ja ma pole varem näinud kogudust midagi seesugust tegemas. Kuid nüüd saan aru, et mul pole vaja koguduse järele oodata. Töö saab alguse lihtsalt ühest inimesest. See saab alguse minust.“

Noored inimesed tulid mu juurde ja ütlesid: „Ma ei ole jutlustaja. Ma ei ole laulja. Aga mul on palju sõpru ja nad kuulavad mind. Minu elu olgu jutlus. Kõige selle tõttu, mida olen neil evangeelsetel koosolekutel kuulnud, hakkan tegema piiblitunde.“

Selliste koguduseliikmete siirus muutis Rwandat umbes sama palju, nagu Jeesus ja Tema 12 jüngrit muutsid maailma kolme aasta jooksul. Kui palju rohkem saame teha, kui jääme kohalikus koguduses kõigi liikmete kaasamise juurde? Kui palju kiiremini saame näha Jeesust?

23aastane Vanessa Rocha (pildil) on piiblitöölaine ja muusik California lõunaosas.

Lunastus ja lõpuaeg

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Jh 14:9; Sf 3:17; Jh 1:1–3; Rm 8:38, 39; Ps 91:15, 16; Ilm 1:6, 7; Ef 1:4, 5.

Meelespeetav tekst: „Selles on armastus – ei, mitte selles, et meie oleme armastanud Jumalat, vaid et tema on armastanud meid ja on läkitanud oma Poja lepitusohvriks meie pattude eest“ (1Jh 4:10).

Üks veetlev ja otsustav erinevus kristluse ja mittekristlike religioonide vahel on selles, et teised rõhutavad küll, mida nende asutajad neile on õpetanud, kuid ei rõhuta, mida nende asutajad *on nende heaks teinud*. Põhjus on selles, et ükskõik, mida nende asutajad oma järgijate heaks teha võisid, ei saa see neid päästa. Ainus, mida need juhid teha said, oli püüda õpetada oma rahvale, kuidas ennast ise „päästa“.

Vastandina rõhutavad aga kristlased lisaks sellele, mida Jeesus õpetas, ka seda, mida Ta tegi, sest see, mida Kristus tegi, andis meile kätte ainsa vahendi, mille tõttu meid päästetakse. Kristuse tulek inimlihasse (Rm 8:3), Tema surm ristil (Rm 5:8), Tema ülestõusmine (1Pt 1:3) ja teenimistöö taevas (Hb 7:25) on ainsad teod, mis meid päästavad. Päril kindlasti ei ole tegu mitte millegagi meist endist. „Kui sa koondaksid kokku kõik, mis on inimeses hea, püha, õilis ja armastusväärne, ning esitaksid siis selle materjali Jumala inglitele inimhinge päästmises tegeva osana või teenetena, lükataks su pakkumine riigireetmisena tagasi.“ – Ellen G. White, *Faith and Works*, lk 24.

See imeline tõde on eriti tähtis meie jaoks lõpupäevade ohtude ja pettuste keskel.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 28. aprilliks.

Üsna vähe aega enne risti rääkis Jeesus oma lähimatele kaaslastele seda, kuidas inimene saab tulla Isa juurde Tema abil. Just tol korral ütles Filippus: „Issand, näita meile Isa, ja me jääme rahule“ (Jh 14:8).

Kuidas Jeesus Filippusele vastas? Jh 14:9. Mida räägib Tema vastus meile Isast? Milliseid Jumala kohta levinud väärarusaamu peaks Jeesuse vastus meile selgitama?

On inimesi, kes ütlevad, et Vana Testamendi Jumal on õigluse Jumal võrreldes Uue Testamendi Jumalaga, kes on halastusrikas, täis armu ja andestav. Nad tõmbavad kahe vahele eraldusjoone, kuid see pole nii. Vanas ja Uues Testamendis on tegu sama Jumalaga, samade iseloomujoontega Jumalaga.

Üks põhjus, miks Kristus siia maailma tuli, oli ilmutada tõe Jumal Isa kohta. Sajandite jooksul levisid valed arusaamad Tema ja Ta iseloomu kohta mitte üksnes paganate hulgas, vaid ka Jumala valitud rahva seas. „Maailm oli pimeduses seetõttu, et Jumalat mõisteti vääriti. Selleks, et süngeid varje kõrvaldada ning maailma taas Jumalaga ühendada, tuli purustada Saatana petlik võim.“ – Ellen G. White, *Ajastute igatsus*, lk 22. Sellised olid osa Jeesuse maa peale tuleku põhjuseid.

Jumal ei muutu. Kui teame kõiki Vana Testamenti ümbritsevaid tõsiasi, leiame, et Jumal on Vanas Testamendis sama halastusrikas kui Uues. Pühakiri teatab, et „Jumal on armastus“ (1Jh 4:8) ja Jumal ei muutu. „Jeesus Kristus on seesama eile ja täna ja igavesti“ (Hb 13:8).

Tuletame meelde sedagi, et ristil rippus Vana Testamendi Jumal.

See Jumal on armuline, kaastundlik ja pikaldane vihastama (Ps 145:8). Jumal on lakkamatu armastus (Ps 143:8) ja Tal on hea meel oma järgijatest (Ps 147:11). Jumala plaanis on inimesi hästi edendada ja neile lootust anda (Jr 29:11). Armastusrikkalt ei noomi Ta meid enam tulevikus, vaid rõõmustab lauldes oma rahva üle (Sf 3:17). Selline ja veel palju enamat on Jumal Isa tegelikult.

Mõttele tõsiasjale, et Jeesus esindab Jumal Isa. Miks on see tõde niivõrd imeline ja lootusrikas, eriti nende jaoks, kes aeg-ajalt Jumala ees hirmu tunnevad?

Patt lahutas inimsoo Jumalast; nende vahel avanes haigutav kuristik ning kui seda kuristikku poleks ületatud, oleks inimkond olnud mõistetud igavesse hävingusse. Veelahe oli sügav ja ohtlik. Patuprobleemi lahendamiseks ja patuse inimkonna ning õige ja püha Jumala taasühendamiseks *läks vaja midagi äärmiselt uskumatut. Selleks oli vaja, et Tema, kes oli üks igavese Jumalaga, kes oli sama jumalik kui Jumal, saaks inimeseks ja annaks selles inimlikkuses ennast ohvriks meie pattude eest.*

Loe Jh 1:1–3, 14 ja Fl 2:5–8. Mida need salmid Jeesusest räägivad?

Kristus oli igavene, sõltumata oma olemasolus kellestki ega millestki. Ta oli Jumal – mitte ainult Jumala väliskuju, vaid Jumal ise. Ta oli olemuslikult jumalik ja igikehtiv. Jeesus säilitas jumalikkuse, kuid sai ka inimeseks, selleks et pidada seadust inimlihas ning surra Asendajana kõikide eest, kes on seadusest üle astunud; ja me kõik oleme üleastujad (Rm 3:23).

Kristusest sai inimene, ilma ühegi eeliseta kaasinimeste ees. Ta täitis Jumala käsku, mitte oma sisemise jumaliku jõu tõttu, vaid toetudes samale väljastpoolt tulevale jumalikule jõule, mis on saadaval iga inimese jaoks.

Jeesus oli täielikult Jumal ja täielikult inimene. See tähendab, et Tema, kes hoiab ülal „kõiksust oma väe sõnaga“ (Hb 1:3), oli „lapsuke, kes magas sõimes“ (Lk 2:16). See tähendab, et Tema, kes „ise on enne kõike ja kõik püsib koos temas“ (Kl 1:17), on seesama, kes inimlapsena „kasvas tarkuses ja pikkuses“ (Lk 2:52). See tähendab, et Tema, ilma kellela „ei ole ühtegi tehtud, mis tehtud on“ (Jh 1:3 NKJV ja varasem eestikeelne), oli Tema, „kelle teie olete tapnud, riputades ta ristipuu külge“ (Ap 5:30).

Kui kõik see ilmutab meile Kristuse armastust meie vastu ning Kristuse armastus ilmutab armastust, mis on Isal meie vastu, siis pole ime, et meil on nii palju põhjust rõõmustada ja olla tänulik!

Loe Rm 8:38, 39. Kuidas annab tänases osas loetu meile võimsa põhjuse usaldada seda, mida Paulus siin ütleb?

Pühast Vaimust on peaaegu samavõrd valesti aru saadud, nagu Isastki. Osa teolooge on Vaimu pidanud Isa ja Poja vaheliseks armastuseks. Või öeldakse nii: Vaim on kõigest Isa ja Poja vaheline kiindumus. See tähendab, et Ta taandatakse jumaluse kahe liikme vaheliseks suhteks ning Ta ei ole ise jumaluse liige.

Kuid Pühakiri tõendab Püha Vaimu isikulisust. Kristlased ristitakse ühtviisi Isa ja Poja ja Tema nimel (Mt 28:19). Vaim kirgastab Kristust (Jh 16:14). Vaim veenab inimesi (Jh 16:8). Teda saab kurvastada (Ef 4:30). Ta on Lohutaja (Jh 14:16), Aitaja, Nõustaja. Ta õpetab (Lk 12:12), vahendab (Rm 8:26) ja pühitseb (1Pt 1:2). Kristuse sõnade kohaselt juhib Vaim inimese kogu tõe (Jh 16:13).

Lühidalt: Püha Vaim on Jumal, täpselt nagu Isa ja Poeg. Ühtekokku on nad üks Jumal.

Vaim ilmutab kõiges jumalikku armastust. Too esile üht-teist, milles Ta seda teeb. Lk 12:12; Jh 16:8–13; Ap 13:2.

Suurim tõend selle kohta, et Püha Vaim on Jumal, on Kristuse lihas-setulek. Jeesus sündis Pühast Vaimust (Mt 1:20). Ainult Jumal saab midagi sellist „luua“.

Püha Vaim suudab Kristuse jaoks viia ellu kaks vastandlikku imet. Esiteks, Tema tõi kõikjaloleva Kristuse Maarja emakasse. Kristus läks ihulikult taevasse inimkehas. Teise seletamatu imena teeb Vaim inimese piires oleva Kristuse iga kristlase juures olevaks üle kogu maailma.

Seega tegutseb Vaim üheskoos Isa ja Pojaga meie heaks. „Jumalust liigutas kaastunne inimesoo vastu ning Isa, Poeg ja Püha Vaim asusid lunastusplaani ellu viima.“ – Ellen G. White, *Counsels on Health*, lk 222.

Isa, Poeg ja Püha Vaim armastavad meid võrdväärselt ja tegutsevad selle nimel, et päästa meid Jumala igavesse riiki. Kuidas saame siis nii suure pääste hüljata?

Kui palju lohutust pakub tõsiasi, et Isa, Poeg ja Püha Vaim tegutsevad kõik meie igavesse heaolu nimel?

Osa seitsmenda päeva adventiste kahtleb, kas nad on päästetud. Neil puudub kindlus ja nad igatsevad teada oma tulevikku igavese elu mõttes. Nad tegutsevad kõvasti selle nimel, et olla piisavalt head, ja teavad ometi oma vajakajäämist. Nad vaatavad sissepoole ja leiavad vähe seda, mis neid nende eluteel julgustab.

Kui näeme tohutut lõhet Jeesuse ja enda iseloomu vahel või kui loeme selliseid salme nagu „kitsas on värav ja ahtake on tee, mis viib ellu, ja pisut on neid, kes selle leiavad“ (Mt 7:14), siis kellel meist poleks hetki, mil kahtleme, kas öeldu käib meie kohta?

Selleks, et olla valmis lõpuajaks, peab inimesel olema päästekindlus praegu. Ta peab tundma suurt rõõmu päästmise reaalsusest selleks, et vaadata tulevikule kartmatult otsa. Ja ikkagi – nagu näinud oleme – on elava Jumala kõik Isikud tegutsemas selle nimel, et meid päästa. Niisiis me saame ja peame elama päästmise kindlusega.

Loe järgmisi kirjakohti. Millist päästmise lootust ja kindlust neist õhkub ning mismoodi räägivad need sellest, mida Jumal on meie heaks teinud ja mida teha töotanud?

Ps 91:15, 16 _____

Jl 3:4, 5 _____

Jh 10:28 _____

Rm 10:9–13 _____

1Jh 5:11–13 _____

Meid kutsutakse elama, lausa kästakse elada püha elu, kuid niisugune elu on selle tulemus, et Kristus on meid päästnud ega ole vahend päästmise saavutamiseks. Kuigi peame olema ustavad, isegi kuni surmani, tuleb meil ainsa päästelootusena alati toetuda annile. Jumala rahvas leitakse olevat lõpuajal ustav ja sõnakuulelik; niisugune ustavus ja kuulekus võrsuvad selle usaldamisest, mida Kristus neile on teinud.

Loe Ilm 14:6, 7. Mis on igavene evangeelium?

Evangeeliumile osutatakse siin kui „igavesele“. See on veel üks tõend, et Jumal ei muutu. Muutumatul Jumalal on muutumatu evangeelium. See igavene evangeelium annab kindluse kõikidele, kes on valmis seda omaks võtma. Evangeelium avab Jumala muutumatu armastuse ning see on sõnum, millel on vaja minna maailma. Igaühel peab olema võimalus seda kuulda, seetõttu ongi Jumal kutsunud oma rahva seda levitama.

„Nõnda nagu tema on meid Kristuses valinud enne maailma rajamist olema pühad ja laitmatud tema palge ees armastuses, meid ette määrares lapseõiguse osalisteks Jeesuse Kristuse kaudu enese juurde oma tahtmise heameelt mööda“ (Ef 1:4, 5). Mida räägivad need salmid veel selle kohta, kui „igavene“ evangeelium tegelikult on?

Tema valitud „enne maailma rajamist“. Eks ole see ju „igavene“ evangeelium! Juba enne selle maailma loomist oli Jumalal plaanis meid Temas päästa.

Vaata siin mõningaid sõnu: „valitud“, „ette määrares“, „heameelt mööda“, „lapseõigus“. Vaata, kui palju räägivad need kaks salmi Jumala soovist, et meil oleks igavene elu „Temas“. Ja tõsiasi, et Jumal on seda kõike igavikus varem teinud (vaata ka 2Ts 2:13, 2Tm 1:9), osutab väga selgelt Tema armule, näidates, et meie pääste on täielikult Jumala armastavast iseloomust tulenev tegu, mitte miski, mida meie teha saame või mis oleneks ainsagi loodud olevuse teenest. Kuidas saaks pääste tulla millestki, mida meie teha saaksime, kui Tema valis meid seda päästet saama juba siis, kui meid veel olemas polnud? Meil tuleb valida, kas see vastu võtta või kõrvale lükata.

Ja kuidas saab valik avalikuks valitu elus? „Olema pühad ja laitmatud tema palge ees armastuses“ (Ef 1:4). Sellekski oleme valitud.

Meid kutsutakse maailmale Kristuse taastuleku eel jagama „igavest evangeeliumi“, lõpuaja kuulutuse osa. Miks tuleb meil tunda ja kogeda „igavese evangeeliumi“ tõelisust oma elus enne, kui saame seda kaasinimestega jagada?

Reede, 27. aprill

Toetav mõte: Meil saab olla päästekindlus, kuid me ei tohi olla selle suhtes iseteadvad. Kas on olemas vale päästekindlust? On. Ja Jeesus hoiatas ka selle eest, öeldes: „Mitte igauks, kes mulle ütleb: „Issand, Issand!“, ei saa taevariiki; saab vaid see, kes teeb mu Isa tahtmist, kes on taevas. Paljud ütlevad mulle tol päeval: „Issand, Issand, kas me ei ole sinu nimel ennustanud ja sinu nimel kurje vaime välja ajanud ja sinu nimel teinud palju vägevaid tegusid?“ Ja siis ma tunnistan neile: Ma ei ole teid kunagi tundnud, minge ära minu juurest, te ülekohtutegijad!“ (Mt 7:21–23)

Need inimesed tegid kaks saatuslikku viga. Esiteks, vaatamata sellele, milliseid suuri asju nad Issanda nimel olid korda saatnud, ei täitnud nad Issanda tahet, milleks oli kuuletuda Tema seadusele. Jeesus ei ütle: Minge ära minu juurest“, te „patused“ või teie, kes „pole olnud laitmatud“, või teie, kes te polnud „täiuslikud“. Ta iseloomustab neid hoopis „ülekohtutegijatena“ – see on tõlge sõnast *anomia*n ehk „seaduseta“. Teiseks märkad, et eelnevates salmides mainitud inimesed rõhutavad ennast ja seda, mida nemad on teinud: *Kas me ei ole seda teinud sinu nimel?* või: *Kas me ei ole toda teinud sinu nimel?* või: *Eks me tee veel sedagi ja kõike ikka sinu nimel?* Palun! Kui kaugele pidid nad olema läinud Kristusest, kui nad osutasid oma tegudele, püüdes ennast Jumala ees õigustada? Ainsad teod, mis meid päästavad, on Kristuse teod, mis pannakse meie arvele usu läbi. Just see kindlustab meid – mitte me ise ega meie teod, vaid ainult see, mida Kristus on meie heaks teinud. Tahad kindlust? Ole sõnakuulelik Jumala seadusele ja toetu ainult Kristuse õiguse teenetele ning sul on kogu kindlus, mida sa vajad.

Küsimused aruteluks:

1. Martin Luther ütles teadaolevalt: „Kui vaatan endale, siis ma ei tea, kuidas saan päästetud. Kui vaatan Jeesusele, ei tea ma, kuidas saan kaduma minna.“ Milline suur tarkus neis sõnades on? Miks on hea sellist mõtteviisi alati endas kanda?

2. Peatu veel mõttel, et meid valiti päästeks juba enne selle maailma rajamist. Miks ei tähenda see, et kõik saavad päästetud? Kui inimesed jäävad päästmata, kas põhjuseks on siis see, et Jumal ei valinud neid, või on asi nende tehtud valikutes? Arutlege selle küsimuse üle klassis.

3. Kuidas aitab suure võitluse arengukäik meil paremini hakkama saada kurjuse tõelisusega selles maailmas, mida Isa, Poeg ja Püha Vaim armastavad?

(Loo on kirja pannud Andrew McChesney Adventmisjonist.)

Kaastöötaja küsis ühel matusel seitsmenda päeva adventistist ärijuhi David Kimmiga vesteldes, millised on nädalavahetustel tema lemmiktegevused.

„Käin kirikus ja veedan aega pereliikmetega,“ vastas David. Kaastööline ütles, et temagi armastas pereringis aega veeta,

ning sellest taipas David, et ta ei tahtnud usu üle arutleda.

Kaks meest vestlesid perekonna teemadel. Siis ütles David: „Oleme nüüd natuke perekonnast rääkinud, aga mida me usust räägime?“

Kaastööline vastas kiiresti: „Mina olen ateist.“

„Miks sa ateist oled?“ küsis David.

Järgnev vestlus tõmbas ligi ka teisi matuselisi ning istutas seemned, mis, nagu David loodab, viivad piibliuurimiseni.

David ütleb, et lihtne on Jumal argivestlusesse sisse tuua. Siin on mõni võimalus, kuidas ta vastab igapäevastele küsimustele:

- *Kuidas nädalavahetus läks?* Mul oli suurepärase nädalavahetus! Laupäeval käisime kirikus ja pühapäeval supermarketis.
- *Kust sa endale naise leidsid?* Kohtusime kirikus Chicagos.
- *Kas sa mängid ikka veel tšellot?* Mitte nii nagu varem, aga ma õpetan seda oma pojale. Lisaks tegutsen ühe kristliku laulja saatemeeskonnas, kes on salvestanud mõne huvitava projekti Taanieli ja Ilmutusraamatu teemadel.
- *Mida sa oma lõbuks teed?* Veedan suurema osa oma vabast ajast pere ja usuga seotud tegevustes.
- *Kuidas tasakaalustad oma ambitsioonid ja nõudmised, mida töö sulle esitab?* See on päris suur väljakutse. Ma ei tea, kuidas teie millessegi sellisesse suhtute, kuid minu jaoks on üks kergendav asjaolu mu palve-elu.
- *Kas saad anda mingisugust nõu, kuidas olla töös edukas?* Üks, mida leian kõige kasulikuma olevat, on viibida igal hommikul palves ja lugeda Piiblit. See aitab mul alustada iga päeva nii, et mu tähelepanu haarab laiem plaan.

David võrdleb ennast landiga kalapüüdjana.

„Selline kalamees viskab kogu aeg lanti,“ ütles ta. „Püüan süüa heita ja lasta näljasel kalal tulla.“

Kaastöölised on selliste vestluste käigus küsinud Jumala kohta muudki ning David peab kaks kuni neli piiblitundi nädalas. Kaks kaastöötajat on ristitud.

David Kim (pildil) on seitsmenda päeva adventistist ärijuht ning Nikodeemose Ühingu rajaja; tegu on organisatsiooniga, mis jagab adventsõnumit rikaste, maailmalike ja kõrgharidusega inimeste seltskonnas.

Kristus taevases pühamus

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Rm 8:3; Jh 1:29; Ilm 5:12; Hb 7:1–28; 9:11–15; 3Ms 16:13; Hb 9:20–23.

Meelespeetav tekst: „Seepärast on Jumal tõstnud ta kõrgemaks kõrgest ja annetanud talle selle nime, mis on üle iga nime, et Jeesuse nimes nõtkuks iga põlv nii taevas kui maa peal kui maa all“ (Fl 2:9, 10).

Siis, kui jutt käib Jeesusest taevases pühamus, ütleb kiri heebrealastele nii: „Kuhu Jeesus, meie eeljooksja, on läinud sisse meie heaks, saades Melkisedeki korra järgi igavesti ülempreestriks“ (Hb 6:20).

Pühakiri, eriti Uus Testament, on väga selgesõnaline selles, et Kristus on meie Ülempreester taevases pühamus – Ta võttis endale niisuguse osa pärast seda, kui oli lõpetanud maa peal oma töö ohvrina meie eest (vaata Hb 10:12).

Sellel nädalal võtame uurimise alla Kristuse tegevuse taevases pühamus. Ta vahendustöö on otsustava tähtsusega Tema rahva ettevalmistamisel lõpuajaks. Nii on meile antud väga tähtis manitsus: „Jumala rahvas peaks hakkama selgesti mõistma tõe pühamust ja uurimiskohustust. Igaüks vajab isiklikku teadmist oma suure Ülempreestri seisukoha ja töö suhtes. Vastasel juhul on võimatu osutada usku, mida nõuab meie aeg, või täita kohustust, mille Jumal on määranud meil täita.“ – Ellen G. White, *Suur võitlus*, lk 488.

Mida teeb Kristus meie heaks taevases pühamus ja miks on väga tähtis, et mõistaksime seda eelkõige lõpupäevil?

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 5. maiks.

Kristuse ülima ohvri hoolikas vaatlemine valmistab usklikke suuresti ette lõpuajaks. Sageli vaatavad inimesed endast eespool oleva eesmärgi poole ja see tähendab nende jaoks palju. Kuid on hea aduda, et eesmärk on meist tagapool. Jutt on Kolgatast. Eesmärk, milleni Jeesus meie pärast jõudis, on pöördumatu, lõplik ja kindlustab ka meist eespool oleva eesmärgi.

Loe Rm 8:3; 1Tm 1:17; 6:16, 1Kr 15:53. Miks saatis Jumal oma Poja maailma?

Jumal saatis Kristuse patuohvriks, et mõista hukka patt, mis on lihas. Mida see tähendab? Surematu Olevusena ei saanud Kristus surra. Sellepärast sai Issand inimeseks, võttis meie surelikkuse enda peale, nii et Ta saaks tööpoolest surra meie asemikuna.

Ehkki jumalik ja olemuselt Jumal, võttis Jeesus „inimese sarnasuse“ ning alandas ennast, „saades kuulekaks surmani“ ristil (Fl 2:6–8). Ainult Jumalale teada viisil ei surnud Kristuse jumalikkus siis, kui Jeesus suri ristil. Mingil viisil, mis ületab inimese arusaamisvõime, oli Jeesuse jumalikkus puhkeseisundis emaüas oleku üheksa kuu jooksul ja hauasoleku ajal ning Jeesus ei kasutanud seda oma siinse elu ja tegevuse jooksul kuidagi enda inimlikkuse aitamiseks.

Loe Lk 9:22. Mida räägib see meile Kristuse surma kavatsusest?

Kristus sündis, et surra. Võime ette kujutada, et igavikus polnud hetkegi, mil Ta olnuks vaba mõtetest, et Teda pilgatakse, piitsutatakse, pekstakse ja Tema ees seisab südantlõhestav ristilöömine. Tegu on võrratu armastusega, mida polnud kunagi varem nähtud ja mida ei suudeta täiesti mõista.

Mida saame inimestena teha sellise armastuse palge ees muud, kui langeda silmili maha ning teenida Jumalat usus ja sõnakuulmises? Mida räägib tõde ristist meile inimese teene väärtusest?

Loe Jh 1:29; Ilm 5:12; 13:8. Milline kujund on neis tekstides ühine ning kuidas aitab see meil lunastusplaani mõista?

Kui Ristija Johannes nimetas Jeesust „Jumala Talleks“, viitas ta ilmselt pühamule. Tegelikult vihjas ta lausa Kristuse surmale patu pärast. Selles teostus ja täitus kõik, mida kujutas nii iga tall kui ka muud ohvriloomad, keda heebrea pühamurituualis patuohvrina tapeti. Tõesti, ükskõik, mida neli evangeeliumi veel õpetavad, räägivad need lõppkokkuvõttes lugu sellest, mida Jeesus tegi Jumala Tallena, kes võtab ära maailma patud.

Kuid lugu Jeesusest ja Tema tööst meie päästmisel ei lõpe evangeeliumidega, isegi mitte Tema surma ja ülestõusmisega.

Algusest peale puudutab kiri heebrealastele teemat Kristusest, kes toimetab taevases pühamus Ülempreestrina pärast seda, kui Ta on täitnud oma ülesande ohvritallena. Alates Jeesuse ristijärgse osa esmakordsest mainimisest (Hb 1:3), osutab kiri heebrealastele järgmistes peatükkides Talle kui Ülempreestrile. Kirjeldus Tema tööst taevases pühamus joonistub detailides täiesti välja Hb 7:1–28.

Loe Hb 7:1–28. Mida ütleb selle kirja kirjutaja siin Jeesuse kohta?

Ehkki need salmid on väga sügavmõttelised ja rikkad, on öeldus põhiline see, et Jeesuse Kristuse preestriseisus on parem kui oli Aaroni põlvnemisliini kuuluvatel preestritel maises pühamuteenistuses. Nüüd on meil maapealses pühamus teeninud maiste preestrite asemel taevane Ülempreester, kes teenib meie eest taevases pühamus. Nii et kui me kinnitame oma silmad nüüd Jeesusele, kinnitame need Temale kui meie Ülempreestrile taevases pühamus.

Loe Hb 7:24–27; 8:6. Milline suur lootus antakse meile nende salmide kaudu?

Kristus suudab täielikult päästa tänu mitmele omadusele, mida ühelgi teisel preestril kunagi olla ei saa. Tema on Jumal, kellel on võim andestada patte. Tema preestriseisus on jääv. Kogu kristliku ajajärgu ulatuses kostab Ta kogu aeg oma rahva eest samasuguse armastava kaastundega, nagu Tal oli siis, kui Ta tervendas haigeid ja lohutas üksildasi. Ta on ühtlasi inimene, kuid sündis patuta ja jäi selliseks. Ning patutuna suri Ta inimpatu kogusumma uskumatu kaalukuse all. Nii et ainult Tema, Jumal-Inimene, saab kosta patuste eest taevases pühamus.

Need kirjakohtad näitavad veel ka seda, et Kristuse ohver oli ühekordne ja piisav igaveseks. Selle toimumist oli vaja ainult korra, ning sellest oli küllalt, et tuua pääste igale inimesele.

Lõpuks, mõeldes sellele, kes suri ristil, kuidas jääks sellise ohvri puhul inimese jaoks midagi vajaka?

Loe Hb 9:11–15. Mida saavutas Kristus meie jaoks oma surma ja nüüdse teenistuse kaudu taevas?

Hb 9:12 ütleb, et Kristus „saavutas meile igavese lunastuse“. Kreeka-keelne sõna, mida tõlgitakse kui „lunastus“, tähendab ka „lunaraha maksmist“, „vabastamist“ ja „vabaks laskmist“. Sedasama sõna kasutatakse Lk 1:68, kui Sakarias ütles, et Jumal „on tulnud oma rahva ligi ja toonud talle lunastuse“. Viide Kristuse verele – ainsa piisava ohvri verele – tähendab, et Kristus kui ohvritall saavutas selle lunastuse, selle päästmise. Ja evangeeliumi hea sõnum on selles, et Kristus ei toonud lunastust mitte enda pärast, vaid meie pärast, ning sellest on kasu kõigile, kes võtavad Kristuse ohvri enda jaoks vastu.

Mõtle veel sellele, et Kristus „saavutas igavese lunastuse“ meile, ja alles pärast seda asus Ta tegema meie heaks tööd taevases pühamus. Millise lootuse annab see meile selle osas, mida Kristus teeb meie heaks taevases pühamus?

Kuigi patt on tekitanud hirmuäratava lõhe Jumala ja inimsoo vahele, toob Kristuse ohvrisurm meid, inimlapsi, Jumala juurde ja hoiab jätkuvalt lahti pääsu Tema juurde. Vaata Ef 2:18, 1Pt 3:18.

„Lootusest, mis on meile nagu hinge ankur, kindel ja kinnitatud. See ulatub vahevaiba taha sisimasse, kuhu Jeesus, meie eeljooksja, on läinud sisse meie heaks, saades Melkisedeki korra järgi igavesti ülempreestriks“ (Hb 6:19, 20). Mida Jeesus meie heaks nendes salmides öeldu kohaselt teeb?

Loe Hb 9:24. Kuidas see kirjakoht ütleb: mida sisaldab endas Kristuse töö?

Jeesus on eeljooksja, kes on astunud meie Esindajana taevasesse pühamusse, otse Jumala ette *meie heaks*. See tähendab, et Jeesus seisab Isa ees, teenides oma lepituse teenetega „igavese lunastuse“, mille Ta saavutas meie jaoks.

Jah, kui võtsime vastu Jeesuse, anti meile patud andeks ning me seisisime Jumala ees andestust saanuna ja puhastatuna. Kuid jääb tõsiasi, et pärast seda, kui meist on saanud kristlased, teeme mõnikord ikka pattu, vaatamata kõikidele imelistele võidutootustele. Selliste juhtumite korral teeb Jeesus vahemehetööd meie Ülempreestrina taevas. Ta esindab Isa ees kahetsevat patust mitte meie teenetele toetudes (sest meil pole neid), vaid meie kasuks oma teenetele toetudes. „Just seepärast ta võibki päriselt päästa neid, kes tulevad Jumala ette tema läbi, elades aina selleks, et nende eest paluda“ (Hb 7:25).

Milline uuestisündinud kristlane ei tajuks vajadust Kristuse jätkuva halastuse ja armu järele? See tähendab, kes ei taipaks, et ta vajab pidevalt andekssaamist ja andestust, vaatamata uuele elule, mis meil on Jeesuses, ning vaatamata imelistele muutustele meie elus? Miks on seetõttu teadmine, et Kristus on meie Ülempreester, meile väga kallihinnaline?

Kiri heebrealastele õpetab, et maapealne heebrealaste pühamuteenistus oli näidis taevases pühamust, sellest, millesse sisenes Kristus ja kus Ta asus ametisse meie Ülempreestrina. Maapealne pühamuteenistus oma kahe osakonnaga ning ohverdus- ja puhastusrituaalidega oli „ainult taevase kuju ja vari. Moosest ju juhendati, kui ta hakkas valmistama telki“ (Hb 8:5).

Ja just nii, nagu maapealse pühamu rituaalid sisaldasid teenistust kahes osakonnas – pühas paigas ja kõige pühamas paigas –, sisaldab neid ka Kristuse teenistus taevases pühamus. Maapealses pühamus kujutas kohtumõistmist Lepituspäev, mille tulemusena puhastati pühamu, nagu kirjeldab 3Ms 16. peatükk. Üks kord aastas sisenes ülempreester teise osakonda, kõige pühamasse paika (3Ms 16:12–14), tegema puhastamist ja lepitust oma rahva eest.

Loe Hb 9:20–23. Mis tekitab vajaduse puhastamise järele ning miks on see selge viide Kristuse lepituspäeva tegevusele?

Õpetlasi on üllatanud väide, et taevane pühamu vajas puhtaks tegemist ehk „puhastamist“. Kui seda aga mõista viitena lepituspäevale, siis keerukus kaob. Hb 9:23 näitab, et töö, mida Kristus taevases pühamus teeb, on selle tegelikkus, mida maapealne ülempreester iga-aastase lepituspäeva teenistusel Iisraeli pühamus tegi. Maapealse preestri ülesandeks oli puhastada maapealne pühamu, lastes aimata tööd, mida Kristus ühel päeval taevases pühamus teeb. See kirjakoht ei ütle, et selline taevane puhastamine toimub kohe pärast Kristuse taevaminekut. Taanieli raamatu uurimisest näeme, et see teenistuse etapp algas 1844. aastal. Niisiis, olles kristlased lõpupäevil, on meil ühtaegu vaja mõista aja puhadust, milles elame, ning jääda kindlustundes selles, mida Kristus on teinud meie heaks minevikus ja mida Ta teeb meie jaoks praegu taevase pühamu kõige pühamas paigas.

Esimese ingli kuulutus teatab: „Kartke Jumalat ning ülistage teda, sest tema kohtumõistmise tund on tulnud“ (Ilm 14:7). Kohtutunni tõelisus osutab lõpu lähedusele. Kuidas peaks see tegelikult meie eluviisi mõjutama?

Reede, 4. mai

Toetav mõte: Kiri heebrealastele esitab maapealset pühamut eeskujuna, näidisenä sellest, mida Kristus pidi meie heaks tegema maa peal meie ohvrina ja taevas meie Ülempreestrina. Iisraeli pühamu oligi mõeldud olema evangeeliumi võrdum. See pidi juutidele õpetama lunastusplaani, millesse kuulus ohver, vahendustegevus, kohtumõistmine ja patu täielik lõpetamine. Taanieli raamat, muide, heidab lisavalgust, et lugejal oleks kergem mõista Kristuse taevases pühamus tehtava viimase töö apokalüptilist ehk lõpuaja mõõdet. „Taanieli apokalüptilised nägemused, mille rõhk on asetatud puhastamisele, kohtumõistmisele ja süüdistusest vabastamisele, kannavad Lepituspäeva kujundi üle üsna maailma ajaloo lõppu. See puhastamine seondub otseselt taevase pühamuga ning Messia kui kuninga ja preestri tegevusega. Nägemused, mis toovad lugejate silme ette aja-elementi, võimaldavad määratleda hetke lunastusloos, mil Messias alustas Jumala taevases eluasemes oma tegevust lõpliku puhastamise, kohtumõistmise ja süüdistusest vabastamise alal.“ – *Handbook of Seventh-day Adventist Theology* (Hagerstown, Md.: Review and Herald Publishing Association, 2000), lk 394.

Küsimused aruteluks:

1. Vaata järgmist tsitaati Ellen G. White'i sulest. „Täpselt samuti, nagu vanasti asetati rahva patud usu kaudu patuohvrile ja tema vere kaudu kanti sümboolselt üle maisele pühamule, nii asetatakse uue lepingu ajal patukahetseja patud usu kaudu Kristusele ja tegelikult kantakse üle taevasele pühamule. Ja nii, nagu maise pühamu sümboolne puhastus teostati pattude kõrvaldamisega, millega see oli rüvetatud, nii tuleb teostada taevase pühamu tegelik puhastus nende pattude kõrvaldamise ehk kustutamise, mis on sinna üles märgitud. Kuid enne, kui see saab toimuda, tuleb läbi vaadata aruanderaamatud, mis näitavad, kes omab patukahetsuse ja usu kaudu õigust Kristuse poolt valmistatud lunastusele.“ – *Suur võitlus*, lk 421, 422. Millised kaks mõtet esitab Ellen G. White nende kohta, kes „omavad... õigust Kristuse poolt valmistatud lunastusele“? Miks on Jumala rahval (eriti viimsete päevade katsumustes) nii tähtis aru saada, mis need on?

2. Loe 3Ms 16:15, 16. Mis tähtsus on verel? Mida veri kujutab? Miks oli veri väga tähtis toonases lepituspäeva rituaalis ja mida see tähendas meie jaoks tänapäeval?

(Loo on kirja pannud Andrew McChesney Adventmisjonist.)

Irena Metzova ei tea, miks ta jättis napilt minemata reisilen-
nukile, mis kukkus Atlandi ookeani. Kuid tema elu säästmine
võimaldas tal rääkida riigitelevisioonis hingamispäevast.

Irenal oli plaan lennata New Yorgist oma kodusesse Tšehhi
Vabariiki pärast seda, kui ta oli suvi läbi töötanud vabatahtliku
kokana õpilas-kirjandusevangelistide rühma juures, kuhu kuulus ka tema kol-
ledžiealine poeg. Kuid lennufirma KLM katkestas lennud tööstusliku streigi
ajal ning broneeris Irenale viimasel minutil koha Swissairi lennul. Naine hoi-
atas oma Tšehhi Vabariigis elavat õde plaanide muutumisest ning õde oli nõus
talle Praha lennuväljale järgmisel päeval vastu tulema.

Hommikul ärgates kuulis õde uudist, et Swissair DC-10 lennuk oli kukkunud
alla umbes kaks tundi pärast New Yorgist õhkutõusmist. See oli Irena lennuk.

Nuttus helistas ta Irena abikaasale. „Kaotasin oma õe. Sina kaotasid oma
naise,“ ütles ta.

Kuid Irena ei olnud lennule saanud. Kui ta astus Swissairi kassa juurde, et
registreeruda New Yorgi John F. Kennedy lennujaamast väljuvale lennule 111,
ütles Swissairi esindaja midagi, mis muutis kõik.

„Proua Metzova, te olete tšehh,“ ütles lennujaama töötaja. „Me võime teid
panna siit Czech Airlinesiga Tšehhi Vabariiki minevale otselennule. Kuidas
see teile meeldiks?

Irenale meeldis mõte, et tal pole vaja Genfis ümber istuda, ning lennujaama
töötaja trükkis talle välja uue pardakaardi.

„Teil jääb 15 minutit, et lennukisse jõuda,“ ütles töötaja. „Jookske!“

2. septembril 1998 kell 10:30 õhtul kukkus Swissair Canada rannikuvetes
alla ning kõik pardal olnud 229 inimest said surma, sealhulgas üks seitsmenda
päeva adventistist kolledži üliõpilane, kes kavatses aasta Prantsusmaal õppida.
Tragöödia pandi lennukis tekkinud tulekahju arvele.

Sel ajal, kui maailm leinas, sai Irena õde teada, et reisiplaanis tulid muutused.

Irena, kes on nüüd 68aastane ja keda pildil näeme, et suuda selgitada, miks
nii juhtus. Kuid mitu aastat pärast tragöödiat anti talle võimalus rääkida oma
usust Tšehhi riiklikus televisioonis. Telesaates „Vastatud palved“ rääkis Irena
Jumala headusest kommunistliku ajastu Tšehhoslovakkia repressioonide kes-
kel. Ta luges neljandat käsku, mis räägib hingamispäevast.

Paljud inimesed said esimest korda kuulda piibellikust hingamispäevast,
ütles Irena poeg Kamil Metz, kes on GLOW voldikute teenistuse rahvusva-
heline koordinaator.

„Pärast selle saate eetris olemist rääkisid teised adventistid meile, et nende
sugulased olid neile helistanud ja öelnud: „Me ei teadnudki, et Piiblis on kir-
jutatud hingamispäevast,““ rääkis ta.

Kõik juhtus seepärast, et Irenal jäi millegipärast saatuslikule lennule
minemata.

Seaduse „muutmine“

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Rm 8:1; 7:15–25; Rm 7:1–14; Jh 20:19–23; Ap 20:6, 7; Tn 7:23–25; Ilm 13:1–17.

Meelespeetav tekst: „Ja ta kõneleb sõnu Kõigekõrgema vastu ning piinab Kõigekõrgema pühasid. Ja ta püüab muuta aegu ja seadust, ja need antakse tema kätte ajaks, aegadeks ja pooleks ajaks“ (Tn 7:25).

Lõpuaja sündmuste mõistmisel on kesksel kohal Jumala seadus. Täpsemalt, neljas käsk, seitsmenda päeva hingamispäev. Ehkki saame aru, et päästmine tuleb ainult usu läbi ning seaduse, sealhulgas hingamispäeva pidamine, ei too kaasa päästet, mõistame ka seda, et lõpuajal saab kuulusest Jumala seadusele, sealhulgas seitsmenda päeva hingamispäevale, väline märk, tähis sellest, kellele kuulub meie truudus.

Selline vahe saab eriti ilmseks lõpuaja sündmuste (millest räägivad Ilm 13. ja 14. ptk) kulmineerumise keskel, mil usuliste ja poliitiliste jõudude kõikvõimas kogum ühineb selleks, et suruda maailma elanikele peale jumalakummardamise vale vorm. Kõik see vastandub Ilm 14:7-le, mis kutsub Jumala rahvast kummardama „teda, kes on teinud taeva ja maa ja mere ja vete allikad“, see tähendab, kummardama ainult Loojat ja ei kedagi teist.

Sellel nädalal vaatleme Jumala seadust, eriti hingamispäeva, ning puudutame teemasid, mis ümbritsevad püüdlust muuta seadust. Uurime ka, mida see tähendab meie jaoks, kellele aegade lõpp kiiresti ligineb.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 12. maiks.

Üks suurim töötus Piiblis asub Rm 8:1: „Seepärast ei mõisteta nüüd neid hukka, kes Jeesuse Kristuse sees on, kes ei käi liha järel, vaid vaimu järel“ (Rm 8:1 NKJV ja varasem eestikeelne). Nees sõnad on justkui nurgakivi, järelalus mõttekäigust, mis koorus vahetult enne. Alles siis, kui uurime, mida Paulus kirjutab sellele salmle eelnevas tekstis, taipame paremini siin peituvat lootust ja töötust.

Loe Rm 7:15–25. Mis on nendes salmides Pauluse mõtte tuum, mis muudab Rm 8:1 nii veenvaks?

Ehkki kristlaskonnas on palju arutletud selle üle, kas Paulus rääkis või ei rääkinud siin endast usklikuna, on selge üks: Paulus kõneleb tõepoolest patu tegelikkusest. Igaüks, ka kristlased, on teatud viisil seotud heitlemisega, millele Paulus siin viitab. Kes poleks tundnud liha ja temas „elava patu“ tõmmet, mis paneb nad tegema seda, millest nad teavad, et ei peaks seda tegema, või mitte tegema seda, mida nad teadupärast tegema peaksid? Pauluse jaoks ei ole probleemiks seadus; probleemiks on meie liha.

Kes poleks leidnud ennast tahtmas teha seda, mis on õige, aga tegemas seda valesti? Isegi kui Paulus ei räägi siin patu paratamatusest uuestisündinud kristlase elus, toob ta tugevalt esile alati olemasoleva võitluse, millega igaüks, kes Jumalale kuuletuda püüab, silmitsi seisab.

Niisiis kõlavad tema kuulsad sõnad nii: „Oh mind õnnetut inimest! Kes otab mu lahti sellest surma ihust?“ (Rm 7:24). Vastus leidub Jeesuses ja Jeesuse suures töötuses „mitte hukka mõista“ Temas olevat usklikku, kes armu tõttu käib vaimu järgi. Jah, usklikud võitlevad; jah, nad on silmitsi kiusatustega; jah, patt on tõelisus. Kuid usu kaudu Jeesusesse ei mõista seadus enam hukka neid, kes usuvad; tõepoolest, nad kuuletuvad seadusele. Nii õpivad nad käima vaimus ja „mitte liha järgi“.

Loe veelkord tänaseid kirjakohti. Mismoodi puutub sinusse see, mida Paulus siin ütleb? Miks on Rm 8:1 nii imeline töötus?

Eilse osa salmidest (Rm 7:15–25) nägime, et kõne all on patu reaalsus igauhe, ka kristlaste jaoks. Kuid neile eelnevates salmides osutab Paulus seadusele, mis lihtsalt näitab, kui levinud on patt ja kui surmav see on.

Loe Rm 7:1–14. Milline side on seaduse ja patu vahel? Mida räägivad need salmid meile ka sellest, kui ilmvõimatu on, et seadus meid päästaks?

Sellest, mida Paulus siin õpetab, tuleb esile kaks väga olulist mõtet. Esiteks näitab ta, et seadus ei ole probleem. Seadus on „püha ja õige ja hea“. Probleem on patt, mis viib surma. Teine mõte on, et seadus on võimetu meid patust ja surmast päästma. Seadus toob esile patu ja surma probleemi; kui miski, siis just seadus teeb patu ja surma probleemi veel ilmsemaks, kuid ei paku mingit teed selle lahendamiseks.

Ainult pealiskaudne lugeja võib kasutada neid salme väitmaks, et seadus, kümme käsku, on tühistatud, ignoreerides samas nii paljusid teisi salme, mis näitavad, et seadus on tänagi siduv. Pauluse mõttele on selline arusaam vastupidine. Mitte millelgi, mida Paulus siin kirjutab, poleks mõtet juhul, kui seadus oleks tühistatud. Tema väide toimib eeldusel, et seadus on endiselt jõus, sest seadus on see, mis toob esile patu tegelikkuse ja sellest tuleneva vajaduse evangeeliumi järele. „Mis me siis ütleme? Kas Seadus on patt? Mitte sugugi! Kuid pattu ma poleks ära tundnud muidu kui Seaduse läbi; sest ma ei oleks himustamisest midagi teadnud, kui Seadus ei oleks öelnud: „Sa ei tohi himustada!“ (Rm 7:7).

Loe Rm 7:13 hoolikalt. Mida ütleb Paulus nii seaduse kohta kui ka selle kohta, miks see endiselt vajalik on?

Seadus ei tooda surma; patt toodab. Seadus on see, mis näitab lihtsalt, kui surmav on patt. Seadus on hea, sest see toob esile patu. Seadusel ei ole aga patule lahendust. Ainult evangeeliumil on. Pauluse mõte on selles, et kristlastena, nendena, keda Kristus päästab, on meil vaja teenida „Jumalat uuel teel Vaimu all“ (Rm 7:6); see tähendab, et me elame usu suhtes Jeesusega, toetume Tema teenetele ja Tema õigusele päästmisel (tema, mis tuli nii palju esile varem, kirjas roomlastele).

Milline on sinu enda kogemus selles, kuidas on seadus sulle näidanud vajadust Jumala armu järele?

Hingamispäevalt pühapäevale?

Seitsmenda päeva adventistidena kuuleme sageli kaaskristlastest vendi ja õdesid teistest uskkondadest väitmas, et seadusele on tehtud lõpp. Paljud aga ei ütle sedagi. Nad ütlevad hoopis, et seitsmenda päeva hingamispäev on Jeesuse ülestõusmise austuseks asendatud nädala esimese päevaga, pühapäevaga.

Ja nad usuvad, et neil on kirjakohti, millega seda tõestada.

Allpool toome ära mõne kirjakohta Uuest Testamendist, mis näitavad tavaliselt paljude kristlaste meelest, et hingamispäev tõsteti Vana Testamendi seitsmendalt päevalt ümber Uue Testamendi esimesele päevale. Kui neid kirjakohti lugeda, tuleb endalt küsida, kas need räägivad tõesti päeva muutmisest või kirjeldavad lihtsalt sündmusi, mis sellel päeval toimusid, kuid ei tõuse kuidagi muutust sätestavale tasemele?

Loe Jh 20:19–23. Kuidas põhjendab see jüngerite kogunemist? Mida räägivad need salmid sellest, kas oli tegemist Jeesuse ülestõusmise auks peetava jumalateenistusega, nagu mõni väidab?

Loe Ap 20:6, 7. Mis (kui üldse miski) näitab neis salmides, et hingamispäev muudeti ümber pühapäevaks, nädala esimeseks päevaks? Vaata ka Ap 2:46.

Loe I Kr 16:1–4. Mida õpetab see lõik hingamispäeva üle viimisest pühapäevale, ilma asjaoluta, et kristlased pidid annetused kodus kõrvale panema nädala esimesel päeval?

On siin siis tuumakas tekstiline „tõend“, mida kasutada sellele õpetusele kaasa aitamiseks, et nädala esimene päev asendas seitsmenda päeva hingamispäeva? Nii väita tähendab lihtsalt neisse kirjakohtadesse sajan-ditepikkust kristlikku pühapäevapidamist sisse lugeda. See tähendab panna neisse salmidesse midagi, mida seal algelt ei olnud.

Nagu eile nägime, ei ütle need kirjakohad, millega tavaliselt püütakse toetada hingamispäeva asendamist pühapäevaga, midagi sellist. Tegelikult kõneleb Uue Testamendi iga viide seitsmenda päeva hingamispäevale asjaolust, et seda peeti endiselt ühe Jumala korraldusena kümnest.

Loe Lk 4:14–16; 23:55, 56. Mida räägivad need tekstilõigud meile seitsmenda päeva hingamispäevast enne ja pärast Kristuse surma?

Pane tähele, et naised, kes olid olnud Kristusega, „hingamispäeval puhkasid käsu järgi“ (Lk 23:56). Ilmselge, et see käsk oli neljas käsk, mis kirjutati Siinail kivisse. Mida iganes nad Jeesusega koos oldud ajal õppinud olid, ei osuta miski sellele, nagu oleksid nad Temalt õppinud muud kui Jumala käskude pidamist, millesse kuulus hingamispäeva käsk. Tõsiasi on, et Jeesus ütles oma jüngritele: „Kui te armastate mind, siis pidage mu kärke“ (Jh 14:15). Tema käskude hulgas, mida Ta ka ise pidas, oli seitsmenda päeva hingamispäev. Need naised ei teadnud küll midagi sellest, et pühapäev oleks tulnud hingamispäeva asemele.

Loe Ap 13:14, 42–44; Ap 16:12, 13. Kuidas tõendavad need salmid seitsmenda päeva hingamispäeva pidamist? Millise tõendi annavad need nädala esimese päeva pidamise kohta?

Leiame, et loetud kirjakohad ei tõenda hingamispäeva üleviimist pühapäevale. Küll aga osutavad need selgelt sellele, et Jeesusesse uskuvad inimesed koguduse alguspäevil pidasid seitsmenda päeva hingamispäeva.

Ap 16:13 on eriti huvitav, kuna sinne tegevus toimub sünagoogist väljaspool. Usklikud kogunesid jõe ääres, kuhu mitmed „tavapärastelt“ läksid palvetama. Ja nad tegid seda seitsmenda päeva hingamispäeval ka palju aastaid pärast Jeesuse surma. Mitte miski neis salmides ei näita, et oleks toimunud hingamispäeva üleviimine pühapäevale.

Millised võimalused on lahkelt ja süüdi mõistmata tunnistada pühapäevapidajatele seitsmenda päeva hingamispäevast?

Jumala seadus, kümme käsku, on endiselt jõus (vaata ka Jk 2:10–12) ning selle seaduse hulka kuulub seitsmenda päeva hingamispäev. Miks peavad siis nii paljud kristlased pühapäeva, kuigi selleks ei ole piibellikku alust?

Tn 7. peatükk räägib nelja suure impeeriumi esilekerkimisest: Babüloonia, Meedia-Pärsia, Kreeka ning neljas ja viimane maailmariik Rooma. Rooma impeeriumi hilisem järk kujutab sellest impeeriumist esile kerkinud väikese sarve võimu (Tn 7:8). See on ikkagi osa Rooma impeeriumist, lihtsalt hilisemal ajal. Mida muud peale paavstluse saab olla võim, mis kerkis otseselt esile Roomast ja on tänaseni üks osa sellest? Thomas Hobbes kirjutas 1600. aastatel: „Juhul, kui inimene arutleb selle suure kirikliku võimu päritolu üle, märkab ta lihtsalt, et paavstlus pole muud kui hääbunud Rooma impeeriumi vaim, mis istub kroonituna selle haul.“ – Thomas Hobbes, *Leviathan*, (Oxford: Oxford University Press, 1996), lk 463.

Loe Tn 7:23–25. Mida räägivad need salmid sellest, mis aitab meil aru saada pühapäeva pidamise päritolust?

Algupärases keeles, aramea keeles, näitab 25. salm, et väike sarv „kavatses/püüdis“ muuta seadust. Missugune maapealne võim saab tegelikult muuta Jumala seadust?

Kuigi täpsed detailid jäävad ajaloo hämarusse, teame, et paavstliku Rooma juhtimisel asendati seitsmenda päeva hingamispäev pühapäeva pidamise traditsiooniga, nii sügavalt juurdunud traditsiooniga, et protestantlik reformatsioon säilitas selle traditsiooni ja seda peetakse kahekümne esimese sajandini. Täna peab enamik protestante endiselt nädala esimest päeva, selle asemel, et pooldada piibelliku korralduse järgi seitsmendat päeva.

Loe Ilm 13:1–17 ja võrdle seda Tn 7:1–8, 21, 24, 25ga. Millist ühesugust kujundlikku keelt neis tekstides kasutatakse, mis aitab meil mõista lõpuaja sündmusi?

Kasutades otse Taanieli raamatust võetud kujundeid, mis olid Rooma hilisema (paavstliku) järgu kujundlikuks keeleks, juhib Ilmutusraamat tähelepanu tagakiusamisele lõpuajal, mis lahvatab nende peale, kes keelduvad „kummardamast“ Ilmutusraamatus ilmnunud võimude ettekirjutuste kohaselt.

Kuidas aitab Ilm 14:6, 7 – eelkõige salm 7, millest kajavad vastu neljandast käsust võetud sõnad (2Ms 20:11) – näidata, et hingamispäev saab lõpuajal kummardamise pärast esiletulevas kriisis olema otsustaval kohal?

Reede, 11. mai

Toetav mõte: Lohe, Saatan, kes alustas Jumala vastu sõda taevas (Ilm 12:7), on sama, kes peab Jumala rahvaga sõda maa peal, nendega, kes „hoiavad tallel Jumala käske“ (Ilm 12:17; vaata ka 13:2, 4). Tõepoolest, Saatan ise hakkab kummardamise objektiks (Ilm 13:4). Niisiis püüab Saatan sõda, mida ta alustas taevas, jätkata maa peal. Ja Jumala vastu suunatud rünnakus on kesksel kohal Jumala seadus.

„Neljas käsk näitab Jumalat taeva ja maa Loojana ja eristab Teda kõigist väärjumalaist. Loomistöö mälestusena pühitseti seitsmes päev puhkepäevaks inimesele. Selle päeva seadis Jumal selleks, et hoida alati inimeste silme ees elavat Jumalat kui eluallikat, keda tuleb austada ja teenida. Saatana eesmärgiks on lahutada inimesed Jumalast ja ustavusest Tema käskudele. Seepärast suunab ta oma jõupingutused eriliselt selle käsu vastu, mis osutab Jumalale kui kõige Loojale.“ – Ellen G. White, *Suur võitlus*, lk 53, 54.

Teenime ja kummardame Issandat sellepärast, et Ta on „maa ja taeva“ Looja, ning seitsmenda päeva hingamispäev on Tema Loojaks olemise põhitähis, märk, mis ulatub tagasi loomismädalasse (vaata 1Ms 2:1–3). Pole ime, et Jumala autoriteeti rünnates asub Saatan ründama selle autoriteedi juhtivat, peamist tähist: seitsmenda päeva hingamispäeva.

Lõpuajal on Jumalal maa peal rahvas, kes seisab kindlalt ja jääb truuks Temale; see truudus ilmneb kuulekuses Tema käskudele – kõikidele, sealhulgas ainsale, mis osutab eriliselt Issandale kui Loojale, kes ainsana väärrib meie kummardamist.

Küsimused aruteluks:

1. Mis on nende probleem, kes räägivad patu reaalsusest ja ometi väidavad, et Jumala käsk on lõpetatud? Missuguse ebajärjekindluse saab esile tuua sellise mõttekäigu puhul?
2. Milline on olnud sinu enda kogemus inimestega, kes väidavad, et hingamispäeva asemele on tulnud pühapäev? Milliseid argumente sina kasutasid ja kui palju need aitasid? Kuidas suhtuda üldtuntud väitesse, et seitsmenda päeva hingamispäeva pidamine on püüe päästa end tegude kaudu?
3. Kui rääkida kaasinimestele hingamispäevast ja valmistuda lõpuaja sündmusteks, siis on oluline selgeks teha, et „metsalise märgiga“ seotud väljakutsed ei ole veel toimunud. Miks on see tähtis?

Üks noormees tuli mu juurde, kui viisin vana-aasta öhtul oma kodus USAs Kentucky osariigis prügi välja. „Mul on siin küsitlus, mis võiks kogukonda aidata,“ ütles noormees. „Kas oleksite nõus vastama?“

Selgus, et sõbralik võõras oli GYC vabatahtlik, kes osales seitsmenda päeva adventistide noorteorganisatsiooni iga-aastasel kokkutulekul Louisvilles. Mul polnud aimugi, et minagi käin aasta pärast järgmise GYC kokkutuleku ajal ükselt uksele.

Koduukse juures vaatasin küsitlust, mille GYC vabatahtlik oli mulle ulatanud. Tegin ringi ümber küsimusele, kas olen huvitatud Piibli uurimisest ja külastusest. Seejärel polnud viis kuud midagi kuulda.

Maikuus rääkis ema mulle, et keegi oli piiblitundide pärast meil käinud. Üks mees käis kuuel korral külas. Ühelgi korral ei saanud ma temaga kokku, sest olin ülikoolis. Juunis tuli see mees, piiblitöoline nimega Romone, meile siis, kui olin kodus, ning leppisime kokku, et õpime Piiblit igal reedel kohalikus kohvikus.

Ma ei teadnud adventismist midagi. Olin tegev teises uskkonnas, kus õpetasin lapsi ja käisin misjonireisidel. Kuid mul polnud Jeesusega sellist sidet, mida soovisin. Palvetasin pidevalt, et kasvaksin Temale lähemale.

Mu palvetele vastati Romone näol.

Peagi saatsin Romonele tekstisõnumi, et tahaksin kohtuda kaks korda nädalas. Võtsin omaks kõik, mida teada sain. Kui muutus mu toiduvalik ja eluviis, hakkas elu paremaks minema. Armastan Rm 12:2, mis ütleb: „Ja ärge muganduge praeguse ajaga, vaid muutuge meele uuendamise teel, et te katsuksite läbi, mis on Jumala tahtmine, mis on hea ja meelepärane ja täiuslik.“

Selline taevane mõtteviis avardas minu mõtteviisi. Kui ma nüüd õpin, ei looda ma heale hindele, vaid õpin Jumalale. Tahan, et mu teadmised pakuksid ühel päeval paranemist inimestele, kes vajavad kõneteraapiat.

Romone kirikus sain kuulda GYC kokkutulekust Houstonis, Texase osariigis 2016. aasta detsembris. Ühinesin adventkogudusega veidi aega enne, kui see kokkutulek algas.

Käia GYC vabatahtlikuna ükselt uksele oli põnev. Palju inimesi märkis ära, et nad soovivad piibliuurimisi. Nägin ühes noormehes sama kirglikkust, mis oli minul olnud aasta tagasi. Palvetan, et temagi lugu teeks täisringi, nagu toimus minuga. Tean, milline on ühe küsitluse jõud.

Brittany Fletcher (pildil), 22aastane, õpib kõneteraapia magistriõppes Louisville'is, Kentucky osariigis.

Matteuse 24. ja 25. peatükk

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Mt 24:1–25; Ilm 13:11–17, Mt 7:24–27; Lk 21:20; Mt 25:1–30.

Meelespeetav tekst: „Sest tõuseb valemessiaid ja valeprohveteid ja need pakuvad suuri tunnustähti ja imesid, et kui võimalik, eksitada ka valitud“ (Mt 24:24).

Matteuse 24. ja 25. peatükis avaldab Jeesus tähtsaid tõdesid lõpuaja ja selleks valmistumise kohta. Mõnes mõttes andis Kristus neis peatükkides ülevaate lõpuaja sündmustest. Samas, rohkem lähitulevikku vaadates, näeb Ta Jeruusalemma lähenevat hävingut, katastroofilistes mõõtmetes tragöödiat Tema rahva jaoks.

Kuid jutt, mida Kristus oma jüngritele rääkis, on mõeldud ka Tema järelkäijatele järgnevatest põlvkondadest, sealhulgas ja erilises mõttes järelkäijatele viimasest põlvkonnast, kes elavad siis, kui Ta tagasi tuleb. Jeesus ei maali kummastki ajajärgust kena pilti. Sõjad, kuuldused sõdadest, nakkushaigused, valekristused ja tagakiusamine saavad olema selle maailma ja Tema koguduse liisuosa. Eks ole hämmastav, et ajas tagasi vaadates näeme, kui täpsed olid Tema ettekuulutused. Sellepärast võime Teda usaldada ka ettekuulutustes, mis meie eluajal veel täitunud ei ole.

Kuid Jeesus ei hoiatanud ainult eesootava suhtes. Mt 25. ptk-s rääkis Ta tähendamissõna, mis – siis, kui seda tähele pannakse – valmistab Tema rahva ette ajaks, mil „inimese Poeg“ tagasi tuleb. Jah, rasked ajad saabuvad, kuid Jeesus valmistab oma rahvast Temaga kohtuma, kui Ta tagasi tuleb.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 19. maiks.

Viimastel päevadel enne risti rääkisid jüngrid Jeesusega Õlimäel. Kuula kujutluses Jeesust ütlemas, et tempel hävitatakse. Keegi ei tea täpselt, mis jüngrite meeltest läbi lipsas, kuid küsimus, mille nad seejärel esitasid, näitab, et nad seostasid templi hävitamise „selle ajastu lõpuga“, „maailma-ajastu lõpetusega“ (Mt 24:3).

Loe Mt 24:1–25. Millise universaalse sõnumi andis Jeesus oma järelkäijatele viimsete päevade jaoks?

Mt 24:1–25 ütleb selgelt, et Kristus on muuhulgas mures pettuste pärast, mis tekitavad aegade vältel kuni lõpuajani välja Tema rahva hulgas segadust. Selliste pettuste hulka kuuluvad valeprohvetid ja valekristused. Osa neist tuleb lagedale väitega, et nad esindavad Kristust, ja osa väitega, et nemad ongi Kristus. Kohutav küll, aga inimesed usuvad neid.

Oleme näinud Jumala Sõna kurba, kuid jõulist paikapidamist. Kogu ajaloo jooksul ning meiegi päevil on astunud esile petiseid, kes ütlevad: „Mina olen Kristus!“ Tegu on väga tähelepanuväärse prohvetikuulutusega! Elades praeguses ajas, saame tagasi vaadata pikkadele sajanditele ajaloos ning näha sellisel viisil, mis ei olnud võimalik inimestele Kristuse ajal, kui täpne see ettekuulutus oli. Meid ei peaks üllatama ka see, et sarnaseid pettusi tuleb lõpukriisile liginedes aina juurde.

Usu kinnitamise mõttes vaata sedagi, kuidas Jeesus kirjeldas maailma olukorda. Maailma ajaloo erinevatel järkudel Kristuse päevist senimaani on inimesed pannud oma lootuse asjadele, mis nende meelest kõrvaldavad või vähemalt kõvasti vähendavad inimkonna kannatusi ja häda. On selleks olnud siis poliitilised liikumised, tehnoloogia, teadus või mõistus – inimesed on ühel või teisel ajal ikka suuresti lootnud, et üks või teine sündmus juhatab sisse maapealse utoopia. Ajaloo piinav tunnistus on aga ikka ja jälle näidanud, et need lootused on alati osutunud põhjendamatuks. Praegune maailm on just selline, nagu see Jeesuse sõnade kohaselt olema pidi. Sõnad, mida Kristus umbes kaks tuhat aastat tagasi lausus, näitavad, kuivõrd ekslikud sellised lootused tegelikult on olnud.

Loe Mt 24:25. Mida leiame siit oma usu kinnituseks?

Loe Mt 24:9 ja Ilm 13:11–17. Millised paralleelid on selle vahel, mida Jeesus ütles Matteuse evangeeliumis, ja selle vahel, mida Ta inspireeris Johannest kirjutama Ilmutusraamatus?

Kristuse mure oma rahva pärast lõpuajal sisaldab üleilmset pettust, mis paneb rahvad vastu seisma õigele usule ning suruma maailmale peale vale kummardamist. Need, kes jäävad kindlaks, seisavad silmitsi vihkamise, viletsuse ja isegi surmaga.

Loe Mt 24:13. Mis on päästetud saamise ning ka keset üleilmset vastasseisu ustavaks jäämise võti?

„Ainult need, kes on kindlustanud oma meeled Piibli tõdedega, jäävad püsima viimases suures võitluses.“ – Ellen G. White, *Suur võitlus*, lk 593. See tähendab, et kõiki neid, kes rikastavad oma meeli piibellike tõdedega, ei pühi ära mitte mingi lõpuaja pettus. Nende aluspõhjaks olgu tõde just selle aja jaoks; vastasel juhul haaravad pettused nad kaasa.

Loe Mt 7:24–27. Mis on Jumalale ustavaks jäämise juures veel otsustava tähtsusega?

Kuigi on tähtis tugineda intellektuaalselt Jumala Sõnale, ei piisa Jeesuse sõnade kohaselt sellest veel nendes katsumustes seisma jäämiseks, mis meid ees ootavad. Meil *tuleb teha* nii, nagu oleme õppinud; see tähendab, meil tuleb kuuletuda tõe, nagu see on Jeesuses. Siin esitatud tähendamissõnas kuulsid mõlemad ehitajad Jeesust. Nendevaheline erinevus – püsima jäämine ja langemine – seisnes selle järgi tegemises, mida Jeesus oli õpetanud.

Miks jääb püsima see, kes sõna kuulab ja selle järgi teeb, ning miks langeb see, kes ei kuula? Kuidas aitab sõnakuulmine inimesel usus püsima jääda?

Oma pikas loengus lõpuajast suunas Kristus tähelepanu „hävituse koletisele“ (Mt 24:15); see kujund pärineb Taanieli raamatust (Tn 9:27; 11:31; 12:11).

Jumal kuulutas „jälleduseks“ kõik sellise, mis oli tõsine üleastumine Tema seadusest, nagu näiteks ebajumalateenistus (5Ms 27:15) või ebamoraalsed seksuaalsuhted (3Ms 18:22). Niisiis peitis „hävituse koletis“ endas mingit moodi usulist ärataganemist.

Loe Mt 24:15 ja Lk 21:20. Kuidas aitavad need kirjakohad meil paremini mõista seda, millest räägib Jeesus „hävituse koletise“ all?

Need kaks kirjakohta teevad selgeks, et Jeesuse ettekuulutus puudutab rohkem vahetut kohutavat ärataganemist, mis pidi Jeruusalemma tabama aastal 70 pKr. Samal aastal hävitas paganlik Rooma nii linna kui ka püha templi.

Ometi on sellel prohvetikuulutusel ka teistkordne täitumine; Jeruusalemma hävitamise vahetud sündmused kujutasid ette tulevikku, lõpuaja sündmusi. „Kristus nägi Jeruusalemmas sümbolit maailmast, mis on mähkunud uskmatusse ja vastuhakku ning ruttab vastu Jumala õiglasemale kohtule.“ – Ellen G. White, *Suur võitlus*, lk 22.

Tn 12:11 ja Tn 11:31 esineb „hävituse koletis“ seoses Rooma hilisema arengujärguga, paavstliku ajaperioodiga. Sel ajal kehtestati palvetamise ja lunastuse jaoks teine süsteem, selline, mis püüdis jalge alla tallata nii Kristuse varasemad teod meie heaks kui ka praegu taevases pühamus tehtava.

Tn 8. ptk, eriti salmid 9–12, aitavad paigutada need sündmused ajaloolisse konteksti Rooma kaheosalise valitsusvõimu raames. Esimene etapp, mida näitab väikese sarve kiire horisontaalne laienemine (Tn 8:9), kujutab paganliku Rooma tohutut impeeriumi. Teises etapis (Tn 8:10–12) kasvab väike sarv vertikaalselt, paisates maha osa tähti (kiusates taga Jumala rahvast) ja tõstes ennast „kuni selle väe vürstini“ (Tn 8:11), Jeesuseni. See kujutab paavstlikku etappi, mis kerkis esile paganliku Rooma impeeriumi kokkuvarisemisel, kuid jäi ikkagi Roomaks. (Just seepärast kujutab üks sümbol, väike sarv, sama jõu mõlemat etappi.) Tn 7:9, 10 kirjeldatud kohus, Tn 8:14 kirjeldatud pühamu puhastamine ning Mt 24:29 märgid taeval annavad kõik tunnistust Jumala sekkumisest oma rahva heaks lõpupäevil.

Pärast kõnet (Mt 24. ptk) oma tuleku märkidest räägib Jeesus Mt 25. peatükis selleks ette valmistumisest.

Loe Mt 25:1–13, tähendamissõna kümnest neitsist. Mida Jeesus siin ütleb, mis aitab aru saada, kuidas tuleb meil Tema saabumiseks valmistuda?

Jeesus alustab oma kõnet kümne neitsi looga. Kuna neid nimetatakse „neitsiteks“, aimub siit, et nad kujutavad inimesi, kes ütlevad end kristlased olevat. Nad ei olnud suures võitluses Saatana poolel. Neid sarnastatakse taevariigiga (Mt 25:1). Kuid lõpupoole nad kõik magasid (Mt 25:5). Kristus oli juba andnud hoiatuse valvata (Mt 24:42) ehk ärkvel püsida, et nad oleksid valmis Tema tulekuks.

Kõigil kümnel neitsil oli oma lamp ning kõik läksid välja, et peigmehega kohtuda, mis tähendab, et nad kõik ootasid Tema tulekut. Tekkis viivitus ning kõik Tema tulekusse uskujad jäid magama. Äkki, südaööl, ärkasid nad üles: peigmees oli tulemas (Mt 25:1–6).

Rumalad neitsid olid jahmunud ja ette valmistamata. Miks? Üks piiblitõlge ütleb: „Meie lambid kustuvad“ (Mt 25:8). Teine piiblitõlge, kreekaelsele algtekstile lähedasem, ütleb, et lambid „kustuvad ära/saavad otsa“. Hubisev leegike veel oli. Neil oli veel pisut õli, kuid mitte nii palju, et olla valmis kohtuma Kristusega.

Milles on siis probleem?

Need neitsid kujutavad kristlasi, kes ootavad Kristuse tagasitulekut, kuid kelle kogemus Temaga on pinnapealne. Neil on mingil määral õli, nende elus on näha mingisugust Vaimu tegevust, kuid see vaid hubiseb. Nad rahuldusid vähesega, kuigi vajasid palju.

„Vaim tegutseb inimese südames, et vastavalt tema soovile ja nõusolekule anda talle uus olemus, kuid inimirühm, keda kujutasid rumalad neitsid, olid rahul pealiskaudse tööga. Nad ei tunne Jumalat. Nad ei ole Tema iseloomu uurinud, nad ei ole Temaga osadust hoidnud, sellepärast ei tea nad, kuidas usaldada, kuidas vaadata ja elada. Nende jumalateenistus muutub vormilikuks.“ – Ellen G. White, *Kristuse tähendamissõnad*, lk 411.

Mil viisil vaadata endale otsa ja tagada, et meie ei teeks samu vigu, mida tegid need inimesed? Kuidas olukorda muuta, kui taipame, et oleme ohus?

Loe Mt 25:13–30. Millist osa etendab oma talentide kasutamine meie ettevalmistamisel Kristuse tagasitulekuks?

Kuigi Jeesus jutustas siin eelnenust hoopis teistsuguse tähendamissõna, räägivad mõlemad lood Kristuse tagasitulekuks valmis olemisest. Mõlemas on juttu nendest, kes olid valmis, ja nendest, kes polnud. Ning mõlemad toovad esile nende saatuse, kes ise oma vaimuliku tegemata jätmise tõttu olid silmitsi igavese kaotusega.

Just nii, nagu kümne neitsi puhul kujutas õli Püha Vaimu, nii kujutab „talent“ ehk „vana-aja suurim rahaühik“ (Mt 25:15) vaimuannet, andekust, mida see kreekakeelne sõna (*talanta*) algselt tähendab. „Talentid kujutavad endast Vaimu erilisi ande koos kogu loomupärase võimekusega.“ – *The SDA Bible Commentary*, 5. kd, lk 510.

Tähendamissõnas said kõik sulased oma isandalt vara. Pööra tähelepanu tõsiasjale, et nende kätte sai isanda vara (Mt 25:14), mis usaldati „igaühele tema suutlikkust mööda“ (Mt 25:15). Neile usaldatud anded anti usalduslikult; tegelikkuses haldasid need sulased seda, mis ei kuulunud neile, aga mille eest nad vastutasid. Seepärast, kui isand tagasi tuli, „nõudis ta neilt aru“ (Mt 25:19).

Vaimuanded tulevad Püha Vaimu käest (vaata 1Kr 12:1–11, 28–31; Ef 4:11). See on hea sõnum nende jaoks, kes mõtlevad, et nende võimekus on väga väike. Ande ei saa iialgi ilma Andjata. Seega saavad niisugused inimesed oma anni, kui võtavad vastu suurima anni – Püha Vaimu.

Anded on juba meie omad Kristuses, kuid nende tegelik olemasolu sõltub Püha Vaimu vastuvõtmisest ja Temale allumisest. Siinkohal tegi tulutu sulane vea. Talle sai antud and, kuid ta ei teinud sellega midagi. Ta jättis oma ande välja arendamata. Ta ei püüdnudki teha midagi sellega, mida talle lahkelt anti. Seetõttu nimetas Jeesus teda „halvaks ja laisaks“ sulaseks (Mt 25:26) – tegu on väga jõulise hukkamõistuga.

Jeesus jutustas selle tähendamissõna lõupäevade ja Tema tagasituleku kontekstis. Mida õpetavad Tema sõnad meile selle kohta, kui tähtis on talentide kasutamine lõupäevadeks valmistumisel?

Reede, 18. mai

Toetav mõte: „Inimene, kes sai ühe talendi, „läks ja kaevaski maasse augu ning peitis ära oma isanda raha“.

Kõige väiksema andega inimene jättis oma talendi täiustamata. Siin on antud hoiatus kõigile, kes tunnevad, et vähene andekus vabastab nad kohustusest Kristust teenida. Kui nad saaksid teha midagi suurt, siis võtaksid nad selle rõõmuga ette, aga kuna nad saavad teenida ainult väikestes asjades, arvavad nad, et on õigustatud mitte midagi tegema. Selles nad eksivad. Talentide jagamisega katsub Issand iseloomu läbi. Inimene, kes jätab oma talendi välja arendamata, osutub ustavusetuks sulaseks. Kui ta oleks saanud viis talenti, siis oleks ta need samamoodi maha matnud nagu ühe. Ühe talendi väärkasutamisega näitas ta, et põlgab taeva ande.

„Kes on ustav pisimas, see on ustav ka paljus“ (Lk 16:10). Väikeste asjade tähtsust alahinnatakse tihti, sest need näivad pisikesed, kuid tegelikult täidavad need elus suurt rolli. Kristlikus elus ei ole tegelikult midagi ebaolulist. Meie iseloomu kujundamine on ohus, kui alahindame väikeste asjade tähtsust.“ – Ellen G. White, *Kristuse tähendamissõnad*, lk 355, 356.

Küsimused aruteluks:

1. Milliste ideoloogiate ja ideaalide puhul on inimesed uskunud, et need toovad maa peale utoopia? Millised need ideaalid olid ja miks nad kõik eranditult luhtusid?

2. Kuidas tugevdab sõnakuulmine sellele, mida Jumal meil teha käsib, meie usku? Miks on usk ilma kaasnevate tegudeta „surnud“ (Jk 2:26)? Pidades silmas katsumusi, mis ootavad neid, kes „peavad Jumala kätte“ (Ilm 14:12), siis miks on meie jaoks väga tähtis valmis-tuda praegu selleks, mis tuleb siis, kui me seda kõige vähem ootame?

3. Mõtlesite veel kümnele neitsile. Miks peaks olema meile hoiatuseks asjaolu, et väliselt ja väga mitmeti näisid nad kõik sarnased ning toimisid ühtemoodi? Kuidas olla kindel, et meie ei peta ennast, nagu tegid rumalad neitsid?

4. Mida tähendab, et petetaks, kui võimalik, ka „äravalituid“? Kuidas saame aru mõistest „äravalitud“? (Vaata Mt 24:31, Rm 8:33; Kl 3:12.) Mida räägib niisugune hoiatus selle kohta, kui suur saab pettus olema?

Lõpetasin rooma-katoliku kirikus käimise siis, kui olin 16aastane. Peapõhjus oli selles, et mu vanemad, kes pidasid kirikus abieluseminare, lahutasid abielu. Preester, kes oli meie koju tihti lõunale kutsutud, ei tulnud enam külla, kui vanemate teed lahku läksid.

Jõudsin otsusele, et kui Jumal ja Tema kogudus on selline, siis pole see minu jaoks.

Möödus neli aastat. Kolisin Chicago kandist Indiana põhjaossa, kus töötasin bensiinijaamas öises vahetuses. Just seal kohtasin oma tulevast naist Debbie, kes läks mööda sama tänavat hooldekodusse.

Debbie ja mina ajasime juttu, kui ta bensiini ostis. Ta sai aru, et ma olin huvitatud vaimulikest teemadest. Minu küsimused äratasid üles tema enda huvi lapsepõlveaegse seitsmenda päeva adventistide koguduse vastu.

Ühel õhtul külastasime Pioneer Memoriali, kirikut, mis asus Andrews Ülikooli lähedal. Olime kuulnud, et seal toimus midagi huvitavat, ning astusime sisse NET 95 satelliitside seeriakoosolekutele, mida pidas Mark Finley.

Pärast koosolekutesarja lõppemist hakkasin Piiblit uurima. Olin peaaegu ühinemas ühe teise protestantliku kogudusega, kuid Debbie peatas mind, kui püüdsin Piiblist leida kinnitust salajasele äravõtmisele.

Debbie küsis, kas ma usun siiralt, et kristlased tõmmatakse vaikselt ära taevasse. Kui ma õlgu kehtasin, pidas ta mulle väga võimsa piiblitunni selle kohta, kuidas kõigi silmad saavad Jeesust Tema teisel tulekul näha. See oli Püha Vaimu hetk.

Mind ristiti 1995. aasta septembris ning Debbie taasristiti kuu aega hiljem. Järgmisel kevadel me abiellusime.

Hakkasin tundma tõelist evangeeliumi jagamise koormat. Aga kuidas ma seda tegema pidin?

Vastus tuli siis, kui Andrews Ülikool palkas mu pidama Gazebo restorani ühes ülikooli hoones. Töö eest saadava lisatasu hulgas oli üks tasuta õppeaine igal semestril. Panin ennast kirja usuõpetusse ja sain veendumuse, et Jumal kutsus mind vaimulikuametisse.

Minu esimene evangeelne seeria toimus Chicago kandis, kus olin üles kasvanud. Justkui oleks Issand andnud mulle võimaluse head teha. Mitu aastat pärast seda, kui olin kuulanud Mark Finleyt, kelle NET 95 evangeelised koosolekud minule adventsõnumit tutvustasid, liitusin ma vastmoodustatud meeskonnaga, mis korraldas evangeelseid koosolekuid 34 paigas Chicago piirkonnas. Rohkem kui 500 inimest ristiti.

Täna olen saate „It is Written“ („Kirjutatud on“) juht ja kõneleja Canadas. Kui te oleksite rääkinud mulle minu tulevikust siis, kui olin 17aastane, oleksin pühunud oma õlleklaasi pealt vahtu ja naernud. Jumal juhib imekspandavalt.

Kummardage Loojat

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Ilm 14:6, 7, Mt 24:14; Gl 3:22; Lk 23:32–43; 1Ms 22:12, Ilm 14:8–12.

Meelespeetav tekst: „Ma nägin teist inglit keset taevast lendavat; sellel oli igavene evangeelium, et kuulutada evangeeliumi neile, kes elavad ilmamaal – kõigile paganahõimudele ja suguharudele ja keeltele ja rahvastele“ (Ilm 14:6).

Olles kristlased, seitsmenda päeva adventistid, usume piibellikku põhimõtet „teile antud tõe“ kohta (2Pt 1:12). Tegu on arusaamaga, et Jumal rullib tõde inimkonnale aja jooksul lahti nii, kuidas vaja – et Issand annab aja kestel üha rohkem valgust. Evangeeliumi esimene töötus, 1Ms 3:15, tegi pattulangenud inimpaarile teatavaks, et naise seemnest oli tulemas lootus. Aabrahamile antud töötus, et ta „saab ometi suureks ja vägevaks rahvaks ja tema kaudu õnnistatakse kõiki maailma rahvaid“ (1Ms 18:18), ilmutab evangeeliumi töötust täielikumalt. Kui tuli Jeesus, kes kuulutas, et „Inimese Poeg ei ole tulnud, et lasta ennast teenida, vaid et ise teenida ja anda oma elu lunaks paljude eest“ (Mk 10:45), siis sai evangeeliumi tõde muidugi veel rohkem avalikuks.

Tänapäeval usume, et Ilm 14:6–12 kirjas olev kolme inglil kuulutus on „nüüd käes olev tõde“ neile, kes elavad lõpuajal enne Kristuse tagasitulekut, mis on meile kui kristlastele antud kõikide lootuste täitumine.

Sellel nädalal võtame üksikasjalikumalt tähelepanu alla esimese inglil kuulutuse, sest selles peituvad tõed on otsustava tähtsusega neile, kes püüavad jääda ustavaks lõpuaja ohtude keskel.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 26. maiks.

Loe Ilm 14:6; Mt 24:14; 28.19. Missuguse sarnase teema neist kirjakohtadest leiame? Kuidas aitavad need kirjakohtad üheskoos aru saada, kuivõrd tähtis osa on misjonitööl ja tunnistamisel meie kui koguduse eesmärgis?

Mõnes mõttes võib öelda, et esimese ingli sõnum on suur misjonikask (Mt 28:19), antud siin lõpuaja kontekstis. Tõepoolest on see „käs olev tõde“.

Pane tähele, et kõik kolm kirjakohta rõhutavad minemist tervesse maailma, „kõigile rahvastele“ ja „kõigile paganahõimudele ja suguharudele ja keeltele ja rahvastele“. Võib öelda nii: see sõnum on universaalse ulatusega. Igal inimesel on vaja seda kuulda.

Loe Gl 3:22. Mis selles salmis öeldust aitab mõista, miks on kogu maailmal vaja evangeeliumi kuulda?

Patu üleüldisus selgitab, miks on ka meie missioon ja kutsumine üleüldine. „Kõik paganahõimud ja suguharud ja keeled ja rahvad“ on teinud valesti, on üle astunud Jumala seadusest ja on „allutatud patule“. Aadama pattulangemine Eedenis on mõjutanud iga inimest; mitte ükski rahvas, hõim ega inimene pole olnud immuunne. Seisame kõik silmitsi patu vahetute tagajärgedega ja kui ravimit poleks pakutud, seisaksime kõik silmitsi lõpliku tagajärgjega: igaveses surmaga.

Ravim on aga varutud: seda pakub Jeesuse elu, surm, ülestõusmine ja teenistus taevases pühamus; Tema on patuprobleemi ainus lahendus. On vaja, et iga inimene saaks teada suurest lootusest, mida Jumal talle Jeesuses Kristuses pakub. Seepärast on seitsmenda päeva adventistid läinud maailmas kõikjale ning püüavad viia sõnumit Jeesusest neile, kes pole seda veel kuulnud.

Miks on kaasinimestele evangeeliumi sõnumi levitamine vaimulikult suureks kasuks nende jaoks, kes seda teevad? Miks on kaasinimeste teenimine üks parim viis, kuidas valmistuda Jeesuse tulekuks?

Röövel ristil ja „igavene evangeelium“

Ilm 14:6 nimetatakse sõnumit, mida maailmale kuulutada, „igaveseks evangeeliumiks“. See on lootusesõnum inimestele maailmas, mis ise üldse mingit lootust ei paku.

Loe Lk 23:32–43. Kuidas avaneb selles loos „igavese evangeeliumi“ suur lootus kõikide patuste jaoks?

Selle röövli kohta kirjutas Ellen G. White, et see mees polnud paadunud kurjategijaga, aga „püüdes südametunnistuse häält lämmatada, oli langenud aina sügavamale patusse, kuni ta vahistati, kurjategijana üle kuulati ja ristisurma mõisteti.“ – Ellen G. White, *Ajastute igatsus*, lk 749.

Ja ikkagi, mis temast sai? Kui see röövel ristil rippus, nägi ta põgusalt, kes Jeesus oli, ja nii ta hüüdis: „Jeesus, mõtle minu peale, kui sa tuled oma kuningriiki“ (Lk 23:42).

Kuidas aga Jeesus vastas? Kas Ta ütles: *Kuule, sõber, tahaksin sind aidata, aga sa ei oleks pidanud oma südametunnistuse häält lämmatama ja aina sügavamale pattu vajuma?* Kas Jeesus tsiteeris lõiku ühest oma varasemast kõnest: „Kui teie õigus ei ole märksa suurem kui kirjatundjate ja variseride oma, siis te ei saa taevariiki“ (Mt 5:20)? Kas Jeesus tõi siiski mingil moel esile röövli minevikus tehtud vead?

Ei. Jeesus pöördus selle kurjategija poole, paha iseloomuga röövli poole, kellel ei olnud õigluse teel midagi pakkuda ja kes natuke aega tagasi oli teda kirunud (Mt 27:44). Nähes teda justkui uue inimesena, ütles Jeesus (põhimõtteliselt): *Ma ütlen sulle just praegu, ma kinnitan sulle siin nüüd, et su patt, su kuriteod ja su eksimused on andeks antud ning seega „oled sa koos minuga paradiisis“* (Lk 23:43).

Siin on „igavene evangeelium“, esimese inglise sõnumi aluspõhi. Ilma selle tõeta pole mõtet millelgi, mida muud me seaduse, hingamispäeva või surnute olukorra kohta õpetame. Mida head teeksid sellised õpetused ilma nende kõigi südamikuks oleva „igavese evangeeliumita“?

Millise lootuse sellest loost enda jaoks saad?

Karda Jumalat ja anna Talle au

Olles rääkinud „igavese evangeeliumi“ kuulutamisest kogu maailmale, läheb esimese inglī sõnum laiemaks. Kui kuulutame „igavest evangeeliumi“, tuleb meil kaasata tões, mis on selle evangeeliumi sõnumi osad selleks ajaks. Teisisõnu, Ilm 14:7 sisaldab ka „käsõlevat tõde“ lõpuajaks.

Loe Ilm 14:7. Mida tähendab karta Jumalat ja anda Talle au? Kuidas me seda teeme? Kuidas sobivad need arusaamad kokku evangeeliumiga?

Jumalakartus ja Temale au andmine ei ole mingisõgused iseseisvad mõisted. Kui me piibellikis mõttes Jumalat tegelikult kardame, siis anname au Temale. Üks viib otseselt teise juurde.

Loe järgmised kirjakoõad. Kuidas aitavad need mõista, mida tähendab „karta Jumalat“, ja kuidas on see seotud Temale au andmisega? IMs 22:12, 2Ms 20:20, Ib 1:9; Kg 12:13. Mt 5:16.

Äsjanimetatud salmidēs oli jumalakartus seotud Jumalale kuuletumisega ja kui me kuulame Jumala sõna ning teeme seda, mis on õige, siis toome Talle au. Kuigi sageli öeldakse, et Jumalat karta tähendab Jumala suhtēs aukartlik olla ja Talle harrast austust osutada, on asja olemus sũgavam. Meil kãstakse Jumalat *karta*. Me oleme pattulangenud. Me oleme patused. Oleme surma vããrivad olevused. Kel poleks hetki, mil ta mõistab õõllatava selgusega oma tegude kurjust ning seda, mida need teod vããrivad õige ja õiglase Jumala kãest? See on *jumalakartus*; seda tähendab *karta Jumalat*. Ja see kartus aõab meid esmalt risti juurde andestust saama ning seejärel taotlema, et Jumala vãgi puhastaks meid kurjast, mis – juhul, kui poleks risti – hukkaks meie hinge (vaata Mt 10:28).

Kuidas oled sina kogenud jumalakartust? Kuidas on hea kogus seda kartust meie jaoks vaimulikult hea ning aitab meil olla palju tõsisem oma usus ja selles, mida Jumal meil teha palub?

Esimese ingli sõnumis on jumalakartus ja Jumalale au andmine seotud kohtuga (Ilm 14:7). Kõik Piibli õpetused on selgesõnalised, aga selgesõnalisim neist on, et Jumal on õigluse ja kohtu Jumal. Ühel päeval jõuab tõepoolest kohale õigus ja kohus, millest siin maailmas väga puudu on.

Pole ime, et inimestel on vaja jumalakartust.

Just seepärast sisaldab „igavene evangeelium“ ka kohtumõistmise tõsiasja. Milline seos on nende kahe vahel? Kui evangeelium tähendab „häid sõnumeid“, siis tähendab see, et kuigi me kõik oleme patused ja üle astunud Jumala seadusest, ei kohelda ega karistata meid kohtupäeva saabudes nii, nagu me oma pattude ja seadusest üleastumise tõttu väärriksime – just nagu juhtus röövliga ristil.

Loe järgmised kirjakohtad ja küsi endalt, kui kaugele sa oma teenete abil jõuaksid? Mt 12:36; Kg 12:14; Rm 2:6; 1Kr 4:5.

Jumal, kes teab juuksekarvade arvu meie peas, hakkab maailma üle kohut mõistma. Kuid just sellepärast on „igavene evangeelium“ nii hea sõnum. Kohtumõistmine tuleb, kuid Jeesuse ustavaid järelkäijaid ei mõisteta hukka; „hukkamõistu“ pole nende jaoks, keda on pestud, pühitsetud ja õigeks mõistetud Issanda Jeesuse nimes (vaata 1Kr 6.11), sest Jeesus Kristus on nende õigus ja Tema õigus viib nad sellest kohtust läbi.

„Inimene ei saa vastata neile süüdistustele ise. Ta seisab Jumala ees tema süüd tunnistavates tema patuga määrdunud riietes. Kuid Jeesus, meie Kaitsja, esitab mõjusa palve kõikide heaks, kes patukahetsuse ja usu kaudu pühendavad oma hinge hoidmise Talle. Ta palub nende pärast ja võib nende süüdistaja Kolgata võimsate argumentidega. Tema täiuslik kuuletumine Jumala seadustele, kuuletumine lausa ristisurmani välja, on andnud Talle kogu meelevalla taevas ja maa peal ning Ta taotleb oma Isalt halastust ja lepitust süüdlasele inimesele.“ – Ellen G. White, *Tunnistused kogudusele*, 5. kd, lk 471.

Mida räägib kohtu tegelikkus meile meie ülimast vajadusest andestuse järele? Kuidas õpid andestama endale halba teinud kaasinimestele seesuguse armu ja andestusega, mida Jumal pakub meile Jeesuses?

Loe veelkord Ilm 14:6, 7. Millised on esimese ingli sõnumi erinevad osad ja kuidas need üksteisega seostuvad?

Evangeeliumiga, kutsega kuulutada seda maailmale ja kutsega karta Jumalat ning anda Talle au, käib koos kutse kummardada Jumalat Loojana. Pole ka ime. Kas kõigil neil „käesoleva aja“ tõe tahkudel – igavene evangeelium, kutse tunnistamistööle, kohus – oleks mõtet lahus Jumalast kui meie Loojast? Nii need kui ka kõik muud tõesed võrsuvad alustööst, et Issand on teinud kõik. Kui kummardame Issandat Loojana, oleme tagasi põhitõdede juures. Oleme tagasi selle aluse juures, mida tähendab olla inimene, olla elus ning – erinevalt muust loodust – olla loodud Jumala näo järgi. Kummardades Issandat Loojana tunnustame, et sõltume oma olemasolus ja oma tulevikulootuses Temast. Just sellepärast on seitsmenda päeva hingamispäeva pidamine nii tähtis. Tegemist on erilise kinnitusega, et üksnes Jumal on meie Looja ning me kummardame ainult Teda. Niisiis, käsikäes evangeeliumiga ja kohtuga tähtsustatakse siin Issandat kui Loojat.

Loe Ilm 14:8–11. Kuidas aitavad need salmid meil aru saada, kui tähtis on kummardada Issandat Loojana?

Kui lõpusündmused ilmsiks tulevad, avaldatakse kogu maailmale survet kummardada metsalist ja tema kuju, mitte aga Loojat. Kui arvestame hirmuäratavat hoiatust, mis käib nende saatuse kohta, kes kummardavad metsalist ja tema kuju, siis mõistame paremini rõhuasetust, et kummardada tuleb Jumalat Loojana, sest Tema on ainus, kes inimese kummardamist väärib. Lõpukriisis saab see tõde otsustavamaks kui kunagi varem.

Võta aega mõtiskleda loodud maailma hämmastavate imede üle. Mida õpetavad need meile Temast, kes selle kõik lõi, ning mida räägivad selle kohta, miks väärib üksnes Tema meie jumaldavat suhtumist?

Reede, 25. mai

Toetav mõte: Piibliuurijad on pikka aega näinud seost Ilm 14:7 oleva kutse vahel kummardada „teda, kes on teinud taeva ja maa ja mere ja vete allikad“ ning 2Ms 20:11 kirja pandud neljanda käsu vahel, kus hingamispäev osutab tõsiasjale, et „kuue päevaga tegi Issand taeva ja maa, mere ja kõik, mis neis on“. Mõlemad lauseosad on küll üsna ühesugused, kuid erinevus on selles, et Ilmutusraamatu salm osutab Issandale kui ainsale, kes tegi „vete allikad“.

Kirjanik John Baldwin väidab: „Eeldame ju, et fraasi taga „vete allikad“ on jumalik kavatsus, kuid miks ei lase Jeesus oma sõnumitoojal panna seda kirja paralleelsesse loetellu 2Ms 20:11? Miks nimetab ingel ära „vete allikad“, kuid ei nimeta mõnd muud jaotust, näiteks puid, linde, kalu või mägesid?

Võib-olla püüab jumaliku teadaande kontekstis olev „vete allikad“ viidata sellele, et jõutakse jumaliku kohtu erilisse aega ning lugejate tähelepanu suunatakse kohtu eelmisse perioodi...Võib-olla on Jumalal plaanis sõnadega „vete allikad“ vihjata veeuputusele ja see peaks rõhutama tõe, et Ta on tõepoolest ühtaegu nii kohtu Jumal kui ka igavese ustavuse ja armastuse Jumal (neist mõlemast annab tunnistust 1Ms jutustus veeuputusest). Kui nii, siis tahab isiklik ja vaimulik seos veeuputusega, mille toob sisse fraas „vete allikad“, julgustada lugejat võtma tõsiselt ülitähtsat uue lõpuaja saabumist isikliku jumaliku kohtu protsessis, millest nüüd teatab Ilm 14. peatüki kolme inglise sõnum.“ – John Baldwin toimetatud *Creation, Catastrophe, and Calvary: Why a Global Flood Is Vital to the Doctrine of Atonement* (Hagerstown, Md.: Review[®] and Herald[®] Publishing Association, 2000), lk 27.

Küsimused aruteluks:

1. Js 53:6 kõlab: „Me kõik eksisime nagu lambad.“ Heebrea keeles tähistab „meid kõiki“ sõna *cullanu*. Samas tekstilõigus ütleb Jesaja, et Issand pani Jeesusele „meie [kõigi] süüteod“. Siinne sõna „meie kõigi“ kohta on samuti *cullanu*. Kuidas näitab see, et vaatamata patuprobleemi suurusele on lahenduski enam kui piisav?

2. Milliseid õppetunde saame veel ristil rippuva röövli loost? Kujutleme, et röövel sai armu, võeti ristilt maha ja elas edasi. Kuidas elanuks ta sinu meelest siis? Mida räägib vastus Kristuse väest muuta meie elu?

(Loo on kirja pannud Andrew McChesney Adventmisjonist.)

Dan Frein, kommunaaletttevõtte juht USAs Michigani osariigis, lõpetas protestantlikus kirikus käimise 20ndates eluaastates. Tema naine, kes oli üles kasvanud seitsmenda päeva adventistide peres, ei olnud samuti aktiivne koguduseliige.

Kuid saabus päev, mil Dan tahtis kirikusse tagasi pöörduda, seepärast sammus ta pühapäeva hommikul oma kunagisse kirikusse. See, mida ta nägi ja kuulis, üllatas teda. See ei olnud kogudus, kust ta oli lahkunud. Ta leidis, et nüüdne kogudus kiitis heaks homoseksuaalsuse ja muud mittepiibellikud harjumused, millele kaks aastakümnet tagasi oli vastu räägitud.

Pettununa rääkis Dan naisele, et igatseb leida kogudust, kes elab Piibli järgi. Tema naine tuletas meelde adventkirikut lähedalasuvas Muskegoni linnakeses, mille liikmed tema ema ja isa olid.

Abielupaar hakkas koos naise vanematega jumalateenistustel käima. Samal ajal luges Dan läbi kõik Ellen G. White'i raamatud, mida kätte sai.

Ühel teisipäeva õhtul pärast palvekoosolekut kõnetas ta parkimisplatsil pastorit.

„Tahan teile teada anda, et olen valmis,“ ütles ta.

„Valmis milleks?“ küsis pastor.

„Valmis ristitud saamiseks,“ ütles Dan. „Olen lugenud Ellen G. White'i raamatuid. Olen valmis ja olen pardal.“

Pastor küsitles Dani ja leidis, et ta teadis koguduse õpetusi ning nõustus nendega. Dan ristiti, tema naine taasristiti ja ka nende poeg tuli ristimisele.

„Täna Jumalat, et Dan tuli siia vaatamata meie puudujääkidele isikliku misjonitöö vallas,“ ütles pastor Kameron DeVasher. „Tea, et isiklik teenistus ja evangeeliumitöö ei ole täiesti surnud. Kuid mul on tunne, et väljaspool on veel rohkem Dane, kes ainult ootavad, et neid sisse kogutaks.“

Pastor ütles, et Dani kogemus räägib ka Ellen White'i raamatute tähtsusest. „Minu meelest on prohvetikuulutamise vaimul vägi, nii ei peaks me häbenema neid raamatuid jagada,“ sõnas ta.

Dan on aga korraldanud palju evangeelseid seeriaid koguduses, teeninud diakonina ja osalenud vanglatöös. Koguduseliikmed kasutavad tema kohta iseloomustust „maja põleb“.

„See inimene on olnud koguduses vähem kui viis aastat ja ta kuulutab Sõna ning võidab hingi,“ ütles pastor DeVasher. „Ta meenutab meile, et töö kohalikus koguduses on esimene ja peamine evangelism, hingede võitmine ja jüngerlus ning iga liige peaks olema selle töö osa.“

Lõpuaja pettused

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Ilm 2:13, 24; 2Kr 11:13–15; Ps 146:4; IMs I. ptk–2:3, Ilm 13:1–17.

Meelespeetav tekst: „Suur lohe heideti välja, see muistne madu, keda hüütakse Kuradiks ja Saatanaks, kes eksitab kogu ilmamaad – ta heideti maa peale ja tema inglid heideti koos temaga“ (Ilm 12:9).

Veel taevas, enne oma väljaheitmist, tegutses Saatan inglaid pettes. „Lutsifer lahkus oma kohalt Jumala vahetus läheduses ja läks levitama rahulolematust inglite seas. Tema tegevust ümbritses salapära ning ta varjas mõnda aega oma tõelist eesmärki Jumala austamise katte taha. Vihjete abil, nagu sunniks Jumal peale tarbetuid kitsendusi, püüdis ta äratada rahulolematust seaduste suhtes, mis juhtisid taevaseid olevusi.“ – Ellen G. White, *Suur võitlus*, lk 495.

Eedenis maskeeris ta end maoks ja kasutas Eeva suhtes kavalust. Ajaloo jooksul kuni tänase päevani ning isegi tuhandeaastase ajastu lõppedes kasutab ta oma eesmärkide saavutamiseks pettust (Ilm 20:8).

Kahjuks on ta palju nutikam, palju võimsam ja riukalikum kui keegi meist, mistõttu tuleb meil klammerduda Jeesuse ja Tema Sõna külge selleks, et kaitsta ennast tema peibutiste eest. „Aga teie, kes hoidsite Issanda, oma Jumala poole, olete tänapäeval kõik elus“ (5Ms 4:4). Siin esitatud põhimõte osutub tõepoolest õigeks ka täna.

Sellel nädalal vaatleme mõningaid kuradi tõhusamaid pettusi ja seda, kuidas saame nende eest kaitstud olla.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 2. juuniks.

Käesoleva veerandaasta esimene õppetükk rääkis „kosmilisest võitlusest“, mis ulatus kahjuks kosmosest kaugemale, meie maale.

Probleem on aga selles, et paljud inimesed, kristlased kaasa arvatud, ei usu seda suurt võitlust, sest nad ei usu Saatanat. Nende jaoks tähendavad Saatanast ja kuradist rääkivad piiblisalmid vaid kaasaegse teaduse eelse kultuuri püüdlusi selgitada maailmas olevat kurjust ja kannatusi. Väga paljude inimeste jaoks on mõte tegelikust, üleloomulikust iseseisvast olemusest, kel on pahatahtlikud kavatsused inimkonnaga, ulme, sarnane Darth Vaderi „Tähesõdade“ kuulsusega.

Loe järgmisi piiblisalme, mis on kõik Ilmutusraamatust. Mida õpetavad need Saatana reaalsuse ja eriti selle kohta, millist osa ta etendab lõpuaja sündmustes? Ilm 2:13, 24; 12:3, 7–9, 12, 17; 13:2; 20:2, 7, 10.

Ilmutusraamat näitab meile, kui palju võimu on Saatanal lõpuajal niivõrd suure osa ilmamaa elanike üle, keda ta juhib päästest eemale. Lisaks aga kiusab ta taga ka neid, kes jäävad ustavaks Jeesusele.

Saatana kõikidest „tüssamistest“ (2Kr 2:11) – mis on tõlge „vaimulaadi“ (*noemata*) märkivast kreeka sõnast – on vististi suurim pettus panna inimesed uskuma, et teda pole olemas. Kes otsiks kaitset vastupandamatu vaenlase eest, keda su uskumust mööda päriselt ei olegi? On üllatav, kui paljud end kristlaseks nimetavad inimesed ei võta tõsiselt arusaama, et kurat on sõna otseses mõttes olemas. Nad toetavad sellist seisukohta aga ainult seetõttu, et eiravad või tõlgendavad täiesti teisiti paljusid Jumala Sõnas olevaid kirjakohti, mis paljastavad tema tegevuse ja nükked eriti nüüd, kui läheneme maailma ajastu lõpule. Tõsiasi, et väga suur hulk inimesi loobub uskumast Saatanat tegelikku olemasolusse nii paljude piibellike tõendite juures, peaks meile võimsalt meelde tuletama, kui tähtis on aru saada, mida Piibel päriselt õpetab.

Kuigi Piibel räägib Saatana pettustest, eriti lõpuajal, siis millise suure lootuse saame Ilm 12:11? Mis on meie jõuallikas kuradi vastu?

Loe järgmised kirjakohad. Mida räägivad need Saatana väest petta?

2Kr 11:13–15

2Ts 2:9, 10

Ilm 12:9

Ilm 20:10

Nagu varasemas õppetükis märkisime, on Jeesus hoiatanud oma järelkäijaid lõpuaja pettuste eest. Nende hulgas hoiatas Ta eriti valekristuste ja valeprohvetite esiletuleku ees, kes „eksitavad paljusid“ (Mt 24:5).

Valekristused ja valeprohvetid pole aga ainus lõpuaja pettus, millest teadlik olla. Meie vaenlasel on suures võitluses palju nükkeid, mis on mõeldud petma kõiki, keda petta saab. Kristlastena peame olema neist nüketest teadlikud, kuid teadmisi saame ainult Piiblit tundes ja selle õpetustele kuuletudes.

Ellen G. White selgitab kahte suurt eksiõpetust: „Kahe suure eksiõpetuse kaudu, milleks on hinge surematus ja pühapäevale omistatud pühadus, petab Saatan inimesi. Kui esimene neist paneb aluse spiritismile, siis viimane loob vendluse rooma-katoliku kirikuga. Ühendriikide protestandid ulatavad esimestena käed üle kuristiku, et haarata kinni spiritismi käest; nad täidavad ka selle sügaviku, mis asub protestantismi ja rooma-katoliku kiriku vahel, ning selle kolmekordse ühenduse mõjul hakkab see maa katoliku kiriku jälgedes tallama jalge alla südametunnistuse vabadust.“ – *Suur võitlus*, lk 588.

Meie jaoks on vägagi hämmastav, et hoolimata paljudest aastatest, mis jäävad Ellen G. White'i sõnade kirjapaneku ja meie aja vahele, näeme, kuidas need „kaks suurt eksiõpetust“ kristlikus maailmas jätkuvalt laialt levivad.

Miks on Piibli tõdede tundmine ja tahtlikkus neile tõdedele kuuletuda võimsaim relv kuradi pettuste vastu, eriti lõpuajal?

Mida õpetavad järgmised kirjakohtad meile „surnute olukorra“ kohta? Kui suuresti kaitsevad need salmid meid „kahest suurest eksiõpetusest“ ühe vastu? Kg 9:5, 6, 10; Ps 115:17; Ps 146:4; 1Kr 15:16–18; Tn 12:2.

Äsjastel aastakümnetel on palju tähelepanu pööratud selliste inimeste lugudele, kes „surid“ – ses mõttes, et nende südamelöögid seiskusid ja hingamine lakkas –, kuid kes elustati ja toodi meelemärkusele. Arvukatel juhtudel on paljud neist inimestest jutustanud teadvuse olemasolule viidates uskumatutest kogemustest pärast seda, kui nad olid väidetavalt „surnud“. Osa kõneles sellest, kuidas nad hõljusid õhus ja nägid ülalt omaenda allolevat keha. Teised andsid teada, kuidas nad hõljusid oma kehast välja ning kohtasid imepärast olevust, keda täitis valgus ja soojus ning kes kõneles headuse ja armastuse tõesid. Kolmandad tuletasid meelde oma kohtumist ja kõnelemist surnud sugulastega.

See nähtus on muutunud nii tavaliseks, et sellel on juba teaduslik nimi: surmalähedased kogemused (ingl. *k near death experiences*, NDE). Kuigi surmalähedased kogemused jäävad vastuolulisteks, kasutavad paljud kristlased neid tõenditena, et hing on surematu, ja toestavad nendega mõttekäiku, et surma korral väljub hing teadvustatud oleku teise reaalsusesse.

Kuid surmalähedased kogemused on muidugi veel üks „kahe suure eksiõpetuse“ avaldumisvorm. Niikaua, kuni inimene usub, et surma korral hakkab hing ühel või teisel kujul edasi elama, on ta avatud kõige salakavalamatele vaimulikele pettustele; pettustele, mis soodustavad mõttekäiku – olgu siis avalikult või vihjamisi –, et ta ei vaja Jeesust. Tegelikult on enamik surmalähedase kogemuse saanud inimesi öelnud, et nende kohatud vaimne olend või surnud sugulased lausuvad neile julgustavaid sõnu armastuse, rahu ja headuse kohta, kuid mitte sõnagi pääste kohta Kristuses, mitte sõnagi patu ega tuleva kohtu kohta – mis on piibellikud aluspõhimõtted. Võib ju mõelda, et ajal, mil oletatavalt „maitstakse“ kristlase elu pärast surma, peaks saama suhu ka kristlike alusõpetuste maitse. Ometi kõlab nende öeldu sageli hoopis rohkem Uue Ajastu liikumise dogmana ning sellega võib selgitada, miks on suur osa niisugusi inimesi pärast oma „surnud“ olemist kristlusest palju vähem huvitatud.

Miks peame kristlastena kleepuma Jumala Sõna külge ka siis, kui meie meeled räägivad meile midagi muud?

Saatan on olnud väga edukas maailma petmisel hinge surematuse õpetuse kaudu, aga sama edukas, kui isegi mitte edukam, on ta olnud pühapäeva paigutamisega piibellikule hingamispäeva asemele (vaata 6. ja 8. nädalat) ning ta on seda teinud kristlikus ajaloos valdavalt.

Mitte kuigi palju aastaid tagasi on kurat tulnud esile veel ühe pettusega, mis vähendab seitsmenda päeva hingamispäevast kinnipidamist inimmeeltes: evolutsiooniteooriaga.

Loe IMs 1. ptk–2:3. Mida õpetavad need salmid meile selle kohta, kuidas Issand lõi meie maailma ja kui kaua Tal selle tegemiseks aega kulus?

Nende salvide pealiskaudseimgi lugemine toob esile piibelliku loomisaruande kaks põhimõtet. **Esiteks:** kõik oli kavandatud ja arvestuslik; mitte miski polnud juhuslik, omavoliline või muutuv. Pühakiri ei jäta loomisprotsessist kõneldes kohta juhuslikkusele.

Teiseks: need salmid paljastavad ühemõtteliselt, et iga elusolend tehti oma liigi järgi; see tähendab, et iga liik tehti eraldiolevaks ja teistest selgesti eristuvaks. Piibel ei räägi sõnagi kõigi maapealsete eluvormide ühise loodusliku esivanema kohta (nagu näiteks ürgne lihtne rakk).

Isegi loomisloo mitte päris täpse tõlgendamise korral tulevad need kaks põhimõtet selgelt esile: mitte miski polnud loomisel juhuslik ning kõikide liikide jaoks ei olnud ühist looduslikku esivanemat.

Nüüd tuleb sisse darwinistlik evolutsiooniteooria, mis õpetab oma erinevates vormides kahte põhimõtet: juhuslik valik ja ühine looduslik esivanem kõikide liikide jaoks.

Miks tõlgendavad nii paljud inimesed loomisloogu läbi ühe sellise teooria läätsede, mis räägib lausa aluspõhja poolest vastu Moosese esimese raamatu loomisloole? Tõsi on, et valeõpetus evolutsioonist on kaasa haaranud miljonid ilmalikud inimesed, kuid mitte ainult – paljud ennast kristlaseks nimetavad inimesed usuvad, et nad saavad selle teooria kokku sobitada oma kristliku usuga, kuigi need on omavahel suisa avalikult vastuolus, nagu äsja mainitud sai.

Kuid evolutsiooniteooria sekkumine lõpuaja sündmuste konteksti teeb pettuse ohu veel ilmsemaks. Miks võtta tõsiselt seitsmenda päeva hingamispäeva mälestusmargina loomisest, kui maailma ei loodud kuue päevaga, vaid selleks kulus umbes kolm miljardit aastat (selline on viimane ajamääratlus elu oletatava alguse kohta Maal)? Evolutsiooniteooria röövib seitsmendalt päevalt igasuguse tähtsuse, sest see teeb kuuest loomispäevast müüdi, sarnase legendiga, et Romulust ja Remust imetasid hundid. Eks ole ka nii, et need, kelle meelest võttis loomine aega miljardeid aastaid, mitte kuus päeva, ei riski ju tagakiusamisega või surmaga selleks, et seista hingamispäeva eest, mis vastandatakse pühapäevale?

Kogu Piiblist võime leida arusaama, et üks Jumal on kolmes isikus. Kuid lõpuaja pettuste ja tagakiusamise kontekstis paljastab Ilmutusraamat „võltsitud kolmainuse“, mille moodustavad lohe, metsaline merest ja Ilm 13. ptk maast üles tulev metsaline.

Loe Ilm 12:17, 13:1, 2. Mida siin kirjeldatakse?

Siinkohal on lohet peetud ka võlts-Isaks, kuna on selge, et asjad kulgevad tema kontrolli all. Tema annab väe, meelevalla ja trooni mere-metsalisele, kes võltsib Kristust. Miks nähakse selles teises võimuses võlts-Kristust?

Loe Ilm 13:2–5. Millised iseloomulikud jooned on sellel merest tõusnud metsalisel?

Metsaline saab oma meelevalla lohelt, mis meenutab Jeesuse sõnu, et Tema meelevald pärineb Isalt (vaata Mt 28:18). Lisaks seisis tal aga ees – täpselt nagu Jeesusel – surm ja seejärel ülestõusmine (vaata Ilm 13:3). Selle metsalise kohta öeldakse, et ta oli võimul „nelikümmend kaks kuud“ ehk kolm ja pool aastat, mis võltsib prohvetikuulutust Kristuse kolme ja poole aasta pikkusest tööperioodist; siin tuleb arvestada päev-aasta põhimõtet.

Loe Ilm 13:11–17. Kuidas kirjeldatakse siin maast tõusvat metsalist?

See maa-metsaline edendab mere-metsalise huve, just nagu Püha Vaim austab mitte ennast, vaid Jeesust (Jh 16:13, 14). Ja nii, nagu Püha Vaim kutsus esile võimsa teo – tõi taevast alla „tule“ (Ap 2:3), nii kutsub maa-metsaline esile midagi sarnast (vaata Ilm 13:13).

„Lõpus kutsub maast tõusnud metsaline esile võltsitud nelipüha! Mis eesmärgil? Kinnitamaks maailmale, et võlts-kolmainus on päris Jumal.“ – Jon Paulien, *What the Bible Says About the End-Time* (Hagerstown, Md.: Review and Herald® Publishing Association, 1998), lk 111.

Millistest muudest lõpuaja pettustest on vaja teadlik olla ning kuidas saame aidata kaasinimestelgi tajuda seda kõike pettusena?

Reede, 1. juuni

Toetav mõte: Peatugem veel mõttel, kuidas seksus evolutsiooniteooria lõpuaja sündmuste konteksti, ja keskendugem eriti hingamispäeva osale. Üks põhjus, miks arenemisõpetuse rajaja Charles Darwin oma teooria kujundas, oli selles, et suurt võitlust mõistmata oli tal raske viia kurjust ja kannatusi vastavusse heatahtliku ja armastava Loojaga. Asjadest ekslikult arusaamise tõttu hakkas ta vastuseid otsima teisest suunast. Küll aga polnud see juhus, et 1800ndate keskelt ja teisest poolest alates, mil Darwin oma evolutsiooniteooriat kohendas ja ümber tegi, tõi Jumal esile liikumise, seitsmenda päeva adventistide koguduse, kes andis vastulöögi kõigele, mille eest Darwini teooria seisis. Vägagi huvitav on, et seitsmenda päeva adventistide kogudus, kelle kreatsioonistlikud alused avalduvad juba nimes endas, hakkas kasvama ja laienema umbes samal ajal, kui seda tegi ka Darwini teooria.

Kes teab, kas siis, kui Darwin oleks lugenud ja uskunud neid ridu, mida Ellen G. White kirja pani, olnuks maailm säästetud ühest inimõtte suurimast väärsammust sestpeale, kui levis geotsentrisismi ja spontaanse põlvkonna teooria: „Kuigi maad näris needus, oli loodus ikkagi inimese õpik. Nüüdsest peale ei esindanud see ainult headust; sest kõikjal oli kohal kurjus, mis moonutas maad ja merd ja õhku oma rüvetava puudutusega. Sinna, kuhu kord kirjutati üksnes Jumala iseloom, hea tundmine, kirjutati nüüd ka Saatana iseloom, kurja tundmine. Loodusest, mis nüüd tegi avalikuks hea ja kurja tundmise, pidi inimene jätkuvalt saama hoiatusi patu tagajärgede kohta.“ – *Kasvatus*, lk 26.

Darwin töötas välja oma arenemisõpetuse spekulatsioonid, mis kõik põhinesid Jumala olemusest ja iseloomust ning meie pattulangenud maailmast valesti arusaamisel. Kahjuks muudavad tema teooria väited inimesi Saatana pettuste saagiks ja seda eriti lõpukriisides.

Küsimused aruteluks:

1. Miks hülgevad väga paljud kristlased seisukoha, et Saatan on konkreetselt olemas? Mida õpetab nende vaade selle kohta, kui ohtlik on hüljata Piibli selge õpetus?
2. Mida öelda inimesele, kel on olnud surmaeelne kogemus ja kelle sõnul näitab see kogemus talle, et pärast surma elame edasi?
3. Milliseid teisi põhjuseid suudad leida selle kohta, miks on need, kes usuvad evolutsiooniteooriat, palju vastuvõtlikumad lõpuaja pettustele?

Kell kaks hommikul muutus ärplemine baaris Alaska osariigis USAs vägivaldseks, kui 28aastane Tony Pouesi ühte meest löi.

Mees kukkus ja löi pea vastu maad. Ta suri järgmisel päeval.

Tony mõisteti süüdi ettekavatsematus roimas, mille karistumääraks mõistetakse maksimaalselt 20 aastat.

„Olin läbi,“ ütles Tony. „Kogu mu elu jooksis silme eest mööda.“

Vangikongis meenutas Tony oma lapsepõlve kauges Sheltonis, väikeses linnakeses Washingtoni osariigis. Tema pere polnud kordagi Piiblit lugenud ega kirikus käinud. Teismelisena oli ta tarvitanud alkoholi ja narkootikume ning jätnud keskkooli 11. klassis pooleli. Täiskasvanuna oli ta kolinud Alaskale, et töötada kalurina.

Vangis olles hakkas Tony meeleheitlikult palvetama.

„Ütlesin: Kui Jumal on olemas, siis ma tahan tunda, et Ta on päris,“ rääkis nüüd 30aastane Tony vestluse ajal. „Hüüdsin põlvedel iga päev tundide viisi abi järele.“

Tony laenutas vangla raamatukogust Piibli ning oma imestuseks tundis ta seda lugedes ülevoolavat rahu ja rõõmu. Eriti pakkus talle lootust 5Ms 31:6, mis oli üks esimesi piiblisalme, mille ta pähe õppis. See kõlab nii: „Olge vahvad ja tugevad, ärge kartke ja ärge tundke hirmu nende ees, sest Issand, su Jumal, käib ise koos sinuga, tema ei lahku sinust ega jäta sind maha!“

„Kui ma palvetasin ja Piiblit lugesin, tegi Jumal mu elus imesid,“ ütles Tony.

Mõne aja pärast teatas Tonyle ametlikult määratud jurist, et tal on mehe jaoks häid uudiseid: on võimalik, et tema vanglakaristus taandatakse kahele kuni neljale aastale. Siis lühendati hooletuse läbi toimunud tapmise karistusaega ühele kuni kolmele aastale.

Ühel päeval leidis Tony vangla raamatukogu riulilt kaardikese: kutse osalema adventistide saate Prohvetikuulutamise Hääl piibliuurimiste sarjas. Ta saatis kutse tee, sai õppetükid ja uuris neid innukalt.

„On imestamisväärne, et ma jõin, tarbisin uimasteid ega lõpetanud keskkooli, kuid sain Piiblist aru,“ ütles ta. „Eks ole kummaline? Sa ei pea olema õpetlane, et Piiblit mõista.“

Peagi pärast piiblitundide läbimist tuli Tony kohtuasi kohtus arutusele. Tony ütles, et seal tegi Jumal imet. Kohus kuulutas kolmeaastase karistumäära kehtetuks. Tony oli vaba.

„Jumal vabastas mu vanglast,“ ütles Tony. „Olin seal ühtekokku üheksa kuud.“

Ameerika ja Baabülon

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Ilm 13:1–12; 14:9–11; 16:2; 19:20; 20:4; Jr 51:6, 7, 53, 57; Ilm 18:1–4.

Meelespeetav tekst: „Ja sel ajal tõuseb Miikael, see suur vürst, kes seisab su rahva laste eest. Siis on kitsas aeg, millist ei ole olnud rahvaste algusest peale kuni selle ajani; aga sel ajal päästetakse su rahvas, kõik, keda leitakse olevat raamatusse kirjutatud“ (Tn 12:1).

Möödunud nädalal vaatasime „võltsitud kolmainsust“; Saatan (lohe) ning kaks maist võimu koos hakkavad taga kiusama Jumala rahvast.

Üht neist võimudest, merest tõusnud metsalist (Ilm 13:1–10), kujutatakse pantri, karu ja lõvi seguna (Ilm 13:2) – tegemist on otseselt Tn 7:4–6 võetud kujunditega. Kuuendal nädalal nägime, et Tn 7. peatükis – pärast Babüloonia (lõvi), Meedia-Pärsia (karu) ja Kreeka (panter) esiletulekut – tuli viimane maailmavõim, Rooma. See algas paganliku Roomana ja muutus siis paavstlikuks Roomaks, Tn 7:7, 8, 19–21, 23–25 kirjeldatud väikese sarve võimuks, mis kasvas otseselt välja neljandast metalisest. Nägime ka, et paljud paavstlikule Roomale iseloomulikud tunnused, mida kirjeldasid Tn 7. peatüki salmid, ilmnevad taas Ilm 13:1–10 räägitud merest tuleva metsalise juures. Seepärast on Piibli õpetlased näinud Roomat ühe peamise vastasena Ilm 13. peatüki lõpupäevade sündmuste käigus.

Kuid Rooma ei ole üksi. Kirjeldatakse veel üht võimu. Sellel nädalal pöörame tähelepanu peamiselt Ilm 13. peatükile ning seal kirjeldatud sündmustele ja võimudele ja küsime alatasa: Mida need sündmused tähendavad ja kuidas nendeks valmistuda?

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 9. juuniks.

Loe Ilm 13:1–10 ning vaata üle põhjused, miks viitab see paavstlusele, nii tema rollile minevikus kui ka tulevikus. Pööra erilist tähelepanu juhtivale osale, mis tal on. Mida tähendab see lõpuaja sündmuste mõttes?

Kuigi Jumalal on ustavaid inimesi kõikides kogudustes, osutab Pühakiri erilisele osale, mida see institutsioon on ajaloos etendanud ja mida ta etendab lõpuaja sündmustes.

Loe Ilm 13:3. Mis siin toimub ja mida see Rooma tähtsuse kohta ütleb?

Sajandeid on Rooma kirik olnud keskne religioon ning mitmelgi moel läänemaaailma poliitiline keskus. Tema võimu kõnekaks näiteks on lugu Saksa Püha Rooma keisrist Heinrich IVst, kes, olles välja vihanud paavst Gregorius VII, tuli paavsti lossi rahu tegema. Saksa Püha Rooma keisril lasti välisõues talvekülmas oodata kolm päeva, enne kui paavst suvatses ta vastu võtta. Gregorius VII, keda tema võit tiivustas, kiitles, et tema kohus on alandada kuningate uhkust.

Ometi sai reformatsiooni, valgustusaja ja Prantsuse revolutsiooni tõttu Rooma poliitiline ja religioosne ülevõim kaheksateistkümnenda sajandi lõpuks purustatud. Prantsuse sõjavägi viis ühe paavsti, Pius VI, 1798. aastal vangi ning paavst suri eksiilis 1799. aastal.

Ilm 13. peatükk aga räägib taas elustamisest, selle „surmahaava paranemisest“. Ja kuigi Roomal ei ole tänapäeval sedalaadi poliitilist võimu, mis Gregorius VII ajal, on see tänu uute paavstide populaarsusele jälle mõjuvõimas jõud nii religiooni kui ka poliitika vallas (näiteks oli paavst Franciscuse kõnelemine 2015. aastal Ameerika Kongressi mõlemas kojas esmakordne ajaloos). Prohvetikuulutuse kohaselt see mõju aina kasvab.

Kuidas olla ustavad sõnumile, mida jutlustama meid on kutsutud, kuid teha seda viisil, mis süüdistab nii vähe kui võimalik? Miks ei tohi me siiski lõivu maksta „poliitilisele korrektsusele“, kui kuulutame käesolevat tõde?

Inimesed on igati mõistetavalt küsinud: *Kuidas saab Roomal tänapäeval või tulevikus olla selletaolist mõju, millest räägib Ilm 13. peatükk?* Need on ammused ajad, kui Rooma käsutas sõjavägesid. Vastuski leidub Ilm 13. peatükis.

Loe Ilm 13:11, 12. Millised tunnused aitavad määrata võimu, millega on tegemist?

Metsaline, kes sellele eelneb, on protestantide vaatenurgast olnud kaua aega Rooma; tema kohta on öeldud, et talle anti võim neljakümne kaheks kuuks (Ilm 13:5). Nelikümmend kaks kuud on seesama, mis Tn 7:25 „aeg, ajad ja pool aega“ või kolm ja pool aastat (Ilm 12:14) ehk siis 1260 prohvetlikku päeva (Ilm 12:6) – see oli aeg, mil paavstlik võim rõhus oma vastaseid. See prohvetlik ajalõik (kasutades päev-aasta põhimõtet) algas paavstluse üleolekuga 538. aastal pKr ning lõppes 1798. aastal, mil paavst vahistati. Sel ajal sai paavstivõim oma surmahaava ja ettekuulutus täitus.

Ajaloo selle punkti lähistel, „neljakümne kahe kuu“ (1798) paiku, kerkis esile veel üks võim (Ilm 13:11; Ilm 13:1). Sellel korral tuli see esile maast, erinevalt mitmest eelnevast võimust, mis tulid välja veest (vaata Tn 7:2, 3), ja vesi on rahvahulkade sümbol. „Veed, mida sa nägid seal, kus hoor istub, on rahvad ja rahvahulgad ja paganad ja keeled“ (Ilm 17:15).

Neil – ja teistel – põhjustel peab see võim olema Ameerika Ühendriigid, mis kerkis esile maailma suhteliselt asustamata osast ning millel polnud esiletulekuks vaja ümber paisata ühtki valitsevat impeeriumi. „Milline Uue Maailma rahvas tõusis võimule aastal 1798 ning töötas saada tugevaks ja suureks, tõmmates endale kohe maailma tähelepanu? Sümboli lahtimõtestamine ei tekita mingit probleemi. Üks ja ainult üks rahvas vastab selle prohvetikuulutuse iseloomustusele, nimelt – Ameerika Ühendriigid.“ – Ellen G. White, *Suur võitlus*, lk 440.

Kuigi seda võimu kirjeldatakse esmalt kahe sarvega tallena, mis sümboliseerib tasadust, hakkab see rääkima „nagu lohe“ (Ilm 13:11). Lohe kujund viitab eelmise võimu aegsele tagakiusamisele. Seega vastab Ilm 13:11–17 küsimusele, kuidas saab Rooma hakata avaldama mõju, mida prohvetikuulutus ette teatab. Rooma selja taga saavad olema Ameerika Ühendriigid.

Kogu püha ajaloo (Jumala rahva ajaloo) jooksul tuli Issandal alalõpmata tegeleda nendega, kes langesid ebajumalateenistusse ja muus vormis vääraste jumalakummardamisse (vaata Mt 4:8–10). Lõpukriis – nagu seda kirjeldab Ilm 13. ptk – tõuseb jälle päevakorda kummardamise teema. Ka siin tuleb Jumala rahval langetada valik, keda kummardada ja teennida (vaata Jos 24:15).

Teisel nädalal, õppetükis pealkirjaga „Taaniel ja lõpuaeg“, õppisime kolme heebrea noormehe lugu, keda kästi „kummardada kuldkuju“ (Tn 3:5). Nägime ka, kuidas Ilm 13. ptk kasutab sellest peatükist pärit sõnastust, et kirjeldada tagakiusamist, millega Jumala rahvas seisab silmitsi lõpupäevil. Seega võime Tn 3. peatükis toimunud mõista endena lõpupäevadel aset leidvate sündmuste kohta, mida kujutab Ilm 13. peatüki metsaliste võimude kontekst. Kõikidel kästi kummardada kuldkuju või neid ootas surm tulises ahjus. Samamoodi ütleb Ilm 13. ptk, „et tapetak igaüks, kes ei kummarda metsalise kuju“ (Ilm 13:15).

Loe Ilm 14:9–11; 16:2; 19:20; 20:4. Mida räägivad need salmid meile selle kohta, kui otsustavaks muutub kummardamise teema?

Baabülon on alati olnud võltskummardamise pealinn. Paabeli torn andis tunnistust selle ehitajate soovist – nagu soovis Lutsifer – minna „üles pilvede kõrgustikele“ (Js 14:14), samuti jõupingutustest päästa ennast järgmise üleilmse veeuputuse eest. Seega keeldusid nad uskumast Jumala töotust mitte kunagi enam ujutada maailma üle teise veeuputusega (1Ms 9:8–11).

Uus-Babüloonia riik ülistas samuti inimeste kätetööd. Nebukadnetsar ülistas „seda suurt Paabelit, mille ma... olen ehitanud“ (Tn 4:27). Mõne aja pärast tõi kuningas Belsassar peo ajal välja Saalomoni templist pärit kuldpeekrid ning nad „jõid nende seest... veini ja ülistasid kuld-, hõbe-, vask-, raud-, puu- ja kivijumalaid“ (Tn 5:3, 4). Märkad, et templiriistad täideti joovastava viinaga ning see tappis kõikide jookjate ergu ja täpse taju. Selle tulemusena hukkusid linnast paljud siis, kui Baabülon langes. Pealtnäha tõe moodi väljanägemine võib meid petta, varjates surmavat „Baabülioni viina“. Võlts jumalateenimine ja väärideed on Saatana riigis käibel olev raha.

Kuidas olla kindel, et me ei tegele praegu ainsagi ebaõige kummardamisega?

Loe järgmised kirjakohad. Mida need meile Baabülöni kohta õpetavad? Jr 51:6, 7, 53, 57; Sk 2:11; Ilm 17:5, 6; 18:2, 3.

Nagu eile nägime, oli Baabülönil kui vale kummardamise pealinnal pikk ajalugu; niisiis on see kohane sümboliseerima lõpuaja võimu, mis petab rahvaid.

Võrdle lohet, merest tõusnud metsalist ja erepunast metsalist (Ilm 12:3; 13:1–3; 17:3). Mis on sarnane, mis erinev?

Kõigil kolmel elukal oli seitse pead ja kümme sarve, mis kujutab Tn 7. peatüki metsaliste peade ja sarvede kogusummat. Iga järgmine kuningriik oli üles ehitatud neile, kes eelnesid. Sarnaselt on erepunases metsalises koos lohe ja mere-metsalise (sümboliseerivad vastavalt paganlikku ja paavstlikku Roomat) iseloomulikud jooned, lisaks maa-metsalise omad (Ilm 13:11–14); nii „moodustavad kõik kolm võimu – kõik Jumala vaenlased – tõelise koalitsiooni“. – Jacques B. Doukhan, *Secrets of Revelation, The Apocalypse Through Hebrew Eyes* (Hagerstown, Md.: Review and Herald® Publishing Association, 2002), lk 162.

Siia liitub Ilm 17. ptk naine, kes istub erepunase metsalise seljas ning sümboliseerib religioossete ja poliitiliste jõudude lubamatut ühendust. See naine erineb teravalt Ilm 12. ptk süütust naisest:

Süütu naine (Ilm 12. ptk)	Hoor (Ilm 17. ptk)
(Sai nähtavaks) taevas.	(Istub) suurte vete ääres.
Riietatud päikesesse.	Riietatud purpurpunasesse ja erepunasesse.
Peas pärg kaheteistkümnest tähest.	Ehitud kulla, kalliskivide ja pärlitega.
Lohe rünnaku all.	Lohe poolt toetatav.
Ülejäänute ema.	Hoorade ema.

„Hoorade emana“ on Baabülön olnud tegev enda paljundamisega. Usust taganenud emakogudusel on palju usust taganenud tütreid. Kuid Jumal ei võta endale vastutust eksituste eest, mida usust taganenud kristlus on ametlikult välja kuulutanud, ja jõleduste eest, mida see toime on pannud. Jumala tõeline rahvas, ehkki Saatana rünnakute all, on üle elanud terveid sajandeid.

Ilm 14:8 on juba hoiatanud inimesi Baabülönile omase tõest taganemise eest, mis viib lõpuks välja viimase pettuseseni, metsalise märgi tulekuni (Ilm 14:9–11). Seda hoiatust korratakse veel jõulisemalt ja see tipneb viimase üleskutsega, et ikka veel Baabülönis olev Jumala rahvas tuleks sealt välja ning ühineks Jumala lõpuaja ülejäänute kogudusega (Ilm 18:1–4).

Aastate pikku on Piibli prohvetikuulutusi tundma õppivad inimesed jälginud maailmas toimuvaid sündmusi suure huviga, eelkõige siis, kui need näivad seostuvat lõpuajaga. Mõtle näiteks Ühendriikide rollile. Juba 1851. aastal tundis osa adventiste ära, et teiseks metsaliseks (Ilm 13:11–15) oli Ameerika, mis oli väga tähelepanuväärne tuvastus, arvestades Ühendriikide tollast seisu. 1800ndate keskpaiku olid suurvõimudeks endiselt Vana Maailma tegijad: Preisimaa, Prantsusmaa, Austria-Ungari ja Inglismaa. Tol ajal oli Ameerikal rahuaegne armee, mis koosnes umbes kahekümnest tuhandest mehest ehk vaid ühest kümnendikust Waterloo lahingus (1815) võidelnute arvust. 1814. aastal, vaevalt nelikümmend aastat varem, tungisid britid Washingtoni linna ja panid selle põlema. 1867. aastal pühkisid Istuva Pulli indiaanisõjamehed teelt kindral Custeri seitsmenda USA ratsarügemendi. Nii et kuigi mõned kommentaatorid pidasid Ameerika Ühendriike võimuks, mis ühel päeval jõustab maailmas „metsalise märgi“, võitles see riik ikka veel põlisameeriklastega omaenda pinnal ja sugugi mitte alati võidukalt!

Kahtlemata järgnevad sündmused maailmas üksteisele nii, nagu oleme uskunud neid järgnevat. Kuid ikka veel on vaja, et toimuks see ja too, enne kui lõppu jõuame. Just seepärast on väga tähtis näiteks „metsalise märgist“ rääkides rõhutada tõsiasja, et praegusel hetkel ei ole seda kellelgi, olenemata sellest, kas nad neljandat käsku peavad või mitte.

Paljul on veel vaja avalduda.

Loe Ilm 18:1–4. Mis siin toimub ja miks on tähtis, et me praegu seda meelde tuletaksime? Mida räägivad need salmid meie missioonist maailmas?

Need salmid maalivad kõleda pildi maailma poliitilisest, moraalsest ja vaimulikust olukorrast. Need näitavad väärreligioonide õpetuste paha-tahtlikku mõju maailmas. Samas aga pakuvad need suurt lootust, sest veel üks ingel taevast valgustab maailma oma auhiilgusega. Pealegi kut-sutakse Baabülonist välja Jumalale ustavaid inimesi, neid, kes pole veel teada saanud seda, mida neil on vaja teada. See tähendab, et vahetult lõpu eel on Jumala rahval, kes on juba Baabülonist väljas, teha töö nende heaks, kes veel on selle sees.

Mida tähendab meie jaoks, et Issand nimetab mõningaid, kes veel on Baabülonis, „minu rahvaks“? Miks on meie jaoks tähtis seda mee-les pidada siis, kui kaasinimestega suhtleme?

Reede, 8. juuni

Toetav mõte: Saatana rünnak Jumala seaduse vastu on rünnak Jumala enda vastu – nii Tema autoriteedi kui ka Tema valitsuse vastu. Niisiis, lõpupäevade kriisis tipnevates sündmustes ründab Saatan neid, kes „hoiavad tallel Jumala käske“ (Ilm 12:17; 14:12), sest üksi nemad maa peal keelduvad andmast talle austust tema maapealsete asetäitjate kaudu. Võitlus, mida Saatan võitles Jumala vastu taevas kaua aega tagasi, jätkub siin maa peal, ning samamoodi nagu ta jäi kaotajaks taevas, jääb ta kaotajaks ka maa peal. „Suure võitluse algusest saadik on Saatan eesmärgiks olnud Jumala käskude kummutamine. Selle eesmärgi nimel alustas ta mässu Looja vastu. Siis, kui ta heideti taevast välja, jätkas ta võitlust maa peal. Tema püsivaks eesmärgiks on olnud inimeste petmine ja Jumala käsuõpetuse teotamine. Jumala käsuõpetust teotada on võimalik kas kogu käsuõpetuse äraheitmisega või ühe eeskirja kõrvaldamisega – tulemus on kokkuvõttes sama. See, kes eksib „ühe vastu“, näitab põlgust kogu käsuõpetuse vastu; tema mõju ja eeskuju soodustab üleastumist; ta saab „süüdlaseks kõigi vastu“ (Jk 2:10).“ – Ellen G. White, *Suur võitlus*, lk 582.

Küsimused aruteluks:

1. Rääkige klassis sündmustest maailmas ning sellest, mil viisil osutavad need meie uskumust mööda lõpupäevil veel juhtuma hakkavale. Millised sündmused peavad veel ilmnema? Kuidas õppida olema ärksad ajamärkide suhtes, vältides samas fanatismi, kuupäevade seadmist ning julgete ennustuste tegemist selle suhtes, mida Piibel ja Ellen White'i kirjutised ei ole otsesõnu õpetanud?
2. Mõtiskle veel kummardamise üle. Mida tähendab midagi/kedagi kummardada? Kuidas me midagi/kedagi kummardame?
3. Mõtle sellele, et Jumalal on ikka veel oma rahvast Baabülonis. Mida mõistame Baabüloni all, mis on ilmselgelt sümbol ja mitte sõnasõnalt võetav? Mida õpetab see meile kohustusest jätkata oma sõnumi kuulutamist kaasinimestele, vaatamata sellele, millised on nende poliitilised ja/või religioossed tõekspidamised?

Tony Pouesi oli vahi all üheksa kuud pärast seda, kui oli kogemata baarikakluses ühe mehe tapnud. Pärast oma üllatavat vabanemist USA vanglast Alaska osariigis sidus Tony oma elu tihedalt Jumalaga.

Kuna mehel polnud kuhugi minna, kolis ta endiste kinnipeetavate kodusse, mille omanikud olid seitsmenda päeva adventistid. Keskus nimega Greater Works Christian Living Center asus Anchorage'is. Seal hakkas Tony pidama hommi-kupalvusi. Ta käis kolmapäeva- ja reedeõhtustel palvekoosolekutel. Ta pidas hingamispäeva.

„Esimest korda elus kogesin ma tõelisse kristlikku perekonda kuulumist,“ ütles ta.

Tony südames paisus soov rääkida oma vastleitud armastusest Jeesuse vastu teistele ja nii otsustas ta rajada Alaska Tänavamisjoni. Viis päeva nädalas jagab ta GLOW voldikuid, raamatuid Piibli töötustest, toitu ja riideid. Ta palvetab koos võõraste inimestega ja räägib neile Jeesusest.

Tony on leidnud, et suurepäraseks vestlusealustajaks on saanud vastavaks otstarbeks valmistatud kaabu või päevasärgi kandmine, millel on kiri „Toetu Jeesusele“.

„See on suurepärase vahend tunnistamiseks,“ ütles ta. „Paljud inimesed tulevad minu juurde ja mul on vaja ainult Jumalast rääkima hakata. Kui nad on vastuvõtlikud, jutustan neile, kuidas Jumal muutis minu elu.“

Tony suurimaks mureks olid aga tema enda pereliikmed. Ta helistas oma üksikuks jäänud emale Sheltonisse Washingtoni osariigis peagi pärast vangist vabanemist.

„On ainult üks asi maailmas, mida ma sinult palun,“ ütles Tony emale. „Soovin, et sa teeksid läbi piibliuurimiste sarja Discover.“

Nende Prohvetikuulutamise Hääle õppetükkide tulemusena lõpetas ema suitsetamise ja võttis kaalust alla 14 kilogrammi. Ta peab hingamispäeva.

„Teadsin, et pärast neid piiblitunde pole ta enam sama isik,“ ütles Tony. „Teagemist on Jumala väega.“

Tony otsib nüüd uusi võimalusi, kuidas Jeesusest rääkida. Ühel hingamispäeval, kui ta kirikust tuli, kohtus ta mehega, kes kandis suurt valget risti. Mees selgitas, et ta on kandnud seda risti juba kuus aastat maailma eri paigus, ning olles kuulnud Tony lugu, kinkis risti temale.

Tonyl kulus natuke aega, et läbi linna risti tassimiseks julgust koguda. Kuid kui ta seda tegi, reageeriti hämmastavalt.

„Inimesed tuututasid sarvpasunaid, lehvitasid ja ütlesid: „Kiitus Jumalale!“ rääkis Tony. „See oli fantastiline.“

Tony pole kuigivõrd veendunud selles, et ristiga ringi käimine on parim viis tunnistamiseks. Kuid ta on kindel, et tema „Toetu Jeesusele“ riietus toimib. Ta otsib oma tänavamisjonile toetust sellega, et müüb interneti kaudu samasuguseid kaabuseid ja särke.

„Jumal andis mulle tule evangeeliumi jagada ja mul on see tuli olemas,“ ütles ta.

Tony Pouesi kohta saad lugeda ka möödunud nädala misjoniloost.

Jumala pitser või metsalise märk?

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: IMs 17:9–11; 2Ms 31:13, 17; Ilm 13:17; Ef 1:13, 14; Hb 4:9, 10.

Meelespeetav tekst: „Suured ja imelised on sinu teod, Issand Jumal, Kõigeväeline! Õiged ja tõelised on sinu teed, sa paganate kuningas!“ (Ilm 15:3).

Moosese ja Talle laul algab sõnadega, mis on selle nädala meelespeetavaks tekstiks. Seda laulu laulavad need, „kes olid võitnud metsalise ning ta kuju ja ta nime arvu“, siis kui nad seisavad klaasmere ääres (Ilm 15:2). Kuidas saame meie olla nende hulgas?

Üks kõnekaim märk, mis tähistab Jumala õiget lõpuaja rahvast, on see, et nad kuulutavad kolme inglil kuulutust, mis hoiatab metsalise märgi vastuvõtmise eest. Kuigi kogu Piiblis pole tõsisemat hoiatust, on aastate pikku välja käidud palju vassivaid mõttekäike selle kohta, milline see märk on: triipkood laubal, krediitkaardi number või mõni biomeetriline isikutuvastus.

Meid ei peaks üllatama Baabülonis vohavad segased ideed. Lõpuks ju tähendabki Baabülon „segadust“. Kuid Jumala ülejäänud rahval on vaja sellest teemast selgelt aru saada, et anda mõjusalt edasi kolme inglil kuulutust. Sellel nädalal püüame paremini aru saada, mis on metsalise märk ja kuidas sellest hoiduda – hoiduda sellega, et võtame omaks Jumala pitseri.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 16. juuniks.

Vana Testamendi ajal oli kaks välist märki, mis tähistas Jumala õiget rahvast. Üheks selliseks oli ümberlõikamine. Kellele see märk esmalt anti? IMs 17:9–11.

Jumal andis Aabrahamile ja tema järeltulijatele käsu ümberlõikamiseks, et see tähistaks päästelepingat. Mehed tuli ümber lõigata kaheksandal päeval (3Ms 12:3). Ometi oli sellel rituaalil sügavam tähendus. See oli mõeldud sümboliseerima vajadust „ümber lõigata“ ehk uuendada süda (vaata 5Ms 30:6). Just seepärast kirjutas Paulus: „Ei ole ju juut see, kes seda on väliselt, ega ole ümberlõikamine see, mis on väliselt ihu küljes, vaid juut on see, kes seda on sisemiselt, ja õige ümberlõikamine on südame ümberlõikamine, mis toimub vaimu, mitte kirjatähe varal. Niisugune saab kiituse mitte inimestelt, vaid Jumalalt“ (Rm 2:28, 29).

Sellised salmid nagu 1Kr 7:19 ning Gl 5:6 ja 6:15 näitavad, et Uues Testamendis asendati ümberlõikamine ristimisega, mis sümboliseerib ümberarvestamist, „uut loodut“, suremist patule ja ülestõusmist uuele elule (vaata Rm 6:3, 4). Just seepärast ütleb Paulus, et ümberlõikamine ei ole enam tähtis ning tõeliselt loeb „armastuse kaudu toimiv usk“ ja „Jumala käskude pidamine“.

Mis oli teine väline märk, mille Jumal oma rahva eristamiseks andis ja miks see anti? (2Ms 31:13, 17; Hs 20:12, 20).

Pööra tähelepanu sellele, et hingamispäev kui märk ulatub tagasi loomiseni (vaata ka 1Ms 2:2, 3), samas kui ümberlõikamine algab alles Aabrahamiga. Seega ütles Jeesus loomisele osutades, et „hingamispäev on seatud inimese jaoks“ (Mk 2:27). See näitab, et kuulume Jumalale loomise tõttu – kuna Tema tegi meid – ja lunastuse tõttu – kuna Tema mõistab meid õigeks ja pühitseb. Niisiis, kuigi Paulus ütleb, et ümberlõikamine ei ole enam tähtis, väidab ta, et Jumala käskude pidamine (mille hulgas on ka hingamispäev) on endiselt oluline (vaata Hb 4:9).

Kuidas paljastavad sinu mõtted ja kavatsused seda, kas sa oled või ei ole tõeliselt südame poolest ümber lõigatud?

Loe järgmisi kirjakohti. Mida õpetavad need selle kohta, kui tähtis on hoiduda „metsalise märgist“? Ilm 13:17; 14:9, 10; 16:2.

Saada osa Jumala lahjendamata vihast, saada karistatud seitsme viimase nuhtlusega ja olla lõpuks heidetud tulejärve. Milline kontrast nendega, kes keelduvad metsalise märgist ja seisavad klaasmere ääres, lauldes võidukalt kiitust Jumalale ja Tallele!

Mis on see märk, mida keegi ei taha saada? Eelmainitud kirjakohtad seostavad selle väga selgelt vale jumalateenimisega. Ja nii, nagu varasematest õppetükkidest nägime, Tn 7. ptk neljanda metsalise võim oma hilisemas järgus (Ilm 13. ptk kirjeldab sedasama merest tõusva metsalisena) „püüab muuta aegu ja seadust“ (Tn 7:25). Üks seadus, mida see muuta püüdis, oli hingamispäev, neljas käsk kümnest käsust – ainus kümnest, milles räägitakse ajast ning osutatakse Jumalale otseselt kui Kellelegi, kes „tegi taeva ja maa, mere ja kõik, mis neis on, ja ta hingas seitsmendal päeval“ (2Ms 20:11).

Märkimist väärib tõsiasi, et esimese ingli sõnum suunab meid taas selle käsu juurde, mida metsalise võim püüdis muuta, ning ütleb selgelt, et me kummardaksime ainult Issandat Loojana. Tõsi see on, et seitsmest salmist, mis Ilm 12.–14. peatükis kummardamisele viitavad, on 14:7 ainus, mis räägib õigest kummardamisest; teised kuus hoiatavad metsalise ja tema kuju kummardamise eest (Ilm 13:4, 8, 12, 15; 14:9, 11). Kohe pärast seda, kui kolmas ingel on kirjeldanud nende saatust, kes tegelevad vale kummardamisega, kirjeldatakse Jumala õigeid kummardajaid: „Siin olgu kannatlikkust pühadel, kes hoiavad alal Jumala kärke ja Jeesuse usku“ (Ilm 14:12).

Teisisõnu, selle kolme sõnumi kuulutamine jagab kogu inimkonna kaheks: need, kes kummardavad Loojat, pidades kõiki Tema kärke, sealhulgas seitsmenda päeva hingamispäeva käsku, ning need, kes kummardavad metsalist ja tema kuju. See kummardamise vale vorm pakub alternatiivi Looja kummardamisele hingamispäeva käsule kuuletumises.

Mõtle veel kummardamise ja truuduse vahelisele seosele. Mis on jumalateenimise juures ülioluline selleks, et ilmneks truudus Jumalale?

Jumala pitser

Pitserit, nagu allkirjagi, kasutatakse dokumentide kehtivaks tegemiseks. Vanal ajal oli ehtsuse või omanikuõiguse kinnitamiseks kasutusel pitsat, mille jälgend pressiti pehmesse vahasse või savisse ja mille taga olid selle omaniku volitused.

Mis on Jumala pitser ning kuidas ja millal pitser peale pannakse? Ef 1:13, 14; 4:30; 2Tm 2:19; Ilm 7:1–4; 14:1.

Jumala pitser on Jumala omanikuks olemise ja oma rahva kaitsmise tähis. Paulus räägib pitseerimisest seoses uskutulekuga ja Püha Vaimu anni saamisega. Ta nimetab seda andi kõikidele usklikule antud „pärandi tagatiseks“ ehk „pandiks“, mis on kinnituseks täielikust lunastamisest ja tulevasest pärandist, mille nad saavad siis, kui Jeesus tuleb.

Ilmutusraamat räägib veel ühest pitseerimisest, mis toimub vähe aega enne Kristuse teist tulekut. See lõplik pitser pannakse 144 000-le Püha Vaimu hilise vihma langemise ajal. Nende laubale on kirjutatud Jumala nimi (ehk allkiri). Nende elus tegutseva Püha Vaimu tõttu hakkavad nad peegeldama Jumala iseloomu.

Vastanda Jumala pitser ja metsalise märk. Milliseid erinevusi nende vahel mainitakse? Ilm 7:3; 14:9.

Pitser pannakse Jumala tõelistele kummardajatele, märk aga antakse metsalise kummardajatele. Pitser pannakse ainult otsmikule, näitamaks tahtekindlat valikut kummardada Jumalat sel viisil, kuidas Tema on käskinud. Märk aga pannakse nii otsmikule kui ka kae peale. See tähendab, et inimene võib kummardada metsalist ühel kahest põhjusest: ta kas nõustub sellega oma mõtetes, uskudes, et kummardab tõepoolest Jumalat, või ei nõustu ta sellega, kuid läheb asjaga kaasa kartusest tõsiste tagajärgede ees – ei saa osta ega müüa ning lõpuks tapetakse (Ilm 13:17, 15).

„Need, kes ühinevad maailmaga, vormuvad maailmalikuks ja valmistuvad vastu võtma metsalise märki. Need, kes ei usalda ennast, kes alandavad ennast Jumala ees ning puhastavad oma hinge tõe kuuletumise kaudu – need vormuvad taevalikuks ja valmistuvad saama laubale Jumala pitserit.“ – Ellen G. White, *Tunnistused kogudusele*, 5. kd, lk 216.

Mis märk see on, mille saamisest tuleb meil hoiduda? Nagu ühes varasemas õppetükis nägime, Tn 7. ptk neljanda metsalise võim oma hilisemas järgus (mida ka kujutab Ilm 13. ptk merest tõusnud metsaline) „püüab muuta aegu ja seadust“ (Tn 7:25). Nagu juba märganud oleme, oli neljas käsk, hingamispäev, üheks seaduseks, mida see võim muuta püüdis; neljas käsk on ainus käsk, mis suunab otseselt mõtted Jumalale kui Kellelegi, kes „tegi taeva ja maa, mere ja kõik, mis neis on, ja ta hingas seitsmen-dal päeval“ (2Ms 20:11).

Esimese ingli kuulutus, mis suunab lugeja taas sama käsu juurde – see käsk, mida metsalise võim muuta püüdis –, ütleb selgelt, et meil tuleb Loojana kummardada üksnes Issandat. Seejärel, kui on hoiatatud nende saatuse eest, kes kummardavad „metsalist ja tema kuju“ (Ilm 14:9), ise-loomustatakse 12. salmis taas Jumalale ustavaid inimesi.

Loe Ilm 14:12. Kuidas aitab Jumalale ustava rahva iseloomustus selles kontekstis mõista, miks on hingamispäeval lõpusündmustes nii keskne koht?

See salm kõlab nii: „Siin olgu kannatlikkust pühadel, kes hoiavad alal Jumala käske ja Jeesuse usku“ (Ilm 14:12). Nagu näinud oleme, on „Jumala käskude“ hulgas neljas käsk, hingamispäev, mis suunab meid Jumala kui Looja ja ainsa austamisobjekti juurde. Pole siis ime, et paljude meelest on „metsalise märgi“ teema otseselt seotud pühapäeva austamisega; võltsitud „hingamispäevaga“, mida Piibel pidada ei käsi ja mis on otseses vastuolus neljanda käsuga, mida Piibel kohustab pidama.

Kas see tähendab, et kristlastel, kes teenivad Jumalat pühapäeval, on juba nüüd metsalise märk? Ei. Ilm 13:15 põhjal ollakse valmis tapma neid, kes keelduvad ühinemast metsalise kummardamisega. Lõpuks muutub see teema elu ja surma küsimuseks. On aga ilmselge, et sündmused ei ole veel jõudnud sellesse punkti, ning metsalise märki ei panda kellelegi enne, kui see viimane proovilepanek tuleb. Seega ei ole mitte keegi veel vastu võtnud metsalise märki.

Jumala käsud. Jeesuse usk. Miks on need jooned juba praegu üli-tähtsal kohal tõeliseks kristlaseks olemises?

Nagu näinud oleme, on seitsmenda päeva hingamispäev kogu ajaloo jooksul tähistanud Jumala tõelist rahvast; alates Aadamast ja Eevast ning jätkudes Iisraeli ajaloo kestel. Näeme, et see jäadvustus Uue Testamendi aegsesse kogudusse Jeesuse ja apostlite teguviisi abil ning sai Jumala lõpuaja rahva eraldusmärgiks, kes „hoiavad alal Jumala käske ja Jeesuse usku“ (Ilm 14:12).

Miks on hingamispäev nii tähtis ja milline eriline tähendus on sel kristlaste jaoks? 2Ms 20:8–11; Hb 4:9, 10.

Hingamispäev asub kümne käsu südamikus. Looja andis selle iseenda mõjuvõimu märgiks ehk pitseriks. See nimetab Teda nimepidi: „Issand, sinu Jumal“. See määratleb ala, mis kuulub Tema pädevusse: „taevas ja maa, meri ja kõik, mis neis on“. See toob esile Tema mõjuvõimu põhi-aluse: „sest kuue päevaga tegi Issand taeva ja maa...“, ja ta hingas seitsmendal päeval“.

Uus Testament ütleb kindlalt, et Jeesus on see, kelle kaudu Jumal tegi kõik (Jh 1:1–3; Kl 1:16; Hb 1:1, 2). Jeesus lõi meie maailma kuue päevaga ja puhkas seitsmendal päeval. Seepärast on väga märkimisväärne, et Jeesus kisendas reede pärastlõunal ristil rippudes: „See on lõpetatud!“ (Jh 19:30). Just nii, nagu Ta puhkas hingamispäeval pärast oma loomistöö lõppu, nii puhkas Jeesus hauas kogu hingamispäeva pärast seda, kui Ta oli lõpetanud ohverdustöö; Ta suri meie asemel, et meid lunastada. Nii on hingamispäev kahekordselt õnnistatud, algul loomisel ja siis ristil. Just seepärast – nagu kiri heebrealastele esile toob – näitab kristlane hingamispäeval puhates, et ta „hingab ka ise oma tegudest, nii nagu Jumal oma tegudest“ (Hb 4:10). Hingamispäev kujutab täiuslikult tõsiasja, et me ei saa ennast ise päästa, et algusest lõpuni on tegu Kristuse tööga, mis saab võimalikuks usu kaudu (võrdle Hb 12:2).

Kui hingamispäev sümboliseerib puhkamist oma tegudest, mida siis esindab pühapäeva pidamine ning kuidas sobitub see Baabüloni põhiloomusesse?

Reede, 15. juuni

Toetav mõte: „Just niipea, kui Jumala rahvas saab pitseri laubale – tegu ei ole mingi pitseri või märgiga, mida näha on, vaid tõe kindlaks jäämisega; kõigutamatu meelsusega nii intellektuaalselt kui ka vaimulikult – just niipea, kui Jumala rahvas saab pitseri ja valmistatakse ette raputamiseks, see ka tuleb. Tõesti, see on juba alanud; Jumala kohus käib nüüd üle maa..., et võiksime teada, mis tuleb.“ – Ellen G. White, *The Faith I Live By*, lk 285.

„Hingamispäev saab ustavuse katsekiviks, sest see on tõepunkt, millele eriti vihaselt vastu vaieldakse. Siis, kui inimesed seatakse viimase läbikatsumise ette, tõmmatakse piir nende vahele, kes teenivad Jumalat ja kes mitte. Nii nagu vale-hingamispäeva pidamine, kuulekuse avaldusena riigiseadusele, kuid vastuolus Jumala neljanda käsuga, on truudusemärgiks Jumala-vastasele võimule, nii on õige hingamispäeva pühitsemine, kuulekuses Jumala käsule, ustavuse tõendiks Loojale. Sel ajal, kui ühed, näidates oma alistumist maistele võimudele, võtavad vastu metsalise märgi, võtavad teised, kes valivad ustavuse jumalikule autoreedile, vastu Jumala pitseri.“ – Ellen G. White, *Suur võitlus*, lk 605.

Küsimused aruteluks:

1. Mil viisil saame avaldada kaasinimestele tõe metsalise märgist ja Jumala pitserist ilma ebavajalikku võitlust tekitamata? Näiteks, miks tuleb meil rõhutada tõsiasja, et kellelgi ei ole praegu metsalise märki?
2. Kuidas on omavahel seotud hingamispäev ja Püha Vaimuga pitseerimine?
3. Mõtiskle pitseri tähenduse üle „jääda tõe kindlaks; seda nii intellektuaalselt kui ka vaimulikult“. Mida see tähendab?
4. Arutlege, mis iseloomustab vaimulikku Baabüloni, selle väärtushinnanguid ja meetodeid. Mille poolest erinevad need Jumala riigi väärtushinnangutest? Kuidas võib osa Baabüloni väärtushinnanguid olla hiilinud meie kogudusse juba praegu? Kuidas õppida ära tundma, mis need on, ja kuidas püüda nendega kristlikus meelsuses tegeleda, nii et meie tegevusest kajaksid vastu Jumala riigi väärtushinnangud?

(Selle loo on kirjutanud üks USAs elav adventistist abielunaine.)

Minu abikaasa ja mina tahtsime ikka olla seitsmenda päeva adventistidest misjonärid. Tegutsesime mõlemad õpilasmisjonäridena maailma eri osades ning pöördusime ülemeremaadesse tagasi siis, kui olime abiellunud.

Need olid hämmastavad 10 aastat. Teenisime kolmes riigis ja panime mulda palju seemneid, mida Jumal edasi kastis.

Kuid ma hakkasin oma abikaasa pärast järjest enam muretsema. Algu- ses oli tegu väikeste asjadega, nagu vajadus kohendada tema särgikraed. Ta valmistas toitu, kuid ei mäletanud enam, kuhu toiduained kapis tagasi panna. Leppisime kokku mingi tegevusplaani, kuid viimasel hetkel tühis- tas ta selle millegi meeldivama nimel, mis ta tähelepanu haaras.

Rääkisin oma murest telefoni teel oma emale. Tema nimetas mind üli- kriitiliseks ja innustas olema parem abikaasa.

Mu ema muutis meelt, kui tulime ühelt misjonipõllult tagasi ja elasime mõnda aega tema juures. Ta nägi, kuidas mu abikaasa üllatas meid sellega, et pesi nõud puhtaks, kuid ei suutnud enam leida kohta, kuhu need köö- gikapis tagasi panna.

Ema vabandas minu ees ja ütles: „Anna andeks, kallis, et ma mõtlesin, et asi on sinus. Kuid ikkagi pead sa talle andeks andma ja temast lugu pidama.“

Mu abikaasa on alati olnud hea südamega. Ta tahab olla abivalmis. Kui aga temaga päevast päeva elada, siis ei aita ta jõupingutused alati kaasa, vaid väsitavad, sest ta tekitab meie ülejäänute jaoks tööd juurde.

Jõudsin punktini, kus kaotasin oma abikaasa vastu igasuguse lugupi- damise. Ma ei suutnud tema sõnu usaldada. Teadmata, kuhu pöörduda, otsisin abi adventistist nõustajalt. Kui kirjeldasin talle oma abikaasa käi- tumist, peatas nõustaja mu.

„Mida te arvate, kas on võimalik, et teie abikaasal on ADHD?“ küsis ta.

ADHD ehk keskendumispuue on haigus, mis on seotud aju täitevfunkt- sioonidega ning mida iseloomustab raskus tähelepanu keskendada, impul- siivne käitumine ja hüperaktiivsus.

Pärast 18 abieluaastat mõistsin lõpuks, miks mu abikaasa niimoodi käitub. Pidin laskma oma lootustel loojuda ja mõistma, et Jumal tahtis töötada minu südame juures.

Ma armastan oma abikaasat. Meist ei saa enam kunagi ülemeremisjo- näre ja minu pärast olgu nii. Ellen White ütleb: „Meie töö Kristuse heaks algab meie pereliikmetest, meie kodust... Sellest tähtsamat misjonipõldu ei ole“ (Tunnistused kogudusele, 6. kd, lk 429).

Olen leidnud oma misjonipõllu.

Baabülon ja Harmagedoon

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Ilm 14:8; 16:19; Js 52:9; Ilm 18:1–10; 16:12–16; IKn 18:1–40; IKr 15:1, 2.

Meelespeetav tekst: „Ta otsaette oli kirjutatud nimi, saladus: Suur Paabel, hoorade ja ilmamaa jäleduste ema!“ (Ilm 17:5).

Nagu juba märganud oleme, on Ilmutusraamat täis kujundeid ja sõnu, mis on võetud otse Vanast Testamendist. Näiteks esineb nime Baabülon/Paabel Ilmutusraamatus kuuel korral. Kuid see ei räägi muistsest Nebukadnetsari kuningriigist, mis kadus maailma ajalukku sadu aastaid varem. Johannes kasutab Vana Testamendi „pildimaterjali“ hoopis selleks, et väljendada tõde. Antud juhul iseloomustab Baabülon nüüd võimsaid usulis-poliitilisi võime, mis püüavad lõpupäevil teha sama, mida muistne Baabülon omal ajal.

Midagi sarnast toimub sõnaga *Harmagedoon*, mis esineb ainult Ilmutusraamatus, kuid põhineb heebreakeelsel sõnaühendil, mis näib tähendavat „Megiddo mägi“; tegu on viitega ühele vana-aja Iisraeli piirkonnale. Harmagedooni kohta on käibel väga palju spekulatsioone ja paljud inimesed ootavad, et selles paigas, Megiddos, toimub maailma lõpu eel tohutu sõjalahing.

Sellel nädalal heidame pilgu Baabülonile ja Harmagedoonile ning püüame välja selgitada, mida on Piiblit nende kujundite kohta öelda.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 23. juuniks.

Loe Ilm 14:8; 16:19; 17:5; 18:2, 10, 21. Need on kuus viidet Baabülonile Ilmutusraamatus. Hoia mõttes alal Vanas Testamendis kirjutatud Baabüloni lugu. Mida õpetavad antud kirjakohtad meile lõpuaja sündmuste kontekstis esile tuleva Baabüloni kohta?

On öeldud, et Piibel on jutustus kahest linnast. Jeruusalemmast ja Baabülonist. Kui Jeruusalemm on kogu Piibli kestel esindanud Jumala ja Tema lepingurahva linna (Ps 102:22; Js 52:9; 65:19; Ilm 3:12), siis Baabülon on esindanud survet, vägivalda, väärusku ja otsest vastuhakku Jumalale.

Mõtles näiteks Paabeli tornile (1Ms 11:9). Heebrea keeles on sõna „Paabel“ seesama sõna, mida kasutatakse „Babüloonia“ kuningriigi kohta. 1Pt 5:13 saadab Peetrus tervitusi kogudusele „Paabelis“, mille kohta adutakse üldiselt, et tegu ei ole tänapäeva Iraagis paiknevate vana kuningriigi varemetega, vaid Roomaga, millest sai peagi koguduse rõhuja. Ilmutusraamatu valguses on tegu huvitava nimetusega ning sellega avatakse Rooma roll.

Loe Ilm 14:8 ja 18:3. Mida avalikustavad need salmid pahatahtliku mõju kohta, mida Baabülon avaldab maailmale ja Jumala rahvale?

Pole kahtlust, et võim, mida Baabülon esindab – nagu Ilmutusraamat seda iseloomustab – on väga rikutud ning see rikkuv mõju kandub ühel või teisel määral üle kogu maailma. Fraas „oma hooruse raevuviin“ (Ilm 14:8) on selge viide valeõpetustele, vääradele doktriinidele ning moonutatud tavadele ja neist tulenevatele lõplikele tagajärgedele. Baabülon on paheline võim, mis on levinud „kõikide rahvasteni/paganateni“ (Ilm 18:3). Seega tuleb kõigil olla valvas, et ka neid ei rikutaks.

Vaata tänapäeva maailmas ringi: rikutus, vassimine, äng. Mida peaks see rääkima meile vajadusest olla ankrus Jeesuse ja Tema Sõna küljes?

Ükskõik, kui paheline ja ulatuslik on Baabülöni mõju maailmale, Ilmutusraamat õpetab, et ühel päeval see lõpeb.

Loe Ilm 18:1–10. Mida räägivad need salmid meile „suurest Paabelist“?

Ilm 18:2 kordab teise ingli kuulutust (Ilm 14:8) Baabülöni langemisest. Sellega väljendatakse, kui paheliseks see olemisvorm on muutunud.

„Piibel teatab, et enne Issanda tulekut tegutseb Saatan „igasuguste vägevate tegude ja tunnustähtedega ja valeimedega“ ning need, kes „ei võtnud vastu tõe armastust, et nad oleksid pääsenud“, võtavad vastu „eksitava jõu, et nad hakkaksid uskuma valet“ (2Ts 2:9–11). Baabülöni langemine ei saa olla lõplik enne, kui jõutakse sellise olukorrani, ning kiriku liit maailmaga sõlmub täielikult. See tõsiasi ligineb samm-sammult ja seega on Ilm 14:8 täielik täitumine veel meie ees.“ – Ellen G. White, *Suur võitlus*, lk 389, 390.

Ainult Jumal teab, kas see „täielik täitumine“ on nüüd kätte jõudmas. Kuid me teame seda, et nende tekstide põhjal seisab vaimulik Baabülön oma suure pahelisuse pärast ühel päeval Jumala kohtu ees. „Sest tema patud on ulatunud taevani ning Jumalale on tulnud meelde tema ülekohused teod“ (Ilm 18:5). Niimoodi ütlevad Vana Testamendi sõnad Baabülöni kohta (vaata Jr 51:9) ning see tähendab, et kohtupäev tuleb kindlasti.

Tulev kohus ei peaks küll üllatama. Vana-aja Baabülön seisis ju silmitsi kohtunuhtlusega (vaata Tn 5. ptk). Pühakiri ütleb mitmes kohas sõnaselgelt, et ühel päeval peab igaüks oma tegudest aru andma, kaasa arvatud Baabülön. Meil kristlastena on vägagi lohutav teada, et meil on selles kohtus Vahemees, kes meie eest seisab (1Jh 2:1; Tn 7:22). Vastasel juhul poleks meie saatus sugugi parem Baabülöni omast.

Kuidas saada lohutust töotusest, et kogu ebaõiglus ja ülekohus, mis praegu näib jäävat karistamata, saab ühel päeval Jumalalt lõpliku karistuse?

Ehkki enamik inimesi, sealhulgas paljud kristlased, ei tea Ilmutusraamatust kuigi palju, on popkultuuri jõudnud sellest üks sõna: *Harmagedoon* (vaata Ilm 16:16). Isegi ilmalikus maailmas on see sõna hakanud tähis-tama lõpuvõitlust, mil maailma saatus on kaalukausil. Hollywood tegi filmi pealkirjaga *Harmagedoon*, mis räägib sellest, et hiiglaslik asteroid ähvardab meie planeeti hävitada. Teatud määral ringleb mõte maailma lõpust ka ilmalike inimeste peas.

Paljud kristlased, kes on Ilmutusraamatuga tuttavad ning usuvad seda, peavad Harmagedooni lahingut maailma lõpu eel otseselt Lähis-Idas toimuvaks militaarkonfliktiks. Ühes sellises tõlgenduses valgub Aasiast tulev 200 miljoni meheline armee Põhja-Iisraeli. Teised jälgivad ainiti maailma selles osas toimuvaid erinevaid sõjalisi ja poliitilisi konflikte, mis nende arusaamist mööda valmistavad ette viimase Harmagedooni lahingu Megiddo piirkonnas.

Piibel aga loob täiesti teistsuguse pildi. Pühakiri ei esitle Harmagedooni mitte tülitsevate riikide vahelise tulipunktina, vaid kosmilise võitluse kahe poole vahelise tippsündmusena. Tegu on usulise võitlusega, mitte majandusliku ega poliitilisega, kuigi mängu võib tulla palju majanduslikke ja poliitilisi tegureid.

Loe Ilm 16:12–16. Mida me üksnes neist salmidest Harmagedooni kohta teada saame?

Esmalt pane tähele, et sinne sõnakasutus on väga sümboolne. Räägitakse vaimudest otsekui konnadest, mis tulevad välja lohe, valeprohveti ja metsalise suust (viidatud on Ilm 13. ptk võimudele; siin peab „valeprohvet“ viitama maast tõusnud metsalisele Ilm 13:11). Ka siin näeme suurt võitlust, kui „kurjad vaimud“ (Ilm 16:14) kogunevad sõtta „Kõigeväelise Jumala suureks päevaks“ (Ilm 16:14). Ei tea, mil viisil Harmagedoon täpselt lahti rullub, kuid tegemist on üleilmse vastasseisuga Kristuse ja Saatana poole vahel. Sõjaga Meggido piirkonnas on siin tegemist niisama vähe kui Ilmutusraamatu Baabülonil kaasaja Iraagi nurgakeses toimuvate sündmustega.

Loe Ilm 16:15. Vägaagi haarav on, et keset neid sündmusi julgustab Jeesus meid evangeeliumi sõnumiga, mis on nii tõotus Tema tulekust kui ka vajadus saada kaetud Tema õigusega. Kuidas aitab see tõsiasi meil aru saada selle võitluse vaimulikust olemusest, millesse oleme haaratud?

Mis see Harmagedooni lahing siis ikkagi on? Esiteks, see nimi näib tähendavat „Megiddo mägi“. Kuid Megiddona tuntud piirkonnas ei ole ühtki mäge, küll aga asus naabruses Karmeli mägi ning õpetlased on näinud fraasis *Megiddo* mägi vihjet Karmeli mäele.

Enamgi, Piibli õppijad on näinud Karmeli mäel toimunud Eelija ja Baali teenivate valeprohvetite vastasseisu loos sümbolit sellest, mis puhkeb Ilm 13. peatükis.

Nagu eile nägime, osutavad Ilm 16:13 viited lohe, metsalise ja valeprohveti kohta taas Ilm 13. peatüki sündmustele, võltsitud kolmikule, mida vaatasime üheksandal nädalal.

Ilm 13. ptk ainestik hakkab kulmineeruma salmides 13 ja 14, kui teine metsaline teeb üleloomulikke tegusid, lastes lausa „tule taevast maa peale maha tulla inimeste silme ees“ (Ilm 13:13). Need sündmused viivad otsese vastasseisuni Jumala ja Saatana vahel; nende vahel, kes kummardavad õiget Jumalat, ja nende vahel, kes kummardavad „metsalise kuju“ (Ilm 13:14).

Loe IKn 18:1–18. Mis selles loos juhtub, mis kajastab Ilmutusraamatus avalduvat lõpusündmuste teemat?

Sellest loost paistab ilmne pilt suure võitluse kohta. Eelija esitab jutu teema 18. salmis väga ühemõtteliselt: *inimesed on jätnud maha Issanda käsud ja kummardavad väärjumalaid ning käivad nende järel*. Eks ole see ikka olnud seesama probleemkoht, vaatamata lõpututele vormidele ja viisidele, kuidas kurjus ennast ajaloo jooksul on avaldanud? Me kas kummardame Teda, „kes on teinud taeva ja maa ja mere ja vete allikad“ (Ilm 14:7), või kummardame kedagi või midagi muud. Ilm 13. peatüki puhul ning siin esile toodud sündmuste käigus kummardavad inimesed Issanda asemel metsalist ja tema kuju. Eikellegimaad pole. Me oleme kas Jumala või Saatana poolel. Seepärast on nüüd ja eriti Harmagedooni lahingus kaalul väga tähtis teema, mille puhul – nagu Karmeli mäe loost näeme – saab eraldusjoon väga selgeks.

Harmagedoon ja Karmeli mägi: 2. osa

**Loe 1Kn 18:18–40. Mis siin sünnib, kuidas lugu lõppeb ja (ilma paral-
leele liiga laiali ajamata) kuidas peegeldab juhtunu seda, mis hakkab
väga laias ulatuses toimuma suure võitluse tipnemisel lõpuajal?**

Võitlus Karmeli mäel käis Jumala prohveti Eelija ja sadade Baali preest-
rite vahel. (Märkad, kuidas kuri oli enamuses, hea vähemuses.) Tegu oli
vaatusega, mis pidi esile tooma selle, kes on tõeline Jumal: kas Jumal,
kes tegi taeva ja maa, või Baal, kes oli lihtsalt „lohe“ ja tema abinõude
veel üks avaldumisvorm, mille kaudu ta püüab petta maailma (Ilm 12:9).

Preestrid palusid Baalil saata tule, mis põletaks ära nende ohverdatud
härja. Nad kisendasid hommikust lõunani. „Hüüdke valjema häälega,“
pilkas Eelija. „Vahest ta magab?“ (1Kn 18:27). Preestrid kütsid ennast
meeletult üles. Nad täksisid ennast mõõkadega, kuni veri voolas. Läbini
väsinult andsid nad õhtuse ohvri ajaks alla.

Eelija ohver valati kolm korda veega üle ning kraavid said vett täis.
Prohvet saatis Jumala poole lihtsa palve. Kohe põletas Jumal ära kõik,
kaasa arvatud altari kivid ja maapinna nende all. Tõelise Jumala vägi
vastandus nüüd eksimatult Baali omale.

**Loe Ilm 16:13; 19:20, 21 ning võrdle neid salme Baali prohvetite
saatusega. Mida me siin näeme?**

Harmagedooni puhul jääb nii mõndagi teadmata, kuid teame nüüd
vähemalt tulemust: Jumala rahva vaenlased hävitatakse ning Jumal ja
Tema puhad vabastatakse süüst.

**Loe 1Kr 15:1, 2. Millise mõtte Paulus siin esile toob, kuigi nende sal-
mide kontekst on erinev Harmagedooni loost? Miks on antud mõtet
väga asjakohane meeles pidada, eelkõige selle valgel, mida tulevik
toob? Vaata ka Ilm 16:15, kus teemaks on Harmagedoon. Mida need
kirjakohad üheskoos meile ütlevad?**

Reede, 22. juuni

Toetav mõte: „Harmagedooni võitluse loos on mitmes kohas taustal hetkeks näha võikaid olevusi ja inetuid sündmusi ning vilksamisi ilmneb vägagi isiklik tõde. Nagu näinud oleme, on üks selline koht Ilm 16:15: „Ennää, ma tulen kui varas! Önnis on see, kes valvab ning hoiab oma rõivaid, et ta ei käiks alasti ja et ei nähtaks tema häbi.“ Sellest tekstist, mis on Piiblis otse Harmagedoonist rääkiva osa keskmes, kajab vastu mitu Uue Testamendi lõiku, kus kõneldakse Jeesus e tagasitulekuks ja lõpusündmusteks ettevalmistamisest.

Veel üks selline tekst on Ilm 17:14: „Nad hakkavad sõdima Tallega, kuid Tall võidab nad ära, sest Tema on isandate Issand ja kuningate Kuningas, ning koos Temaga võidavad need, kes on kutsutud ja valitud ja ustavad“ (autori tõlge). Siin selles suures lõpulahingus on inimeste armee, kelle põhieesmärgiks ei ole teisi relvadega hävitada, vaid jääda ustavaks oma kutsumisele ja valikule. Tegu on vägagi teistsuguse lahinguga, mis erineb neist, mida riigid ja mässulised tänapäeval ikka võitlevad. Olen korduvalt öelnud, et Harmagedooni lahing on võitlus mõttemaailma pärast. Samuti on see lahing südame pärast – kutse kogu südamest olla truu Tallele, kes tapeti (Ilm 5:9, 10, 12; 13:8).“ – Jon Paulien, *Armageddon at the Door* (Hagerstown, Md.: Autumn House Publishing, Review and Herald Publishing Association'i üks jagu 2008), lk 193.

Küsimused aruteluks:

1. Kuidas aitad kedagi, kes usub, et paljud Ilmutusraamatus kirjeldatud sündmused toimuvad otse nimetatud paikades? Missugune lähenemisviis aitaks neil näha, miks on selliselt nende kirjakohtade tõlgendamine väga vale tee?
2. Nagu näinud oleme, on Baabüloni mõju kandunud kogu maailma. Mis on mõned Baabüloni õpetused ning kuidas õppida neid õpetusi eristama ja kuidas neist hoiduda?
3. Esmaspäevases osas oli tsitaat Ellen G. White'ilt, mis ütles: „Baabüloni langemine ei saa olla lõplik enne, kui jõutakse sellise olukorrani, ning kiriku liit maailmaga sõlmub täielikult.“ Mõttele fraasi üle „kiriku liit maailmaga“. Missugune võimas hoiatus on siin meie jaoks?

Helen Johnston (pildil) taipas järsku, kui ta sammu piki Battle Creeki tänavat USAs, Michigani osariigis, et ta polnud palvetanud. Niisiis peatus see õpilas-kirjandusevangelist, et otsida Jumala juhtimist. Oli 2015. aasta suvi ning ta teenis raha kooli jaoks.

Kui Helen järgmise ukse poole suundus, kuulis ta häält ütlemas: „Üks mees avab ukse, ja ta vajab „Suurt võitlust“.“

Hetk hiljem avanes maja uks. Uksel seisis mees.

Helen, kes püüdis tavakohaselt alguses inimestega sõbraks saada, pakkus tervisealast raamatut. Seejärel tõmbas ta välja Ellen G. White'i raamatu „Suur võitlus“.

Mehes äratas see raamat huvi. Ta tahtis raamatut endale, kuid ei saanud seda võimaldada. Helen tundis kindlalt, et Jumala tahe oli raamat mehele anda, seepärast pakkus ta seda tasuta. Mees raputas pead. Helen küsis, kas mehel oli kodus mingisuguseid sääste. Mees tuli tagasi peotäie müntidega, kuid neist ei piisanud. Ta andis Helenile raha, aga keeldus ikkagi raamatut võtmast. Pettununa pöördus Helen minekule. Ta astus paar sammu ja komistas. Mündid veeresid maas laiali.

Rutakalt palus Helen, et mees raamatut hoiaks. Olles mündid kokku korjanud, hakkas naine astuma.

Mees hüüdis talle järele. „Teie raamat,“ ütles ta. „Unustasite oma raamatu.“

Helen vaatas tagasi ja naeratas. „Teie hoidke seda,“ sõnas ta.

Mees vastas talle naeratusega. „Te võitsite,“ ütles ta.

Tund aega hiljem leidis Helen end käimas ükselt uksele palju jõukamas piirkonnas. Kui ta hakkas ennast tutvustama ja oma nime ütleva, katkestas teda uksele ilmunud naine. „Olete Helen, kas pole?“ küsis ta.

Helen jahmus. Ta polnud seda naist iialgi varem näinud.

„Olen seitsmenda päeva adventist,“ ütles naine. „Täna hommikul, kui ma Piiblit lugesin, andis Jumal mulle mõista, et Helen tuleb mu ukse taha. Samuti ütles Ta mulle, et pean kirjutama tšeki 20 dollarile, sest Helen kohtab meest, kes vajab „Suurt võitlust“, aga kellel pole raha selle eest maksta.“

Naine tõmbas taskust valmiskirjutatud tšeki 20 dollarile. Tal tuli vaid saaja nimi lisada. „Kelle nimele ma selle välja kirjutatan?“ küsis ta.

Kamil Metz on GLOW voldikute teenistuse rahvusvaheline koordinaator.

Meie Issanda Jeesuse tagasitulek

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Js 13:6, 9; Mt 24:30, 31; Tn 2:34, 35, 2Tm 4:6–8, 2Ts 1:7–10.

Meelespeetav tekst: „Sest otsekui välk sähvatab idast ja paistab läände, nõnda on Inimese Poja tulemine“ (Mt 24:27).

Poeet T. S. Eliot alustas üht oma luuletust reaga: „Mu alguses on mu lõpp.“ Hästi kokkusurutud väljendusviis, kuid neis sõnus on võimas tõde. Alguses on olemas lõpud. Näeme, et seda kajastab ka meie nimi, seitsmenda päeva adventistid, mis sisaldab kaht põhilist piibellikku õpetust: „Seitsmes päev“ osutab kümnes käsus olevale hingamispäevale, iganädalasele meeldetuletusele kuue päevaga Maale elu loomisest, ning „adventistid“ osutab Jeesuse teisele tulemisele, mille puhul täituvad kõik Pühakirja lootused ja töötused, sealhulgas igavese elu töötus.

Ükskõik, kui palju aega kulub maailma loomisest (meie algus) Jeesuse teise tulekuni (meie lõpp või vähemalt selle patuse eksistentsi lõpp), on need seotud. Jumal, kes meid lõi (Jh 1:1–3), on sama Jumal, kes tuleb tagasi, äkitselt, „ühe silmapilguga, viimse pasuna hüüdes“ (1Kr 15:52), et tuua meile lõplik pääsemine. Oma alguses leiame tööpoolest oma lõpu.

Sellel nädalal räägime kõige viimasest lõpusündmusest, vähemalt ses mõttes, mis puudutab meie praegust maailmakorda: Issanda Jeesuse teisest tulekust.

Selle nädala õppetüki õppides valmistud hingamispäevaks, 30. juuniks.

Ükskõik, kui väga kaldume mõtlema Jeesuse teisest tulekust kui üksnes Uue Testamendi õpetusest, ei ole see nii. Muidugi saime alles pärast Jeesuse esimest tulemist, pärast Tema surma, ülestõusmist ja taevasse minekut täielikuma ja rikkalikuma selgituse teist tulemist ümbritseva tõe kohta. Kuid nii, nagu palju muugagi Uues Testamendis, on Vanas Testamendis olemas vihjed ja peegeldused selle ülitähtsa tõe kohta juba ammu enne, kui vastavad sündmused toimuvad. Õpetades Jeesuse teist tulekut, ei teinud Uue Testamendi kirjutajad teatavaks uut tõde; küll aga avardasid nad suuresti tõde, mida Piiblis juba ilmutatud oli. Alles nüüd, ristilöödud ja ülestõusnud Päästja valguses, on teise tuleku töotust võimalik palju täielikumalt mõista ja hinnata.

Loe järgmisi salme. Mida õpetavad need meile Jeesuse teisest tulekust? Js 13:6, 9; Sk 14:9; Tn 12:1.

Kahtlemata käib „Issanda päevaga“ koos hävingu, häda ja segaduse päev hukkujaile. Kuid Jumala rahva jaoks on see pääsemise päev; nende jaoks, kes „leitakse olevat raamatusse kirjutatud“ (vaata ka Fl 4:3; Ilm 3:5; 13:8). See teema – „Issanda päev“ on kohtumõistmise aeg õelatele, kuid aeg, mil Jumalale ustavaid kaitstakse ja kus nad saavad tasu – on pärit Vanast Testamendist. Näiteks, kuigi mõnelgi tuleb silmitsi sesita „Issanda tulise vihaga“, leiavad need, kes panevad tähele kutset „otsida õigust“ ja „otsida alandlikkust“, „varju Issanda vihapäeval“ (Sf 2:1–3).

Loe Mt 24:30, 31. Mismoodi näitavad need salmid Jeesuse teisel tulekul ilmnevat kaht poolt: hukkujad ja päästetud?

Sedamööda, kuidas viimased sündmused avanevad, muutub aina ilmsemaks, kummal poolel oleme. Milliseid valikuid saame teha ja peame tegema praegu, et tagada õigel poolel olemine?

Kuigi paljud Jeesuse-aegsed juudid lootsid, et Messias kukutab roomlased ja loob Iisraeli kõigist kõige võimsamaks riigiks, ei tähendanud Jeesuse tulekut (advendid) – ei esimene ega teine – küll seda. Jumalal oli Talle ustava rahva jaoks varuks hoopis palju enam kui vaid selle patuse ja allakäinud maailma ümberkorraldamine.

Võib-olla paljastab just Tn 2. peatükk Vanas Testamendis kõige selgemalt tõe, et uus maailm ei kasva välja vanast, vaid on sootuks erinev looming.

Tn 2. peatükk näitab nelja suure maailmariigi – Babüloonia, Meedia-Pärsia, Kreeka ja lõpuks Rooma, mis kõik murenevad seejärel kaasaegse Euroopa riikideks – tõusu ja langust. Ometi lõppeb Nebukadnetsari nähtud unenägu kujust (mis sümboliseerib nimetatud nelja maailmavõimu üksteisele järgnemist) muljetavaldaval viisil, mis näitab tohutut erinevust käesoleva maailma ja selle vahel, mis saabub pärast meie Issanda Jeesuse Kristuse tagasitulekut.

Loe Tn 2:34, 35, 44, 45. Mida õpetavad need salmid selle maailma saatuse ning uue maailma olemuse kohta?

Need salmid ei jätta kuigi ebaselgeks, mis juhtub siis, kui Jeesus tagasi tuleb. Lk 20:17, 18 samastas Jeesus ennast kiviga, mis purustas kõik sellest maailmast järel oleva. Tn 2:35 kõlab aramea keeles nii: pärast seda, kui kuld, hõbe, savi, raud ja vask purustati, „muutusid need justkui aganateks suviselt rehealuselt; ning tuul viis need ära ega leitud nende aset.“ See tähendab, et mitte midagi ei jää sellest vanast maailmast alles pärast Jeesuse tagasitulekut.

Samas: kivist, mis hävitas kõik selle vana maailma jäljed, „sai suur mägi, ja see täitis kogu maa“. Ning see kuningriik, mis tuleb esile Jeesuse teise tuleku tõttu, on selline, „mis jääb igavesti hävitamatuks“ ja „püsib igavesti“ (Tn 2:44).

Iga inimest, kes iganes sellel planeedil on elanud, ootab ees ainult üks kahest lõpust. Kas oleme koos Jeesusega igavesti või kaome olematuks koos selle vana maailma aganatega. Meid kõiki ootab üks või teine tee, igavesti.

Loe Tt 2:13. Missugune suur lootus meil on ja miks?

Üks lektor, kes kirjeldas uskumusi meie universumi päritolu kohta, selgitas, et 13 miljardit aastat tagasi „vupsas lõpmata tihe tilluke mass välja eimillestki ning see mass plahvatas ja sellest plahvatusest sai alguse meie universum“. Kuidas aga „lõpmata tihe tilluke mass“ eimillestki välja vupsata sai, seda lektor ei öelnud. Ta lihtsalt eeldas usu läbi, et nii oli.

Nagu selle nädala sissejuhatuses märkisime, märkame oma alguses enda lõppu. Seepärast, nagu see lektor mõonis, pole meie lõpp kuigi lootusrikas, vähemasti pikas perspektiivis. Maailm, mille lõi see „lõpmata tihe tilluke mass“, oli määratud võimalikule väljasuremisele koos kõige selles olevaga, kaasa arvatud inimkond.

Vastupidi sellele on piibellik käsitus meie päritolust sootuks loogilisem äsjakirjeldatust, ja ka sootuks lootusrikkam. Tänu alguste Jumalale on meie pikaajaline väljavaade väga hea. Meil on tulevikult väga palju loota ning see lootus toetub Jeesuse teise tuleku tötusele.

Loe 2Tm 4:6–8. Millest Paulus siin räägib ja millele ta oma lootuse rajab?

Kuigi Pauluse hukkamine oli lähedal, elas ta päästekindluses ja lootuses Kristuse tagasituleku kohta, mida Paulus nimetas „tema ilmumiseks“ (2Tm 4:8). „Õiguse pärg“ ootas teda; kindlasti mitte tema oma õiguse (1Tm 1:15), vaid Jeesuse õiguse tõttu, millest Paulus teadis, et tema lootus põhines Jeesuse teisel tulekul. Vaatamata ümbritsevatele väga halbadele olukordadele – vangikong ja hukkamise ootus – teadis Paulus, et tema pikaajased väljavaated on väga head. Ta vaatas pilti tervikuna ega keskendunud ainult hetkeolukorrale.

Kuidas saab sul olla samasugune lootus, nagu oli Paulusel, hoolimata sellest, millised on sind ümbritsevad olukorrad? Kuidas õpime vaatama pilti tervikuna ja nägema lootust, mida see meile pakub?

Ükskõik, kui kesksel kohal ja kui oluline on Kristuse teine tulek, ei pea – Piiblis öeldu kohaselt – kõik kristlased seda sündmust tegelikuks, Jeesuse isikuliseks tagasitulekuks. Osa näiteks väidab, et Jeesuse teine tulek toimub siis, kui Tema Vaim avaldub Ta maapealses koguduses, mitte et Kristus ise maa peale tagasi tuleks. Seega teostub Kristuse teine tulek nende meelest siis, kui kristluse moraalipõhimõtted paistavad silma Tema rahvast.

Võime aga olla väga tänulikud, et see õpetus on vale. Juhul, kui see oleks tõde, siis millist pikaäegset lootust saaks meil tegelikult olla?

Loe järgmisi salme Uuest Testamendist Jeesuse teise tuleku kohta. Mida need Kristuse tagasituleku olemusest räägivad?

Mt 24:30 _____

1Ts 4:16 _____

Mt 26:64 _____

Ilm 1:7 _____

2Ts 1:7–10 _____

„Taevalaotus näib avanevat ja sulguvat. Auhiilgus Jumala troonilt sähvab sellest läbi. Mäed vappuvad nagu pilliroog tuules ja lõhenevad kaljupangad paiskuvad laiali. Kostab läheneva tormi mühinat. Meri mäsab ja torm raevutseb, nii nagu möirgaksid demonid oma hävitustööl. Maapind kerkib ja vajub nagu merelained. Maa lõhkeb. Selle alused näivad kokku langevat. Mäeahelikud värisevad. Asustatud saared kaovad. Vihasedained neelavad enda alla sadamalinnu, mis on muutunud kurjuse poolest Soodoma sarnasteks. Suurt Baabülioni tuletatakse meelde Jumala ees, „et Jumal annaks temale oma raevuviina karika.“ – Ellen G. White, *Suur võitlus*, lk 637.

Jeesuse tagasitulek on nii tohutu sündmus, et see viib sõna otseses mõttes meile tuntud maailma lõpule. Kui see toimub, tunnevad seda kõik. See, mida Jeesus meie heaks oma esimese tulekuga tegi, saab täielikult ilmsiks teisel tulekul.

Kuidas peaks Jeesuse teise tuleku tõelisuse tajumine mõjutama seda, mismoodi praegu elame? Kuidas peaks see aitama meeles hoida, mis on elus kõige tähtsam?

Enne, kui Jeesus oma sõbra Laatsaruse hauast üles äratas, lausus Ta sellesõnad: „Mina olen ülestõusmine ja elu. Kes minusse usub, see elab, isegi kui ta sureb“ (Jh 11:25). Selle asemel, et Ta oleks palunud inimestel omaks võtta üksnes enda sõnad niisuguse uskumatu väite kohta, läheb Ta surnust üles äratama Laatsarust, kes on surnud olnud juba niikaua, et laip on hakanud lagunema (Jh 11:39).

Tõsi küll, need, kes usuvad Jeesusesse, surevad. Kuid nagu Jeesus ütles, kuigi nad surevad, saavad nad jälle elavaks. Just seda tähendab surnust ülestõusmine. Ja see teeb Jeesuse teise tuleku meie kõikide lootuste keskmeks.

Mis juhtub usus Kristusesse surnud inimestega Jeesuse tagasitulekul? Ütle seda järgnevate salvide põhjal: Rm 6:5; 1Ts 4:16; 1Kr 15:42–44, 53–55.

Jeesuse teise tuleku suur lootus on selles, et surnust ülestõusmine, mida Jeesus ise koges, saab osaks Tema kõigi aegade ustavatele järelkäijatele. Tema ülestõusmise näol on neil lootus ja kindlus ka nende ülestõusmisele.

Mis saab neist, kes on elus siis, kui Jeesus tagasi tuleb? Fl 3:21; 1Ts 4:17.

Ustavad, kes elavad siis, kui Jeesus tagasi tuleb, säilitavad füüsilise ihu, kuid mitte selle praeguses seisus. See muutetakse üleloomulikul teel samasuguseks rikkumatuks ihuks, nagu on neil, kes surnust üles äratatakse. „Elavad õiged muutetakse „äkitselt, ühe silmapilguga“, Jumala hääle peale saavad nad austatud, muudetud surematuiks ja ühes ülestõusnud pühadega tõmmatakse nad Issandale vastu üles õhku.“ – Ellen G. White, *Suur võitlus*, lk 645.

Loetle kõik selles maailmas olev, mis on sinu jaoks nii tähtis, et sa ohverdaksid pigem igavese elu, hoidmaks kõigest sellest praegu kinni. Mis selles loetus on?

Reede, 29. juuni

Toetav mõte: Jeesuse teine tulek ei ole epiloog, lisa või järelsõna inimese patu ja kannatuste kurvale loole pattulangenud maailmas. Teine tulek on hoopis võimas tulipunkt, kristliku usu suur lootus. Mis saaks meist ilma selleta? Inimkonna lugu jätkub, üks nārune vaatepilt teise järel, tragöödia tragöödia otsa, kuni kõik lõpeb vaid surmas. Ilma selle lootusega, mida Kristuse tulek meile pakub, on elu selline, nagu William Shakespeare kirjutas: „Nõdrameelse vestetud luulelugu, täis heli ja raevu, mis midagi ei tähenda.“ Ja ikkagi on meil lootus, sest Jumala Sõna kinnitab meile seda ikka ja jälle. Meil on lootus, sest Jeesus lunastas meid oma elu hinnaga (Mk 10:45) ning Ta tuleb tõepoolest tagasi, et võtta endaga need, kelle eest Ta maksis. Taevatähed ei räägi meile teisest tulekust. Puudel siristavad linnud ei kuuluta seda. Iseenesest võivad tähed ja linnud osutada millelegi heale, millelegi lootustandvale, reaalsusele endale. Kuid need ei õpeta meile, et ühel päeval, kui Jeesus tuleb tagasi, „pasun hüüab ja surnud äratatakse üles kadumatutena, ning meid muudetakse“ (1Kr 15:52). Need ei õpeta meile, et ühel päeval vaatame üles ja näeme „Inimese Poja istuvat Vae paremal käel ja tulevat taeva pilvedega“ (Mk 14:62). Teame kõike seda sellepärast, et Jumala Sõnas on meile sellest räägitud, ning me usaldame seda, mida Sõna meile lubab.

Küsimused aruteluks:

1. Mõttele sellele, mida tähendaks, kui Jeesuse teine tulek ei oleks päriselt midagi muud kui see, mida paljud selle usuvad olevat: kristlike põhimõtete täielik avaldumine Kristuse järelkäija elus. Ükskõik, kui imeline selline väljavaade oleks, miks jätab see lõpuks meid siiski lootusega?

2. Miks on tänapäeval populaarne idee, et universum kerkis esile eimillestki, väga rumal mõte? Miks inimesed sellist ettekujutust soosivad ja miks nii mõnigi sellesse usub? Miks on uskumine igavesti eksisteerivasse Jumalasse, kes lõi kõik, hoopis palju loogilisem ja arukam selgitus universumi kohta?

3. Räägi oma klassis sellest, mida sa leidsid siinses elus nii olulise olevat, et ohverdaksid lootuse igavikule, hoidmaks seda praegu endale. Mida saate üksteise nimekirjades olevast õppida? Juhul, kui midagi pole kirja pandud, kuidas siis tagada, et miski meie elus ei hoiaks meid päriselt päästest eemal, nagu saab olema lugu paljude inimestega?

(Kirja pannud Andrew McChesney Adventistmisjonist.)

Danny Whatley oli maailma tipus – ja mitte ainult selle pärast, et ta töötas väikelennuki piloodina USA äärealadel, Alaska osariigis.

Dannyle kuulus edukas reisifirma, mis pakkus privaatseid jahiretki maailma suurtele ja vägevatele. Klientide hulgas olid Citibanki president ja Rockefelleri perekond.

„Tahtsin olla eliidi hulgas,“ ütles Danny. „Ma ei tahtnud olla tavaline inimene. Ma armastasin neid inimesi.“

Kuid siis sai ta endale „Suure võitluse“. Danny oli tutvunud ühe endise adventistiga ja hakanud selle naise kaudu mängima korvpalli ning võrkpalli koos oma kodulinna Palmeri adventkogudusega. Üks koguduseliige andis talle selle raamatu.

Danny võttis raamatu oma järgmisele „vösaretkele“ kaasa ning luges, kuidas seitsmenda päeva hingamispäev muudeti pühapäevaks. Ta polnud kunagi varem kuulnud sellisest autorist nagu Ellen G. White, kuid otse sealsamas tundis ta veendumust, et kirjutatu oli tõsi.

Taas Palmeris valmistus Danny parajasti jahihooajaks, kui koguduseliikmed kutsusid teda evangeelsetele seeriakoosolekutele. Avakoosolek Taanieli 2. peatüki prohvetikuulutuse üle haaras kogu ta tähelepanu.

„Olin kohe konksu otsas,“ ütles ta. „Inimesed, kes ütlevad, et evangelism ei toimi, ei ole kunagi viibinud evangeelse seeria vastuvõtja osas.“

Järgmisel öhtul võttis Danny kaasa oma isa.

Kui jutlustaja Vern Snow ühel öhtul ristimisest rääkis, puhkes Danny peas võitlus. Ta ei tahtnud hingamispäeva pärast kliente kaotada.

„Võitlus kestis kogu koosoleku aja,“ ütles Danny. „Lõpuks tuli mul langetada otsus. Läksin Verni juurde ja ütlesin: „Tahan saada ristitud.“

Sellel hetkel andis ta Jeesusele üle kõik, ka oma äri.

„Olin jahimehe hingega, kes tundis, et võib kõike ise teha, ja nüüd ma taipasin, et ei saa kõike ise teha,“ ütles ta.

Ristimisel teatas pastor: „Siin on trofeekütt, kes on nüüd hingedekütt.“

Danny isa ja kasuema ristiti järgmisel hingamispäeval. Danny mõju tõttu ühines kogudusega veel teisigi inimesi.

Töö juures ütles Danny klientidele, et laupäeviti enam jahti pole. Kliendid hoopiski nautisid tasuta päeva looduses. Reaside juures, mis maksid 1500 dollarit päevas, võtsid kliendid õnnelikult vastu uue hinnakirja.

Kaks aastat hiljem müüs Danny oma öitsva äri maha. Samuti kaotas ta soovi olla eliidi hulgas.

„Olin tahtnud reisida nagu nemad,“ ütles Danny (pildil), kes täna on edukas seeriaettevõtja. „Kuid nüüd käin ma misjonireisidel, mis on palju parem.“